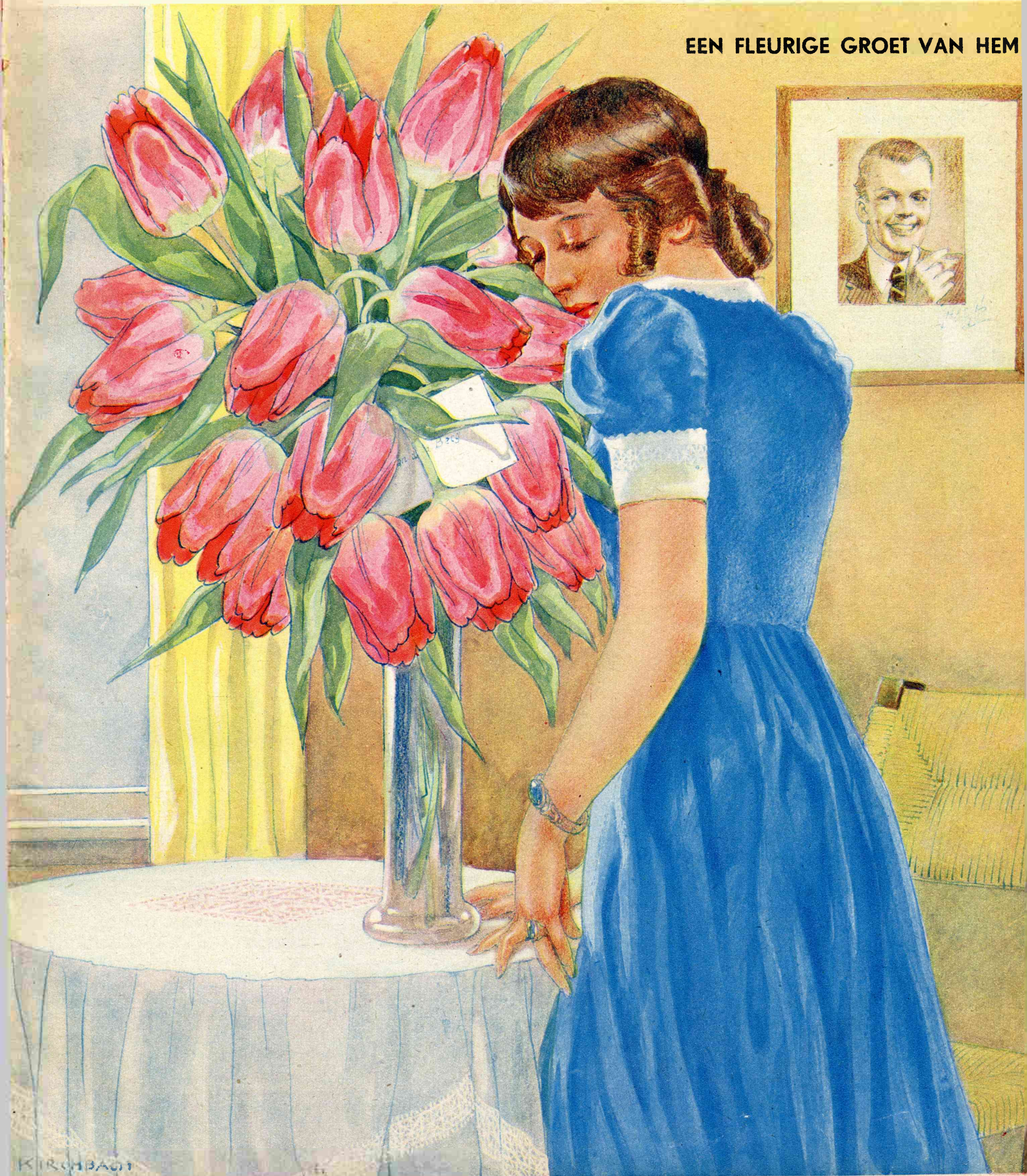

'S-GRAVENHAGE IN BEELD PANORAMA

9 MEI 1940 — No. 19

LOSSE NUMMERS 15 CENT

EEN FLEURIGE GROET VAN HEM

KIRCHBACH

UNIVERSITY OF CALIFORNIA, RUSTICANA

DE ZWITSERSCHE GRENSVERSTERKINGEN

Van oudsher gelden de Zwitsers als uitstekende soldaten; zij waren beroepsmilitairen en men betaalde hen goed, omdat met hun steun de oorlog al half gewonnen was. Geen geld, geen Zwitsers, het gezegde is bekend genoeg, maar het gaat voor den tegenwoordigen tijd niet meer op, want evenals bij ons bestaat het Zwitsersche leger grotendeels uit miliciens. Toch geeft de regeering voor de ruim een kwart miljoen man ongeveer 120 miljoen Zwitsersche francs per maand uit, doch sedert de mobilisatie heeft men in Zwitserland dan ook een

Een officier doet waarnemingen met behulp van een loopgraafperiscoop.

Links: Een vriendschappelijk gesprek tusschen een Zwitserschen officier en eenige Fransche soldaten.

Machinegeweer voor den luchtafweer op den top van een heuvel.

Links: Loopgraaf en observatiepost.

reeks versterkingen aangelegd, die volgens generaal Guisan, den opperbevelhebber van 't Zwitsersche leger, „in staat zijn weerstand te bieden aan elken aanval, van welke zijde die ook moge komen”.

Het terrein en de omstandigheid, dat iedere Zwitser een geboren bergbeklimmer is, die er niet tegen opziet met een bepakking van 30 tot 37 kg op zijn rug uren en uren door te loopen, terwijl elke volgende stap hem lager of hooger brengt dan de vorige, en voorts zijn enorme vaardigheid als ski-looper geven hem vele voordeelen boven 'n vreemden invaller. Bovendien zijn de Zwitsers voortreffelijke schutters, daar aan de schietopleiding bijzondere zorg wordt besteed. Immers, de gestrekte kogelbaan van een geweer of mitrailleur vorint in

Observatiepost in een boom, speciaal bestemd voor waarschuwing tegen naderende vliegtuigen.

het gebergte een aanzienlijke bemoeilijking in het gevecht, want zoodra er een groot verschil van hoog en laag bestaat kan men alleen een treffer plaatsen met het uiteinde van de kogelbaan, terwijl op den vlakken grond alles wordt geraakt wat zich in de kogelbaan bevindt. Zoo zijn de Zwitsers dus goed uitgerust tegen alle voorkomende moeilijkheden: hun bergartillerie is zoo geconstrueerd, dat de onderdeelen zelfs door de manschappen zelf vervoerd kunnen worden; zij beschikken over mobiele kabelsporen en bovendien vormen hun verdedigingslinies een permanenten vesting gordel langs het bergmassief van de Alpen, waar de soldaten niet gemakkelijk uit verdreven kunnen worden.

En reeds van te voren heeft de legerleiding zich gewapend tegen misleiding door radio of strooibiljetten, want in één der voorschriften waarschuwt men de bevolkingen tegen mededeelingen, die twijfel zouden kunnen wekken aan den weerstandswil van regering en legerleiding. Werkelijk, wij kunnen veronderstellen, dat deze stoere bergbewoners zich met even groote hardnekkigheid zullen verdedigen achter hun wal van steen, als wij achter onzen wal van water.

Luchtafweergeschut van klein kaliber in stelling.

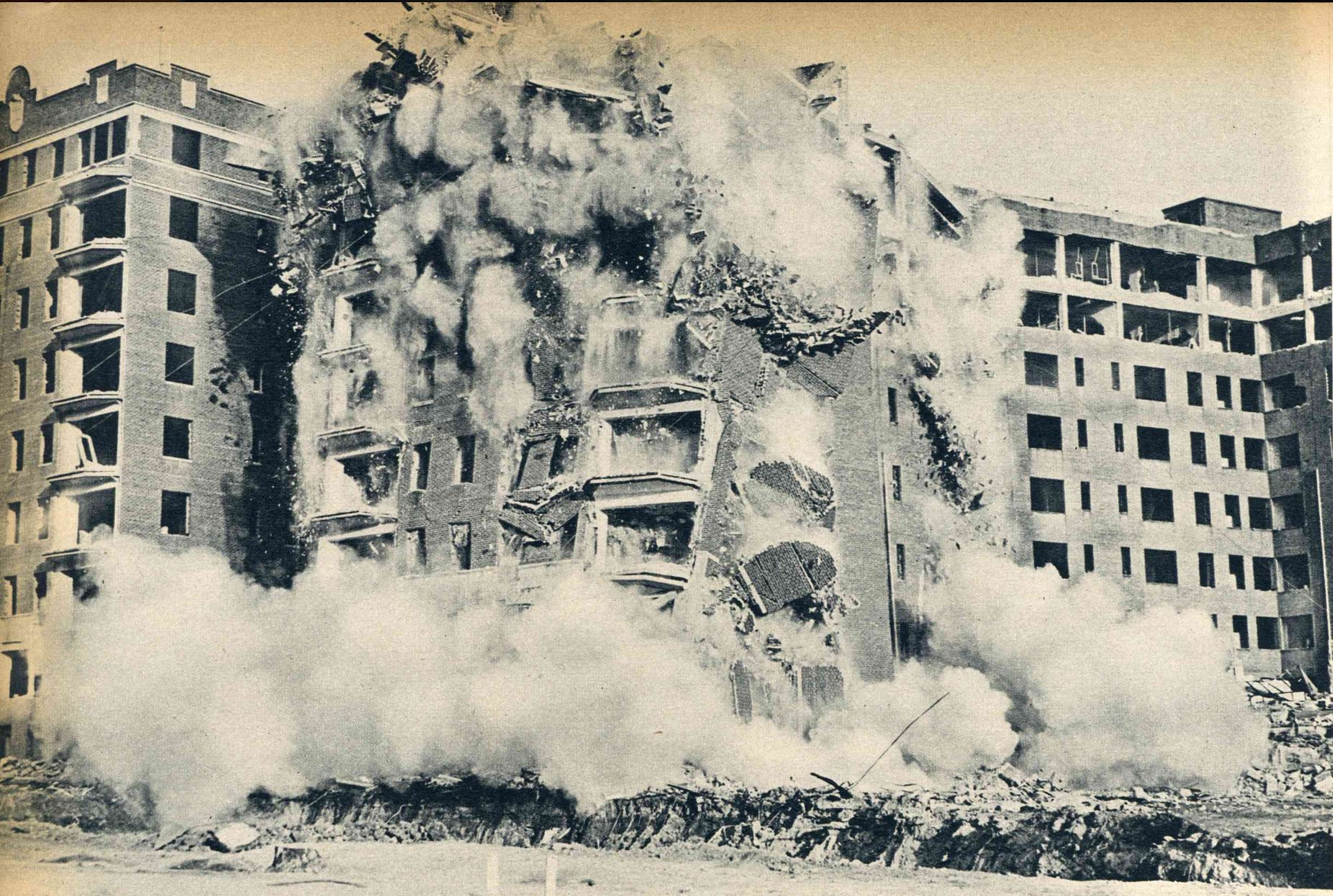

Betonnen kazemat, die een belangrijken toegangsweg bestrijkt. Deze versterking wordt naar de wisseling van het seizoen wit of groen beschilderd.

Voorloopige machinegeweerstelling, die later vervangen werd door een permanente versterking in een achterwaarts gelegen linie.

TWEE MILLIOEN DOLLAR DE LUCHT IN

Een blok huizen, dat twee miljoen dollar gekost heeft, werd onlangs te Washington door middel van dynamiet in een ruïne herschapen, aangezien daar ter plaatse het departement van het ministerie van oorlog moet verrijzen, waarvan de bouw zesentwintig miljoen dollar zal bedragen. Bij de eerste ontploffing stortte reeds een groot deel van de woningen onder groot geraas in.

Bij de laatste ontploffing was er van het complex niets meer over dan een reusachtige, stofwolken verspreidende puinhoop. Waar eens een geweldig blok flatwoningen stond, vindt men nu midden in Washington een geweldig plein of liever 'n heuvelandschap van balken en steenen, die schots en scheef door elkaar liggen, een complete ruïne, zooals die zelfs niet na een hevig bombardement tot stand komt.

Dikte behoedt niet voor geleerdheid; Cuvier is een jongen, die heel goed mee kan op school en daarbij zeer ijverig is.

EEN JONGE REUS VAN DERTIEN JAAR

De dikste knaap van Amerika

Dik en lang zijn kan zijn voordeelen hebben, maar te dik en te lang is niet zoo leuk en al smaakt men ook het twijfelachtige genoegen, een menschelijke bezienswaardigheid te zijn, een al te groot lichaamsvolume brengt vele bezwaren met zich mee. Gelukkig hebben dikkerds, naar algemeen bekend is, altijd een goed humeur en de jeugdige Cuvier Kittredge, dertien jaar, doch ondanks dat 1.95 meter lang en 313 pond zwaar, heeft zich kennelijk met zijn omvang verzoend en slijt rustig zijn bestaan als de dikste jongen van Amerika.

Cuvier helpt zijn moeder bij zware karweitjes, want met zijn lichaamsgewicht kan hij flink kracht zetten.

Zijn zusje is vijf jaar en heeft een normale lengte; het kost haar heel wat moeite bij zijn hand te komen.

De jonge Cuvier treedt geenszins in de voetstappen van zijn vader, want zijn schoenen zijn nu al eenige maten groter dan die van Kittredge senior. De rechterschoen is nl. van den jeugdigen spruit zelf, de linker die van zijn „ouden heer”.

De slee verdwijnt eenige centimeters in de sneeuw als Cuvier er op gaat liggen, maar als zij eenmaal glijdt, glijdt ze goed.

CAVALLERIA RUSTICANA

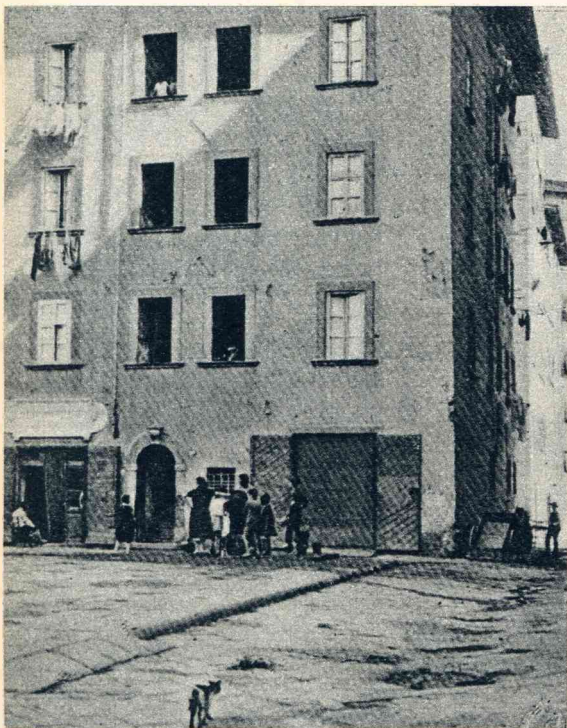
De openingsscène, zooals die geënceneerd was bij de eerste opvoering der Cavalleria, te Rome den 17en Mei 1890. Naar een tijdschriftgravure uit die dagen van Bonamore.

1890 - 1940

Pietro Mascagni's
wereldberoemde
opera een halve
eeuw oud

Mascagni, zooals hij er bij gelegenheid der eerste opvoering van de Cavalleria uitzag.

Het huis te Livorno, waarin Mascagni als zoon van 'n eersamen bakker werd geboren, den 7en December 1863.

Den 17en Mei van dit jaar zal het precies vijftig jaar geleden zijn, dat de tot dan volkomen onbekende, jonge, Italiaansche musicus Pietro Mascagni, directeur der muziekschool in het kleine Zuid-Italiaansche stadje Cerignola, met één slag wereldberoemd werd.

Op dien dag namelijk vond, met even verrassend als enorm succes, te Rome de eerste opvoering plaats van zijn opera *Cavalleria Rusticana*, welke Mascagni, naar aanleiding van een prijsvraag, door den alom bekende Milaneischen uitgever Sonzogno uitgeschreven, had ingezonden, en welke inzending door de Romeinsche jury was bekroond geworden. Mascagni was toen zevenentwintig jaar oud.

Voorzeker was het een buitengewone en zeldzame gebeurtenis in de annalen der muziekgeschiedenis,

dat de vox populi de uitspraak der jury zoo spontaan en enthousiast bekrachtigde. Doch niet minder merkwaardig was, dat het eclatante succes niet beperkt bleef tot het land van oorsprong, doch dat de Cavalleria een werk bleek van internationale sensatie. Spoedig was er geen operagezelschap, dat het veristische werk niet als een uitstekend kasstuk in zijn repertoire opnam, en het als zoodanig tot op den dag van heden handhaafde, naast en met den veelal daarna uitgevoerden éénacter van Leoncavallo *I Pagliacci*, de even vermaarde Paljas, welke opera twee jaar later, in 1892, haar eerste uitvoering en succes beleefde.

Dat de componist van de Cavalleria met geen zijner latere werken ooit nog eenzelfde hoogte wist te bereiken als met zijn eersteling, dat noch zijn Amico Fritz (1891), zijn Rantzau (1892), zijn Ratcliff (1895), Silvano (1895), Zanetto (1896), Iris (1898), Maschere (1901), Amica (1905), Isabeau (1911), Parisina (1913), Lodoletta (1917), Si (1919), Piccolo Marat (1921) noch zijn in 1935 voltooide Nerone ook maar eenigermate het succes konden veroveren, dat hij met de Cavalleria behaalde, doet aan de verdiensten van dit eerste sensationele succes niets af. Wel teekent dit succes zeer scherp het tijdperk van reactie, dat was aangebroken, toen de twee grooten, Wagner en Verdi, die het muziekdramatisch wereldrepertoire hadden beheerscht gedurende de laatste helft der negentiende eeuw, waren uitgeschreven.

De omstandigheden intuschen, waarin Mascagni's meesterwerk werd geschapen, zijn typeerend als voor het ontstaan van zoo menig ander kunstwerk, dat in ontbering en armoede werd geboren. Zelf heeft Mascagni met jeugdigen humor later de wordingsgeschiedenis van de Cavalleria verteld, en

we meenen onzen lezers deze vermakelijke bijzonderheden niet te mogen onthouden. Een bespreking der Cavalleria zelve als opera en kunstwerk meenen we, waar deze opera bij duizenden muzikliefhebbers bekend is, als overbodig te kunnen beschouwen.

„Mijn haar,” zoo vertelt Mascagni dan, „was in die dagen wel wat overvloediger. . . . maar even warrelig. . . . Ik had weinig geld, maar des te meer eerezucht en uithoudingsvermogen. Ik droomde van groote successen en werkte reeds aan een stuk, aan Ratcliff, waarvan ik het tekstboek en de half gereed gekomen partituur elken dag zorgvuldig in mijn versleten koffer opborg. . . . Ik was toen te Cerignola belast met de leiding der stedelijke muziekschool en kreeg voor mijn moeite honderd lire per maand benevens vrij wonen. . . . Dat beteekende toen voor mij een ontzettend hoog bedrag, maar toch verdroot mijn ambt me buitengewoon. De burgemeester had veel vijanden, maar daar men hem niet durfde aanvallen, werd mijn persoontje het mikpunt der plaatselijke pers; ik was immers, zoo beweerde men, de beschermeling van den burgemeester. . . . Men

Mascagni te midden der artisten, die medewerkten aan de eerste opvoering. Gemma Bellincioni was Santuzza en Roberto Stagno was Turiddu.

schreef van mij, dat ik geen sikkepit verstand had van muziek, dat ik een gehoor had als een doofstomme, en dat ik den heelen dag niets anders uitvoerde dan kranten lezen....!" En lachend voegt de meester er aan toe: „Nu, iets waars stak er wel in al deze beschuldigingen, want inderdaad, wanneer ik niets anders te doen had, las ik alle kranten, die me in handen kwamen, van a tot z.... En het was juist daaraan te danken, dat ik vernam van de prijsvraag, welke de uitgeverfirma Sonzogno had uitgeschreven, voor het verkrijgen van 'n éénacter. Ik besloot onmiddellijk aan de prijsvraag deel te nemen. Maar ik moest eerst een tekstboek hebben, en daarmee had ik veel pech. De meesten, wien ik hierom vroeg, lachten me eenvoudig uit, of wilden zelfs dat ik hen

Mascagni (tweede van links) in de gala-uniform der Italiaansche Academie, in gezelschap van mgr. Perosi en Marconi.

Het echtpaar Mascagni, de telegrammen doorlezend, welke den componist werden gezonden bij gelegenheid der eerste opvoering van zijn opera Nerone (1935), waarover wij toen een uitvoerige fotografische reportage gaven.

Mascagni met de onafscheidelijke Toscano-sigaar tusschen de lippen — men beweert dat hij er 20 per dag rookt — aan het klavier improviserend.

vooruit zou betalen, daar de een voor den ander weinig vertrouwen had in prijsvragen. Ten slotte ontfermde een van mijn vrienden uit Livorno zich over mij en ik zou het tekstboek der Cavalleria Rusticana bekomen. Doch ik kreeg het slechts bij gedeelten en zoo laat, dat ik eerst vreesde, dat de inzendingstermijn verstreken zou zijn, voor ik gereed was. Bij elke scène, die mij gestuurd werd, schreef ik telkens de muziek. Het werk groeide dus bij brokstukken.

Den namiddag voordat ik het openkingskoor zou gaan componeeren (de Siciliana en de tenor-aria van het voorspel schreef ik eerst later), zei ik tot mijn vrouw:

„Vrouw, vandaag heb ik een boel geld nodig!”

„Waarvoor, Pietro?”

„Ik moet 'n wekker gaan koopen!”

„Een wekker? Waar is dat voor nodig?”

„Om op tijd op te staan, morgen, want dan begin ik aan mijn Cavalleria Rusticana.”

Lachend vertelt de meester er dan bij, dat die groote uitgave negen lire bedroeg, en dat hij zich dien avond ook vroeg naar bed begaf, om vroegtijdig te kunnen opstaan. Maar nog voordat de kostbare wekker af had kunnen loopen, werd hij gewekt door kindergeschrei: in dienselfden nacht toch had zijn vrouw hem verrast met de geboorte van 'n zoon, den eerste in de rij, zooals hij met trots vertelt. Desondanks bleef hij echter bij zijn voornemen en begon

dienzelfden morgen nog met het beginkoor van zijn Cavalleria.

Men weet met welk een inslaand succes. De geboorte van zijn eersten zoon had hem klaarblijkelijk op bijzondere wijze geïnspireerd en zijn voor een musicus van zijn bescheiden positie bijna overmoedige ondernemen gezegend.

De openingsscène der Cavalleria Rusticana op het plein voor de kerk tijdens het zingen der Paaschhymne, zooals men die heden ten dage te zien krijgt op het groote tooneel van het Teatro alla Scala te Milaan.

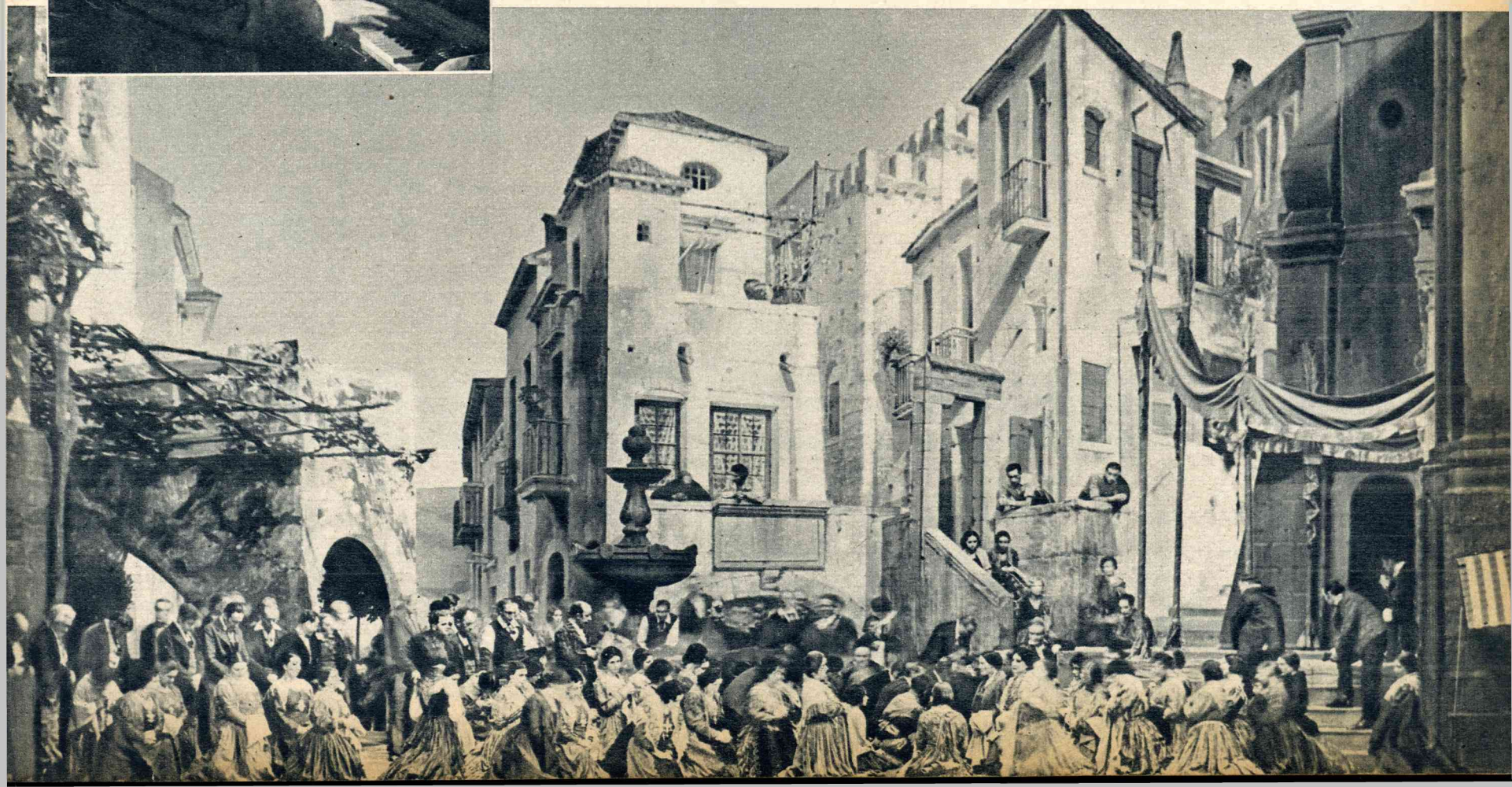
alle riviste "Laudesi" "Panorama", -

un saluto all' Italia nel cinquantenario

di "Cavalleria Rusticana", P. Mascagni

Milano, aprile 1940.

Het laatste portret van Mascagni met een eigenhandig geschreven opdracht aan Panorama.

ZWANENBERG maakt wat smaakt!

STRENG gekeurde, wèlgekozen groente, volgens speciale methode zóó geconserveerd, dat smaak, geur en veld-frischheid ten volle behouden bleven. In niets onderscheidt Zwanenberg's malsche blikgroente zich van versche. Maak in deze tijden een kleine voorraad!

BOTERHAMWORST, een befaamde specialiteit van Zwanenberg, - malsch, goed en fijn, een lekkernij van den eersten rang. Noem in den winkel nadrukkelijk Zwanenberg's naam.

JAMS van Zwanenberg bevatten geen vulfruit, maar alléén zuivere, gezonde vruchten, geplukt in de beste zondoorstoofde boomgaarden. Geef Uw Kinderen deze frische, fijne jam. In iedere pot een bon voor gratis kinderspel.

PIKANTE borrelworstjes worden door Zwanenberg in groote variatie gemaakt. Zelfs zonder den naam op het blik te zien, herkent U deze worstjes aan hun welgedaan uiterlijk, hun pittigen smaak, hun hartigen inhoud.

Wat Zwanenberg maakt, is onveranderlijk goed, smakelijk en gezond. Op iedere mogelijke manier waken de Zwanenberg fabrieken voor de spreekwoordelijke kwaliteit van hun producten. Het Zwanenberg-merk garandeert U te allen tijde het beste, dat voor Uw geld te koop is.

'S-GRAVENHAGE IN BEELD

BUREAUX: STATIONSWEG 95, DEN HAAG
TELEFOON INTERCOMMUNAAL 111666 — GIRO 43141

LENTE IN DE HAAGSCHE BINNENSTAD
waar de zon zelfs het smalle Halstraatje nog weet te vinden.

De herberg van Ardochit stond niet bekend als De Halve Maan of Het Vergulde Anker, zelfs niet als Het Witte Paard: ze heette kort en goed De Herberg. Boven de deur hing een verweerd bord, waarop nog nauwelijks te lezen was: Angus Macgregor, verkoop van wijnen en spiritualiën. Angus had van z'n leven maar heel weinig wijnen geschenken; hij zou je vreemd aangekeken hebben als je zijn herberg was binnengekomen en zooiets besteld had. Je hoefde heelemaal niets te bestellen, wanneer je tegen zijn buffet aanleunde. Angus overhandigde je werktuiglijk een glas whisky en als je dat leeggedronken had, schoof hij je, zonder iets te zeggen, een tweede toe. Daarna wou Angus eerst geld zien, vóór je nog meer kreeg.

De herberg was een witgepleisterd gebouw op een vlak stuk terrein aan den oever van het Loch Ness, de weg liep langs den voorkant en daarachter verrees eensklaps de bergen, eerst een wildernis van varens en berken en dan de met hei begroeide hellingen. Een eind verder aan den weg lagen een dozijn huizen: een vierkante kerk met stompen toren en een houten aanlegsteiger, die ver in het meer vooruitstak.

Dit was nu het dorp Ardochit, het gansche dorp Ardochit. Vreemden, die de herberg wilden bezoeken, moesten minstens acht kilometer lopen om er te komen, hetgeen meteen verklaart, waarom er zoo weinig omgezet werd. Het verklaart ook de norsche, ongenaakbare verschijning van Angus Macgregor. De ronde gemoedelijkheid van den echten dorpswaard was hem vreemd: hij was even koud en taai als het koude schapevleesch, dat hij je voorzette als je onderweg het ongeluk had een lekken band te krijgen en besloot bij hem te blijven middagmalen. Noch klonk het tegen sluitingsuur opgewekt: „Tijd, heeren, het is op slag van twaalfen!” Angus rammelde wat met de blinden, alvorens ze met een somber gezicht te sluiten en als hij nog iets zei, dan luidde het kort en scherp: „Vooruit, Wullie, een beetje opschieten, alsjeblieft! Ik ben niet van zins voor jou een bekeuring op te lopen!” of iets dergelijks.

Op dezen gedenkwaardigen Zaterdagavond werden de blinden zooals gebruikelijk op het wettelijk voorgeschreven uur gesloten. Er bevonden zich op dat oogenblik slechts twee mannen in de gelagkamer en terwijl Angus met onnoodig veel lawaai den boel opruimde en de deur grendelde, wandelden zij intusschen naar den anderen kant van het hotel en liepen regelrecht een klein zijvertrek binnen. Kort daarop verscheen Angus weer met een volle flesch whisky en drie glazen in zijn hand, die hij midden op de kale tafel zette. Zwijgend gingen ze met z'n drieën zitten en staken hun pijpen op.

Eenieder, die de twee mannen om den hoek naar de achterdeur had zien loopen, zou terstond vermoed hebben, dat er een of andere nachtelijke fuif in het verschiep was. Hij zou zich evenwel deerlijk vergist hebben. Gedurende de volgende drie kwartier werd er door geen van drieën een woord gesproken. Ze dronken gelijk op; ieder schonk zichzelf in, terwijl twee paar oogen angstvallig toezagen, dat niemand zich milder bedeele dan de anderen.

Deze drie vertegenwoordigden de groote zakenwereld van Ardochit. Angus kennen we reeds, Murdoch, degene met den rossigen baard, was behalve kantoorhouder der posterijen en dorpswinkelier ook nog bezitter van twee tamelijk onzeewaardige motorboten, die vlak bij den aanlegsteiger gemeerd lagen. Gillespie, de ander, een kolos van een kerel, was de hoofsmid, een beroep, dat hij sinds eenigen tijd met dat van auto-monteur vereenigd had.

Deze bezigheidsbestond voornamelijk uit het hanteren van de plaatselijke benzinepomp, maar hij had ook nog een geteerde schuur achter zijn huis, waarop met koeien van letters „herstelplaats” geschilderd was: reparaties werden gewoonlijk met een voorhamer uitgevoerd en iedere auto, die eenmaal onder zijn handen was geweest, kwam binnen een jaar gegarandeerd op het autokerkhof terecht.

Dit waren de drie mannen, die nu zijgend om de tafel geschaard zaten en om beurten de whisky-flesch aanspraken zonder elkaar aan te kijken. Aanstands zouden ze de zaak gaan bepraten, waarvoor ze op dit nachtelijke uur te zamen waren gekomen:

HET MONSTER VAN LOCH NESS

door Laurence Kirk

haast was er niet bij, ze spraken nooit overijld. Op den duur was het Murdoch, die het algemeen gevoelen onder woorden bracht.

„De gemeene onderkruiper,” gromde hij, trillend van verontwaardiging; de andere twee knikten wijsgeerig en lieten een instemmend gebrom hooren.

Er volgde wederom een langgerekt stilzwijgen, hetwelk eerst verbroken werd, toen de glazen opnieuw gevuld moesten worden. Ze schoven hun stoelen dichterbij en waagden het zoowaar elkaar aan te zien. Dit alles vereischt wel een nadere uiteenzetting.

Iemand, die Murdoch's uitbarsting over een gemeenen onderkruiper gehoord had, zou misschien verondersteld hebben, dat er ergens een staking gaande was. Zulks was inderdaad het geval en Murdoch's woorden golden dan ook den staker; hij bezigde den scheldnaam „onderkruiper”, omdat deze in zijn verbeelding een extra beleedigenden klank had. De staker was echter geen bediende van hem, want hij had geen bedienden. Het was geen man, of zelfs ook maar een vrouw. Het was moeilijk te bepalen wat het was, behalve dat het sinds geruimen tijd in staking was gegaan: want noch het geslacht of de afstamming, noch de leeftijd van het monster van Loch Ness konden tot dusver door de geleerde zoölogen worden vastgesteld.

Toen het monster zich twee jaar geleden voor het eerst aan den volke vertoonde, waren er geen grooter twijfelaars geweest dan Angus, Murdoch en Gillespie.

Iedereen die dacht dat hij het gezien had, of iemand kende, die beweerde dat hij het gezien had, of in verren graad verwant was aan iemand wiens tante het gezien had, was volgens hen een fantast, een dwaas en een onnoozele hals.

Toen mr. Forbes, de dominee van de Vrije Kerk, zich ontvallen liet, dat hij iets opgemerkt had, dat misschien wel het monster had kunnen zijn, bogen ze beschaamd het hoofd; het was bijna even ongepast, als wanneer hij bekend had aan een genaskerd bal te hebben deelgenomen. Zelfs toen de Times en de Scotsman — deze steunpilaren van waarheidsliefde en onvervalschte trouw — voor de vele getuigenissen moesten zwichten en het monster niet langer met een grapje naar het rijk der fabelen konden verwijzen, bleven ze hardnekkig weigeren er eenig geloof aan te hechten. Er moesten tastbare bewijzen komen, voor ze zich door iemand lieten overtuigen.

Lang behoefden ze er niet op te wachten. Den geheelen zomer heerschte er een enorme drukte aan de oevers van het Loch Ness, waarvan ook Ardochit ruimschoots zijn deel had. Auto's en bussen stopten voor Gillespie's benzinepomp en lieten er hun lege tanks bijvullen; uit alle streken des lands kwamen nieuwsgierigen, die naar het meer stroomden in de hoop het griezelige monster te aanschouwen en zich dan teleurgesteld in de herberg gingen verfrischen, of prentbriefkaarten en pepermuntjes kochten in Murdoch's winkel.

Er was in Ardochit een nieuwe industrie verrees, waaruit eenieder profijt sloeg. Tegen een dergelijke openbaring waren Angus, Gillespie en Murdoch niet bestand. Hoe konden ze nog langer ontkennen, terwijl ieder voor zich een tweedehands-auto gekocht had, als doorslaand bewijs, dat het monster wel degelijk in het meer rondspartelde. Ze begonnen het zelf ook te zien, al was het alleen maar om aan te toonen, dat het monster Ardochit boven de heiden-sche overzijde van het meer verkoos.

In Augustus was er zoowaar een scheuring ontstaan tusschen Murdoch en Gillespie over de strijd-vraag of het twee koppen bezat of één. Angus had

het pleit onmiddellijk beslecht. De tweekoppentheorie werd tot ketterij verklaard en Gillespie kreeg den raad zich een nieuwen bril aan te schaffen.

De belangstelling verflauwde gedurende de wintermaanden, maar laaide den volgenden zomer des te heviger op en Ardochit bloeide als nooit te voren. Een Vereeniging tot Instandhouding en Bescherming van het Monster sloeg haar hoofdkwartier op in de herberg. In Juni en Juli kwamen er nog onafgebroken stroomen van fotografen, vliegers, jagers op groot wild, dierenliefhebbers en dagjesmensen en Murdoch besloot zelfs poeierdoozen en lippenstiften in zijn winkel te verkoopen,

tot in Augustus de opwinding eensklaps begon te bedaren. Het monster scheen zijn sex-appeal op onverklaarbare wijze te hebben verloren. Het kon de menschen geen zier meer schelen of het monster gezien werd of niet, zelfs niet of het een wijfje had of in eenzaamheid zijn dagen moest slijten. In October bleef Murdoch met zijn vier dozijn lippenstiften in zijn maag zitten.

Ze leefden nu alweer in Juni van het volgende jaar en Ardochit was een noodlijdende gemeente geworden. Reeds vroeg in Maart was Angus het monster al gaan zien en had hij nieuwe bijzonderheden in zijn verschijningsvorm waargenomen; maar toen hij het nieuws naar Inverness telegrafeerde, had men er veelbetekenend de schouders opgehaald. De publiciteitswaarde van het monster had afgedaan. Dit was de reden waarom de drie mannen hier te zamen waren gekomen en in zulk somber stilzwijgen hun glazen ledigden. Het monster had hun een leelijke loer gedraaid.

Murdoch had den stoel, waarop hij zat, met z'n voet dichterbij de tafel getrokken en richtte eindelijk het woord tot den herbergier.

„Weet jij er misschien wat op, Angus?” vroeg hij aarzeland.

„Misschien!” bevestigde Angus kort.

Opnieuw omhulde een diepe stilte de vergaderden. In versneld tempo pufte ze aan hun pijpen, doch het duurde vijf volle minuten voor Angus weer verder ging.

„Ik heb er eens rustig over nagedacht,” zei hij gewichtig.

„O ja?” informeerde Gillespie.

„Ja! En ik ben tot de slotsom gekomen, dat we het monster veel te veel als een zachtvaardig diertje hebben voorgesteld. Wat heeft ie tot dusver nog anders gedaan dan alleen maar een beetje rondzwemmen. Met rondzwemmen kom je d'r niet. Hij moest zich op de een of andere wijze eens doen gelden!”

„Zich doen gelden?” hakkelde Murdoch verbaasd.

„Precies!”

„Wat wou je hem dan laten doen?”

„Dat weet ik nog niet. Konden we hem maar eens een wetsovertreding laten begaan! De menschen geven geen lor meer om hem, omdat ie nog nooit iemand kwaad heeft gedaan.”

Het duurde weer eenigen tijd voordat dit tot het begrip van de andere twee was doorgedrongen. Toen gaf Gillespie met zijn smidsvuist een mep op de tafel, dat de glazen er van rinkelde.

„Man, ik geloof zoowaar, dat je gelijk hebt.”

„Natuurlijk heb ik gelijk,” zei Angus op zelfvoldanen toon.

„Wat zou je er van denken,” opperde Gillespie enthousiast, „als ie met z'n staart een van Murdoch's motorboten in gruzelementen sloeg?”

„Als je maar van m'n booten afblijft,” zei Murdoch scherp.

„'t Is een heel goed idee,” hield de smid vol.

„Klets!”

„Je bent een echte egoïst, Murdoch. Voor het algemeen welzijn moet je een offer weten te brengen.”

Murdoch en Gillespie keken elkaar over de tafel met vlamme blikken aan en Angus vervolgde na eenige oogenblikken:

„Er is nog iets, dat we bepraten moeten. Jullie kent gekken Jamie toch wel?”

„Natuurlijk.”

„De dominee heeft me weer eens over hem gepolst. Hij wil niet werken, hij wil niet naar de kerk, hij wil niks dan alleen maar op den steiger zitten en visschen, visschen en nog eens visschen.”

„O, Jamie is niet goed snik, Angus!”
„Erger dan dat, hij is een schandaal voor het dorp. De dominee is slecht over ons te spreken. Hij vindt, dat we iets voor Jamie moesten doen.”

„Wat moeten we met dien gek beginnen?”

Angus keek z'n toehoorders plechtig aan.

„Wat zouden jullie er van denken,” zei hij langzaam, „als het monster eensklaps uit het meer opdook en Jamie met huid en haar opslokte? 't Zou een geweldige reclame voor Ardochit zijn en we waren meteen van Jamie af.”

Gillespie ging van schrik recht overeind zitten.

„Wou... wou je hem vermoorden?”

Angus wierp hem een vernietigenden blik toe.

„Wie spreekt er van vermoorden?”

„Wat noem jij 't dan?”

„Het zou genoeg zijn als iemand het monster bij den aanlegsteiger zag en Jamie's hoed later door een ander drijvend op het water werd gevonden. De feiten zouden dan in een bepaalde richting wijzen en de politie was verplicht een onderzoek in te stellen.”

Murdoch schoof zijn hoed achter op het hoofd.

„Het idee is zoo kwaad nog niet, Angus,” gaf hij toe. „Maar wat moeten we met Jamie's lichaam aanvangen? En nog wel een levend lichaam bovendien!”

„Daar hoeven we ons geen zorgen over te maken,” stelde Angus hem gerust. „Hij heeft ze immers niet allemaal bij elkaar! Hij kan niet lezen en schrijven en weet zich nooit iets te herinneren. We hebben hem te Inverness maar op den trein te zetten en we zijn voor altijd van hem af. Hoe kan ie iemand vertellen, wie ie is en waar ie woont, als ie 't zelf niet eens weet! Ze zullen hem wel ergens oppikken en in een gesticht stoppen. Dan heeft ie z'n verdiende loon, omdat ie nooit wou werken!”

Murdoch keek Gillespie en Gillespie keek Murdoch aan.

„Wel,” zei de eerste, „hij heeft Ardochit lang genoeg in discrediet gebracht.”

„Dat heeft ie zeker!” was Gillespie het met hem eens. „De luiwammes! Ik vind het een schitterend idee... Alleen zou ik nog één ding graag willen weten!”

„Wat dan?”

Gillespie zag de anderen achterdochtig aan.

„Wie zijn kaartje moet betalen?”

Deze vraag moest voorloopig onbeantwoord blijven, want drie holle slagen echoden door het huis en stoorden de vreedzame sluimering van mevrouw Angus Macgregor, die even later met schrille stem boven aan de trap kwam informeren of zij er soms aan te pas moest komen. In een oogwenk had Angus de flesch en de glazen opgeborgen en slopen Murdoch en Gillespie op hun teenen de achterdeur uit.

De heele volgende week zag men Jamie tevreden naar zijn dobber in het water turen, weinig vermoedend welk onheil hem boven het hoofd hing. Hij voelde zich op den aanlegsteiger best op z'n gemak en zat er soms met zangerige stem tegen een zeemeeuw te praten, die brutaal om hem heen drementelde. Eerst tegen het vallen van de duisternis ging hij naar het dorp terug; als hij iets gevangen had, kookte hij het in de vervallen loods, waar hij 's nachts verblijf hield; had hij niets, dan deed hij zijn maaltijd met oudbakken brood, dat hij vaak van de medelijdende buurtbewoners kreeg. Jamie was een wees. Misschien zou hij niet zoo idioot geweest zijn, als hij wat vroeger alleen had gestaan, want zijn vader ranselde hem soms onbarmhartig af met een leeren

riem. Gelukkig was de man al jaren geleden gestorven en sindsdien kon Jamie het op zijn zonderlinge, onbegrijpelijke manier best met de wereld vinden. In maanlichte nachten zwierf hij meestal door de berkenbosschen en voerde daar intieme gesprekken met de konijntjes.

Het uur van Jamie's sensationele verdwijning was inmiddels op den volgende Woensdagavond bepaald, op welk tijdstip Angus, als oudste ouderling, op de pastorie moest zijn om zekere kerkelijke financiën met den dominee te bespreken. Intusschen zou men Gillespie in zijn „herstelplaats” bezig hebben kunnen zien aan de verwaardiging van een eigenaardig toestel, dat hoofdzakelijk uit versleten rubberbanden bestond. En ten slotte was Murdoch die week reeds een paar maal naar den aanlegsteiger gewandeld en had Jamie in plaats van op schimp-scheuten op koekjes getraceerd. Toen hij hem den derden keer van de beschimmelde koekjes liet eten, klopte hij hem joviaal op den rug en vroeg, of hij het niet fijn zou vinden een autotochtje te maken. Jamie was veel te simpel om er kwaad achter te zoeken. Als er iets was, wat hij liever deed dan visschen, was 't wel een ritje in een poe-poe-wagen. Zijn wezenlooze trekken lichtten een oogenblik op en gretig antwoordde hij: „Ja, ja, Jamie wil graag mee!”

Aldus gebeurde het, dat Jamie dien Woensdagavond, terwijl de ingezetenen van Ardochit allen om den disch vereenigd waren, tegen zes uur zijn geliefden aanlegsteiger verliet en den weg afslenterde naar de plek, waar Murdoch hem gezegd had te wachten. Op hetzelfde uur reed Gillespie haastig met een handkar door het dorp, waarop hij een zonderling voorwerp onder een groot zeildoek verborgen had en in de pastorie, die op een heuvel lag en een prachtig uitzicht over het meer bood, waren Angus en de dominee juist klaargekomen met hun driemaandelijksche balans.

Vergenoegd schoof de dominee om tien over zessen de rekeningen terzij.

„En Angus,” vroeg hij, eensklaps weer ernstig, „hoe staat het nu met Jamie? Er moet heusch iets voor den jongen gedaan worden.”

„We hebben de zaak van alle kanten bekeken, mr. Forbes,” verontschuldigde Angus zich, „maar een koekoek heeft meer hersenen dan hij. Hij zat weer op den aanlegsteiger te visschen, toen ik naar u toekwam.”

De dominee stond ongeduldig op en liep naar het venster, dat op het dorp en den aanlegsteiger uitzag.

„Ik zal er met den inspecteur van den geneeskundigen dienst over praten,” zei hij vastbesloten. „'t Is onverantwoordelijk om er nog langer mee te wachten.” Hij wierp een blik naar buiten. „Jamie is anders verdwenen,” constateerde hij, zonder eenige bedoeling. Plotseling boog hij zich naar voren en uitte een kreet van schrik. „Allemaal!” riep hij. „Wat is dat daar?”

Angus sprong overeind en vloog naar het venster. Een zonderling voorwerp was naast den aanlegsteiger uit het meer opgedoken; een groot, log lichaam stak even boven het water uit en de staart of de hals kronkelde zich in allerlei bochten door de schuimende golven.

Angus en de dominee staarden elkaar sprakeloos van ontzetting aan.

„Het monster!” stamelde Angus ten laatste.

De dominee drukte zijn vingers krachtig in zijn arm.

„Hij zal Jamie toch niet meegesleurd hebben,” fluisterde hij angstig.

Angus krabde op zijn hoofd.

„Bij oorlogswerk of thuis
...deze pracht crèmes
houden mijn huid
zacht en blank”,

seg

Lady Cynthia Tothill's

Lady Cynthia Tothill, eenige zuster van den vijfden graaf van Bandon, heeft donkere oogen, donker haar en een egale, perzik-zachte huid. Zij is thans ambulance-chauffeuse. „Mijn teint heeft het hard te verduren”, zegt zij, „want bij ieder weer moet ik er op uit. Pond's creams zijn echter een geweldige hulp. Zij houden mijn huid in perfecte conditie”.

Analyse van *Lady Cynthia Tothill's* gelaat.

- (1) **Gelaatsvorm:** Hartvormig, breed, glad, ivoorblank voorhoofd.
- (2) **Oogen:** Tintelend, donker, amandelvormig met lange, zijden wimpers. Geen kraaipeetjes of rimpels aan de hoeken.
- (3) **Neus:** Kort, recht, glad en blank. Geen wijde poriën of meeëters.
- (4) **Mond:** Geprononceerde, gevoelige lippen. **Kin:** Ferm en rond, met gladde, fluweelige huid. Geen plooiën of meeëters.
- (5) **Haar:** Donker, glanzend, zoodat Lady Cynthia's stralende teint extra uitkomt.

LADY CYNTHIA schrijft de opvallende gaafheid en blankheid van haar huid toe aan het regelmatig gebruik van Pond's creams. Zij zegt: „Ingewikkelde schoonheidsverzorging is onnoodig, want Pond's creams houden mijn huid in perfecte conditie. Sinds ik er mee begon, is de verbetering van mijn teint verbluffend.”

Wat Pond's creams voor Lady Cynthia deden, zullen zij ook voor U doen! Deze wondercrèmes bevatten alles, wat de huid noodig heeft. Zij reinigen en voeden, verdrijven ongerechtigheden en wijde poriën. Zij beschermen tegen kouden wind en maken Uw teint frischer en gezonder.

Gebruik iederen avond Pond's Cold cream om Uw huid te reinigen. En gebruik des morgens Pond's Vanishing cream als bescherming tegen droge huid en als basis voor Uw poeder. U wordt beloond met een nieuwe, verjongde, smetteloze huid!

- De reinigende werking van een tandpasta wordt niet bepaald door het zeepgehalte of de schuimontwikkeling, maar door de werkzaamheid van de poetsende deeltjes, die zich in de tandpasta bevinden.
- Chlorodont tandpasta wordt zoowel *schuimend* als *niet-schuimend* geleverd. Maar beide tandpasta's bevatten microscopisch fijne poetsende bestanddeeltjes, die de tanden grondig reinigen.
- Wij garandeeren, dat deze poetsende bestanddeeltjes, niettegenstaande de sterk reinigende werking het teere tand-email niet beschadigen.
- Omdat de niet-schuimende Chlorodont-tandpasta geen zeep bevat komt de heerlijke, verfrissende pepermuntsmak valkommen tot zijn recht.

Chlorodont TANDPASTA
TUBE 25 ct. - GROOTE TUBE 45 ct.

Vervolg op blz. 30

Eindeloos waren de files auto's en bussen langs de schilderachtige Noordwijksche lanen en wegen.

Hemelvaartsdag in Bloembollenland

Geen Hagenaar
bleef er dezen
tweeden Mei
thuis

Neen — al sinds jaren hoort de bollenstreek tot de Haagsche invloedssfeer, het Haagsche Lebensraum. Haarlem mag dan al van ouds de bloemenstad heeten en het centrum van den bollenhandel geworden zijn — sinds de bloembollencultuur zich over Voorhout en Warmond, Oegstgeest,

De weg terug — tot 't volgend jaar!

En als het verkeer al niet stokte, dan was het toch haast levensgevaarlijk in de nauwe dorpsstraat van Lisse.

Volgens verkeersautoriteiten sloeg het verkeer langs den Rijksstraatweg naar Leiden alle records.

Rijnsburg en Katwijk ging uitstrekken tot onder den rook der residentie in Wassenaar toe, heeft het zijn functie van toegangspoort tot de bloemenvelden aan Den Haag moeten afstaan.

Want al wat niet uit Noord-Holland naar de bollenstreek trekt, neemt al sinds jaren nu zijn route over de Hofstad. En dat heeft ook de oogen der Hagenaars geopend — de bloembollenstreek is hun vast voorjaars-ontspanningsoord geworden.

Nu hebben de kalender en de weersomstandigheden het zóó ingericht, dat de Hemelvaartsdag dit jaar het toppunt van den bloei te zien gaf. En nu heeft zoo'n extra-Zondag — de tweede Pinksterdag evengoed — iets ongewoon prikkelends en animeerends. En nog de lauwste sloomeduikelaar voelt

De bloemenfee van Bollenland.

De straten van Noordwijk hadden een nooit gekende drukte te verwerken.

Zelf plukken, dat was de groote emotie.

zóó'n dag de behoefte om 'ns iets ondernemends te beginnen, om te profiteeren en uitbundig te zijn.

Met het resultaat, dat deze Hemelvaartsdag alle bollen-Zondagen der historie met stukken geslagen heeft. Getuigen de in het vak vergrijsde bollenkweekers, de verkoopers, de hoteliers. En de verkeersregelende veldwachters. En getuige de overstelpende drukte, die hier en daar het verkeer voor een half uur en langer muurvast zette. Nu hadden de Hagenaars toch al hun handen vol: met Scheveningen, met de wandelmarschen, en niet te vergeten: met het voorjaarsfeest in den Dierentuin. Maar de ondernemenden, de enthousiasten waren in bollenland. Al diep in den ochtend trokken die in files — auto's en fietsers — de Wassenaarsche wegen langs, en tot ver in den avond duurde het gedaver van het verkeer en het gezang van de feestgangers.

Het bollenland heeft een triomf beleefd dezen Hemelvaartsdag. En de Hagenaars hebben het daar-aan geholpen.

Kleurige slingers werden als trofeeën meegevoerd.

PANORAMA- OORLOGSKRONIEK

Week van 29 April tot 5 Mei 1940

Maandag 29 April

Noorwegen bevindt zich nu officieel in oorlog met Duitsland. Het laatste land heeft dit op 26 April per radio bekend gemaakt en het eerste heeft van deze aankondiging nota genomen in een verklaring, waarin o.a. gezegd wordt:

Het is het Deutsche rijk, dat Noorwegen den oorlog heeft verklaard. Noorwegen heeft den oorlog niet gewild en niemand aangevallen, maar de Noorsche natie is vastbesloten in dezen te vechten voor de vrijheid, en het is de plicht der Noorsche regering voor het volk te strijden.

De oorlogsverklaring maakt voor Noorwegen geen verschil. De oorlog gaat thans voort gelijk te voren en zal duren totdat de overweldigers uit het land zullen zijn geworpen en Noorwegen opnieuw vrij is.

De Noorsche minister van buitenlandsche zaken, Koht, heeft verklaard, dat de bewering van Von Ribbentrop als zou de Noorsche regering te voren hebben geweten, dat Engeland mijnen wilde leggen in de Noorsche territoriale wateren, dat Noorwegen zulks zelfs had goedgevonden en dat dit den Duitschen inval zou rechtvaardigen, volkomen onwaar is.

Het leggen van mijnen door de Engelschen is voor de Noorsche regering, welke onmiddellijk protesteerde en eischte, dat Engeland direct de gelegde mijnen zou wegnemen, als een volkomen verrassing gekomen.

Van officiële zijde wordt uit Oslo vernomen, dat van heden af op last van de bezettingsautoriteiten het geheele particuliere en industriele autoverkeer moet worden stopgezet. Deze maatregel is het gevolg van een volkomen gebrek aan benzine, die nog slechts voor de meest dringende gevallen voor artsen verkrijgbaar is. De verordening geldt voor het geheele gebied, dat door de Duitschers bezet is.

Het blijkt dat de Duitschers in Noorwegen op het oogenblik bepaald aan de winnende hand zijn, de geallieerden verwachten niet meer, dat zij binnenkort Drontheim zullen kunnen bezetten en uit het Duitse legerbericht blijkt, dat het leger uit Oslo snel naar deze plaats oprukt. Dit bericht meldt voorts, dat een regiment Noorsche infanterie van 2500 man zich met zijn commandant ten noordwesten van Lillehammer heeft overgegeven. In aansluiting op vorige berichten wordt van Duitse zijde gezegd, dat vier Britsche kruisers door vliegtuigbommen getroffen zijn, alsmede een aantal transportschepen van in totaal 50.000 ton inhoud, waarvan een deel

vernietigd is. De Duitschers zouden van vier zijden oprukken naar het ten zuiden van Drontheim gelegen spoorwegknooppunt Støren.

Dino Alfieri, Italiaansch gezant bij het Vaticaan, is benoemd tot gezant te Berlijn, terwijl de Italiaansche gezant te Berlijn, Attolico, benoemd werd tot gezant van Italië bij het Vaticaan. Men beschouwt deze benoeming als een bevestiging van de betekenis der Duitsch-Italiaansche militaire alliantie-politiek, aangezien Alfieri als een der groote voorstanders van deze politiek geldt.

Dr. Robert Ley hield vandaag een radio-rede tot de Deutsche jeugd, waarin hij o.a. zei:

Wij zullen Engeland verpletteren. Elke Deutsche arbeider is als ras waardiger dan een Engelsche lord. Dat is de waarheid. We kunnen niet dulden, dat een volk door de kracht van zijn vloot ons ons dagelijksch brood onthoudt. Neen, en we zullen die vloot vernietigen.

De diepe ravijnen aan de Noorsche kust zullen het graf van de groote Engelsche vloot worden.

Zich tot een Italiaansche delegatie van leeraren wendend, die de bijeenkomst bijwoonde, zei Ley: Italië bevindt zich in dezelfde positie als Duitsland. Italië is een volk zonder levensruimte. Italië en wij hebben dezelfde vijanden: Frankrijk en Engeland. Malta! Corsica — is Corsica Fransch? De groote Corsicaan Napoleon was een Italiaan — Noord-Afrika, Middellandsche Zee. Wat heeft Engeland in de Middellandsche Zee te maken? Wat doet Engeland op Malta en in Gibraltar? Daar hebben zij evenmin iets te maken als in onze Oostzee. De vriendschap tusschen den Duce en den Führer is de beste waarborg, dat beide volken in dezen harden strijd naast elkaar zullen staan tot de eindoverwinning.

Naar uit de Slowaaksche hoofdstad Bratislava gemeld wordt, zijn vandaag niet ver van daar twee vrachtschepen onder verdachte omstandigheden gezonken. Een dezer schepen is de Prinz Alexander met een lading tarwe aan boord. Het tweede schip voer onder Roemeensche vlag.

Terstond na het bekend worden van dit bericht

Een Engelsch toestel werd bij een verkenningsvlucht boven Noorwegen zwaar gehavend door het luchtafweergeschut, doch wist, ondanks dat, zijn basis te bereiken.

werd te Bratislava de verdenking uitgesproken, dat men hier met sabotage te doen had. Dit bewijst, dat een nerveuze stemming veroorzaakt is door de mededeelingen van het Deutsche Nieuwsbureau, aan den vooravond van den inval in Denemarken en Noorwegen verspreid, volgens welke de Britsche geheime dienst op den Donau sabotagedaden voorbereide.

SLAGKRUISERPLAN IN VOLKSRAAD AANGENOMEN

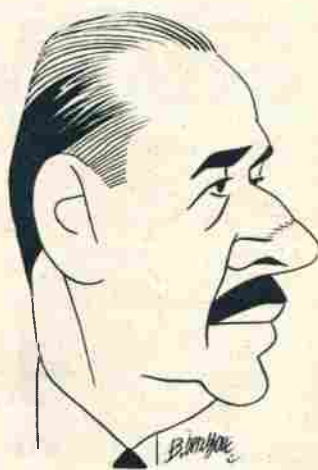
Bij de heden gehouden stemming over het slagkruiserplan in den Volksraad te Batavia was het resultaat, dat het college met 38 tegen 0 stemmen besloot te adviseeren tot aanneming van het vlootplan. Aan de eindstemming werd niet deelgenomen door de nationalistische fractie in de Indonesisch-nationalistische groep, waarvan de leden te voren de zaal hadden verlaten.

Uit de indexcijfers van 't Centraal Bureau voor de Statistiek blijkt, dat de kosten van levensonderhoud sedert September 1939, het begin van den oorlog dus, met 10 % zijn gestegen.

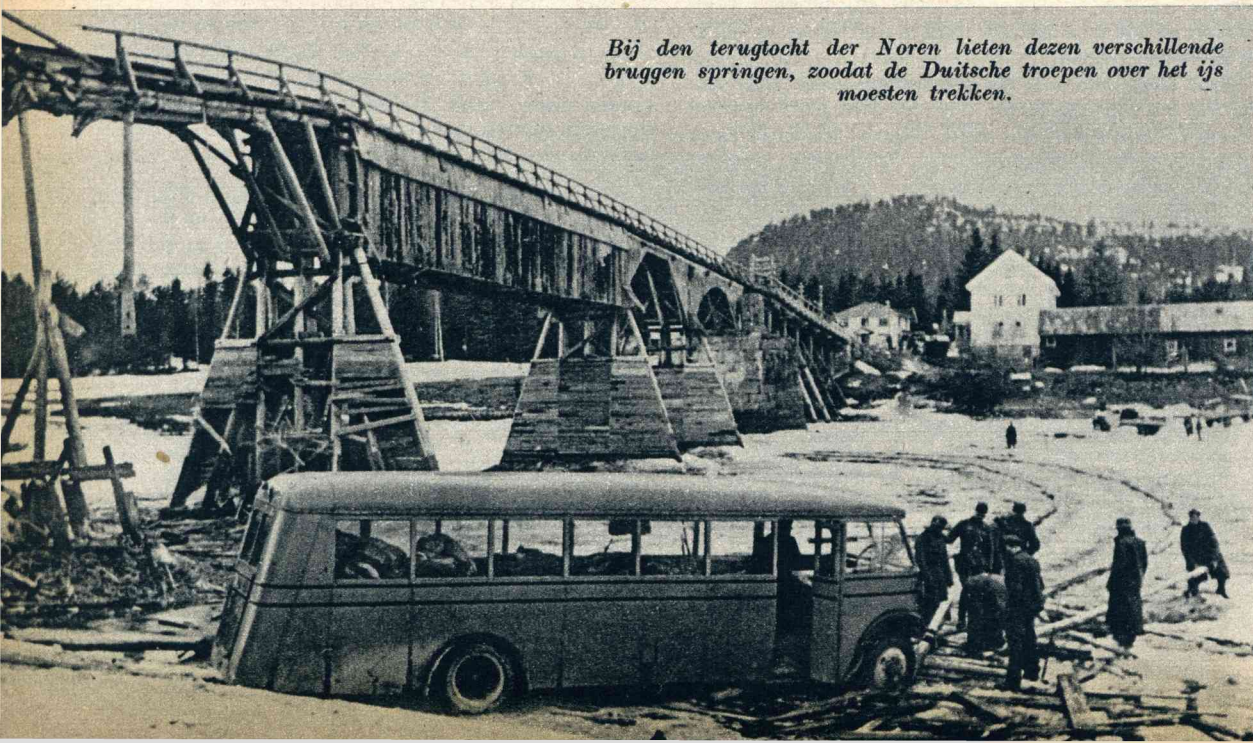
Dinsdag 30 April

De Hongaarsche minister van buitenlandsche zaken Csaky heeft de verhouding met Slowakije besproken — in antwoord op een vraag over de behandeling der Hongaarsche minderheid in Slowakije.

De Hongaarsche regering, zei Csaky, heeft getracht vriendschappelijke betrekkingen met Slowakije tot stand te brengen, doch de aangeboden vriendschapshand is niet aangenomen. De regering kent de gebeurtenissen, welke de vragensteller te berde gebracht heeft, doch de huidige internationale toestand gebiedt voorzichtigheid.

Graaf Csaky besprak op scherpen toon het minderhedenvraagstuk, waarbij ook Hongaren betrokken zijn, in Slowakije.

Bij den terugtocht der Noren lieten dezen verschillende bruggen springen, zoodat de Deutsche troepen over het ijs moesten trekken.

Evenals in Duitsland wordt ook in Engeland oudroest verzameld.

Er zijn echter grenzen aan het geduld en die gaan tot de rechten van de in Slowakije levende Hongaren. Wij zullen geen acht meer slaan op beloften, gedaan aan derde staten, of echter gesloten deuren en evenmin op schoone artikelen, zoodra de Hongaarsche minderheid in Slowakije, of de waardigheid van den staat aangetast wordt. Laat geen enkele officieuze of officieele persoon trachten Duitsland tegen ons uit te spelen, als beschermers van Slowakije, want wij hebben volkomen vertrouwen in de Hongaarsche-Duitsche vriendschap. Wij zullen niet aarzelen de nationale eer te verdedigen en het leven en de rechten van onze broeders te beschermen, indien onze buurman zijn laatste greintje verstand gaat verliezen. Men moet niet denken, dat wij zwak zijn.

DUITSCH VERBINDING TUSSCHEN OSLO EN DRONTHEIM

Het opperbevel van het Duitsche leger deelt mede, dat de verbinding tusschen Oslo en Drontheim hersteld is.

Het desbetreffende communiqué luidt als volgt: „De van Oslo over Tynset naar het noorden oprukkende troepen en de van Drontheim uit naar het zuiden trekkende Duitsche afdeelingen hebben vandaag contact met elkander gekregen aan den spoorweg ten zuidwesten van Stören. Hiermede is de verbinding over land tusschen Oslo en Drontheim tot stand gekomen.”

Tevens meldde men van Duitsche zijde, dat Dombaas bereikt werd, zoodat de voornaamste spoorwegverbinding tusschen Drontheim en Oslo nu in handen der Duitschers zou zijn. Het Britsche legerbericht spreekt het tot stand komen van de verbinding tusschen de Duitsche troepen van Oslo en Drontheim niet tegen, doch zegt, dat de Britten in het Dombaasgebied weerstand hebben geboden aan Duitsche aanvallen. Hitler heeft een dagorder uitgegeven, waarin de Duitsche troepen in Noorwegen geprezen worden. Hij verleende den opperbevelhebber in Noorwegen, generaal von Falkenhorst, het ridderkruis van het IJzeren Kruis.

De Britsche admiraliteit deelde vandaag mede, dat twee onderzeeërs, de Tarpon en de Sterlet, aanzienlijk over tijd zijn en als verloren moeten worden beschouwd.

ENGELSCH SCHEPEN OM DE KAAP

Van gezaghebbende zijde wordt vernomen, dat de uitspraken van Italianen, die verantwoordelijke posities bekleeden, en de houding der Italiaansche pers kortelings van zoodanigen aard zijn geweest, dat het noodig is geworden voor de Engelsche regeering om zekere voorzorgsmaatregelen te nemen betreffende de Britsche scheepvaart, die normaliter door de Middellandsche Zee zou gaan.

Alle Engelsche koopvaardij-schepen zullen voortaan om Kaap de Goede Hoop varen.

De Sovjet-volkscommissaris van oorlog, Worosjilof, heeft in verband met den 1 Mei-dag vandaag een oproep tot het roode leger gericht, waarin hij o.a. zei: De Sovjet-regeering heeft niet geaarzeld maatregelen te nemen ter beveiliging van Leningrad en van de noordwestelijke grenzen van het land. Onder

de machtige slagen van de soldaten van het militaire district Leningrad werd het Finsche leger verslagen en de zogenaamde Mannerheimlinie vernietigd, een linie, waaraan de bekwaamste militaire technici en de leden van de generale staf van de imperialistische staten gebouwd hebben, om hiervan een bastion tegen de Sovjet-Unie te maken.

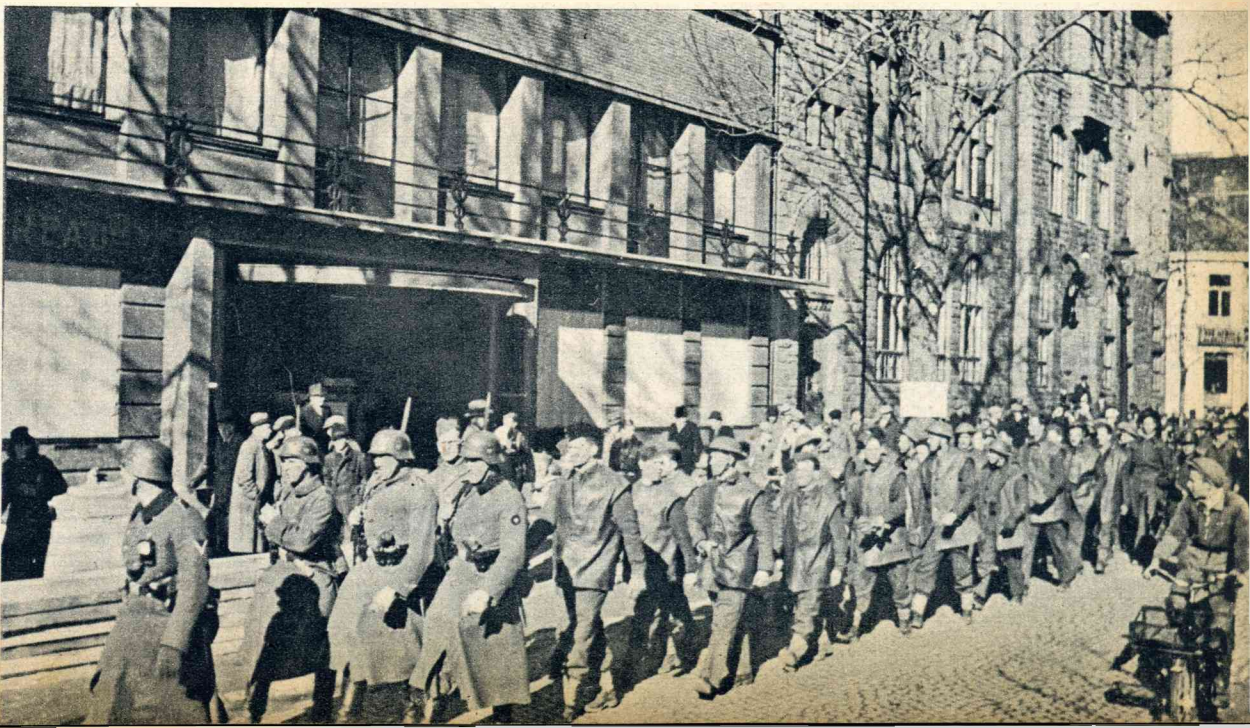
Men heeft vernomen, dat de Britsche regeering het Russische antwoord inzake de hervatting der handelsbesprekingen niet bevredigend achtte, doch de kwestie niettemin in overweging heeft genomen.

De Amerikaanse minister van buitenlandsche zaken, Cordell Hull, heeft verklaard, dat hij een onderzoek zal instellen naar de bewering van den voorzitter van het Noorsche Storting, Hambro, dat de Duitschers de Amerikaansche vlag hebben gevoerd op den Duitschen walvischvaarder Jan Wellem, toen dit schip voor Narvik lag.

De Duitschers melden, dat in de Grootte Belt een netversperring wordt aangelegd.

Vanavond viel een Duitsche bommenwerper, getroffen door het Britsche luchtafweergeschut, op de huizen van het plaatsje Clacton on Sea, in Essex; het vliegtuig richtte groote schade aan. Zeven mensen werden gedood (met inbegrip van de vier inzittenden) en vijftien negentig gewond.

Engelsche gevangenen in de straten van de Noorsche stad Drontheim.

Woensdag 1 Mei

De boterprijs is gedurende de zomerperiode in Nederland vastgesteld op f 1.55 per kg, terwijl deze voor den zomer 1939 f 1.30 per kg bedroeg. Daar de gebruikelijke prijsverhoudingen tusschen boter, margarine, vetten en oliën gehandhaafd moeten worden, is de heffing op margarine en vetten met 8 cent per kg verhoogd.

Vandaag wordt de suikeraccijns met f 2.25 per 100 kg verhoogd. In verband daarmee wordt de detailprijs van 3 Mei a.s. af met 1 cent per halve kg verhoogd, dus gebracht op 26 cent per halve kg.

Vandaag heeft minister de Geer een ontwerp Oorlogswinstbelasting bij de Tweede Kamer ingediend. Volgens dit ontwerp zal van personen 25 % der oorlogswinst geheven worden en van lichamen 40 %, met dien verstande, dat voor beide de eerste f 1000.— oorlogswinst een jaar onbelast blijven.

Sedert het begin van den oorlog kwamen 859 mijnen op de Nederlandsche kust aan, waarvan ongeveer de helft van buitenlandsch maaksel was. Ruim 500 werden gedemonteerd, 200 in den grond geschoten, terwijl 16 tot ontploffing kwamen.

Donderdag 2 Mei

Van Noorsche zijde werd vanavond verklaard, dat na de jongste Duitsche bombardementen van Molde de regeering Nygaardsvold, koning Haakon en de overige leden van de Noorsche koninklijke familie zich „met onbekende bestemming hebben ingescheept”.

Vandaag legde Chamberlain in het Lagerhuis een verklaring af, waarin hij o.a. zei:

Wij wisten al vele maanden, dat de Duitschers schepen en troepen bijeenbrachten in Oostzeehavens. Het was duidelijk, dat de een of andere daad van agressie overwogen werd. Deze troepen waren zoowel beschikbaar voor een aanval op Finland, Zweden, Noorwegen, Nederland als voor een aanval op Engeland, en het was onmogelijk vooraf te zeggen, waar de slag zou vallen.

Hadden wij geweten, dat Denemarken en Noorwegen de slachtoffers zouden zijn, dan hadden wij het gebeurde toch niet kunnen voorkomen zonder samenwerking met die landen. Maar meenende, dat hun neutraliteit hen zou redden, hebben die landen geen voorzorgsmaatregelen genomen en ons niet gewaarschuwd voor een aanval, dien zij trouwens ook nooit verwacht hebben.

ENGELSCHEN GEVEN NOORWEGEN TEN ZUIDEN VAN DRONTHEIM PRIJS

Eenige dagen geleden bleek, dat het als gevolg van het Duitsche overwicht in de lucht onmogelijk was artillerie en tanks aan wal te brengen, welke noodig waren om onze troepen in staat te stellen, den vijandelijke opmarsch uit het zuiden tegen te houden. Ondanks het schitterende werk van de Britsche duikboten, een Fransche flottielje en de inspanning van de luchtmacht konden de Duitschers steeds veel meer versterkingen naar Noorwegen zenden dan wij.

Caricatuur van den Sovjet-volkscommissaris van oorlog, Worosjilof, die op 1 Mei een rede hield.

Verleden week stelden wij vast, dat wij het denkbeeld van een verovering van Drontheim van het zuiden uit moesten opgeven. Wij moesten daarom onze troepen uit dat gebied terugtrekken en hen naar elders overbrengen.

Uit de cijfers blijkt, dat de kracht en doeltreffendheid van onze vloot weinig of niet aangetast is, terwijl de schade van de Duitse vloot zoo groot is, dat de verhouding tusschen de beide vloeten geheel gewijzigd wordt en wij tot een belangrijke nieuwe verdeling van de hoofdvloot der geallieerden konden overgaan. In dit verband kan ik nu mededeelen, dat het mogelijk was over te gaan tot een normaler verdeling der schepen in de Middellandsche Zee, welke eenigen tijd beïnvloed was door onze behoeften in de Noordzee.

ENGELSCHEN VERLATEN NAMSOS

Uit een later communiqué van het Britsche ministerie van oorlog blijkt, dat de Engelschen zich ook ten noorden van Drontheim hebben ingescheept en wel in den nacht van Donderdag op Vrijdag. De Noorsche troepen in 't district Namsos zijn in 'n hachelijke positie gekomen. Na krijgsraad te Grong gehouden te hebben heeft de commandant der Noorsche troepen de volgende dagorder uitgevaardigd:

„Aangezien de Britten en Franschen om onbekende redenen besloten hebben den strijd op te geven en Centraal-Noorwegen verlaten hebben zonder het Noorsche commando van hun besluit in kennis te stellen en aldus Namsos onbeschermd hebben gelaten, blijft er ons niets anders over, dan de wapens neer te leggen. Wij hebben nog slechts voor één dag munitie, zoodat elk verder verzet de totale vernietiging van alle burgers en militairen in het noordelijke Trondelag-district zou beteekenen. Het Duitse militaire commando te Drontheim is een wapenstilstand voorgesteld. Het is mij een pijnlijke plicht, u hiervan in kennis te stellen.”

Er is in deze dagen weer sprake van groote diplomatieke activiteit; na een bezoek van den Amerikaanschen gezant op Woensdag aan Mussolini vond vandaag een bespreking plaats tusschen den Italiaanschen gezant in New York en Sumner Welles; eerstgenoemde begaf zich daarna naar president Roosevelt. Tevens vond vandaag een conferentie plaats tusschen den Amerikaanschen gezant te Rome en graaf Ciano, Italiaansch minister van Buitenland-sche Zaken.

Vrijdag 3 Mei

Een sterke formatie van Britsch-Fransche slagschepen, torpedojagers, duikboten en een vliegtuigmoederschip is te Alexandrië aangekomen en men verwacht eerstdaags nog een groot aantal kruisers en andere oorlogsbodems. De verloven voor het leger

en de politie zijn stopgezet, de kustbatterijen en het luchtafweergeschut bemand. Verder heeft men een woestijnwacht ingesteld, een keten van eenzame Egyptische militaire schildwachten, voorzien van telefoon, dwars over de woestijn van de westelijke grens van Egypte tot aan de Nijldelta.

Volgens zekere geruchten zou de Italiaansche vloot worden samengetrokken in het oostelijk deel van de Middellandsche Zee in de buurt van de Dodekanesos, de Italiaansche eilanden met overwegend Grieksche bevolking.

Volgens een bericht van het opperbevel der Duitse weermacht werd vanmiddag op zee ten westen van Namsos een Britsch lineschip, dat een westelijken koers volgde, door Duitse duikbommenwerpers aangevallen en door een bom van zwaar kaliber tusschen de beide voorste geschutstorens getroffen. Een halve minuut na den bominslag sloeg onder sterke rookontwikkeling een 500 m hooge steekvlam uit het slagschip.

Nadat de rookwolk was weggetrokken, was behalve eenige wrakstukken van het schip niets meer te zien.

VERORDENING VOOR FOTOGRAFEN

In de Nederlandsche staatscourant verscheen vandaag een bekendmaking van den opperbevelhebber van land- en zeemacht, waarvan de voornaamste bepalingen luiden:

Het fotografeeren van militaire onderwerpen is verboden.

Het is in de binnenwateren verboden aan boord van andere dan Nederlandsche zeeschepen en aan boord van binnenschepen, die niet in Nederland thuis behoren, fototoestellen te vervoeren, in voorraad te hebben of voorhanden te hebben, anders, dan in een op last van het militair gezag verzegelde bewaarplaats.

Het is op voor het verkeer openstaande rijwegen verboden in vreemde motorrijtuigen fototoestellen te vervoeren, in voorraad te hebben of voorhanden te hebben.

Het is verboden in een trein of in eenig ander openbaar middel van vervoer fototoestellen voor onmiddellijk gebruik voorhanden te hebben.

De minister van Justitie heeft gevolg gegeven aan den aandrang der commissie voor privaatrecht en strafrecht uit de Tweede Kamer om de maximumstraf op spionage en soortgelijke misdrijven nog meer te verzwaren dan in het betreffende ontwerp werd voorgesteld.

Voor de aflevering van vaste brandstoffen is een regeling vastgesteld, die hierop neerkomt:

Niemand mag in het tijdvak van 1 Mei tot en met 30 September 1940 meer van de genoemde brandstoffen ontvangen, dan de helft van hetgeen hij in het tijdvak van April 1939 tot en met Maart 1940 van zijn gewonen leverancier heeft gekregen.

Van officieele zijde werd vandaag te Moskou verklaard, dat de Duitschers en Russen reeds op 15 April besprekingen over Scandinavië hebben gehouden, waarbij werd vastgesteld, dat Zweden neutraliteit in het belang van beide partijen was.

Zaterdag 4 Mei

Duitse troepen zijn vanmiddag na 2 uur te Namsos en om 5 uur in het ten oosten daarvan gelegen Grong aangekomen. Onmiddellijk werd begonnen met het herstel van de bruggen in den grooten weg naar Mosjön, ten noorden van Namsos, welke kort voor den aftocht der geallieerden vernield waren.

Tevens wordt bericht, dat de geallieerde troepen, welke uit het gebied van Drontheim weggevoerd werden, weer veilig aan land zijn gebracht. Waar dit

geschiedde is nog niet bekend. Men noemt het plaatsje Mosjoen tusschen Narvik en Drontheim.

Volgens het Duitse nieuwsbureau hebben de Duitse vliegtuigen het Britsche vlooteskader, dat de Britsche troepen bij Namsos aan boord had genomen, afgezien van het reeds gemelde tot zinken gebrachte slagschip, nog meer zware verliezen toegebracht.

Een zware kruiser van de York-klasse, een torpedojager en een transportschip van 12.000 ton zouden tot zinken zijn gebracht, andere kruisers, torpedojagers en transportschepen zouden beschadigd zijn.

De Engelsche regeering heeft het bericht omtrent het tot zinken brengen van een slagschip en een zwaren kruiser van de York-klasse onjuist genoemd.

Van gezaghebbende zijde wordt in Engeland een verklaring gegeven van het echec der geallieerden in Noorwegen. In deze verklaring wordt o.a. gezegd:

Eén enkele vliegtuigbasis in Centraal-Noorwegen, vanwaar de geallieerden hun jachtvliegtuigen hadden kunnen laten opstijgen, zou van invloed geweest zijn op het blijven of weggaan.

Het gebrek aan vliegvelden was ongetwijfeld de hoofdoorzaak van den tegenslag der geallieerden. De Duitschers hebben bijna onmiddellijk de vliegvelden in Centraal- en Zuid-Noorwegen bezet en konden vandaar de landingen van mensen en goederen belemmeren.

Toen onze troepen naar het zuiden trokken, werden zij aanhoudend aangevallen door laagvliegende vliegtuigen, terwijl de Duitschers ook over tanks en gemechaniseerde afdeelingen beschikten. De vloeten de luchtmacht hebben moedig den strijd aangebonden tegen de overmachtige Duitse vliegtuigen, maar het was onmogelijk den troepen van de lucht uit voldoende steun te geven voor de handhaving van hun stellingen en voor het sluiten van de tang rond Drontheim, zooals men van plan was. Er moesten groote afstanden afgelegd worden. De druk van den vijand van het zuiden uit nam steeds toe en spoedig bleek dat 't eenige verstandige was, het gebied te ont-ruimen.”

Het Duitse Nieuwsbureau constateert, dat groote succes van het Duitse luchtwapen heeft aangetoond, dat de heerschappij van een nóg zoo sterke vloot in het tijdperk van den luchtoorlog overal gebroken kan worden, waar de verreikende arm van dit nieuwe wapen bliksemsnel en krachtig toeslaat.

REDE VAN MINISTER DE GEER

De minister-president, jhr. mr. D. J. de Geer, heeft vanmiddag te 1 uur voor de Rijkszenders en voor de Phohi-zenders een radiorede uitgesproken, waarvan de voornaamste passages als volgt luiden:

Waarde luisteraars hier en overzee.

Met leedwezen moet ik u mededeelen, dat voor de regeering onomstootelijk is komen vast te staan, dat er onder onze landgenooten eenigen zijn, wier geestesgesteldheid en optreden zoo weinig in overeenstemming zijn met den neutraliteitswil der natie, dat zij een gevaar vormen voor ons land en dat tegen hen bijzondere maatregelen zijn moeten worden genomen.

Gij moet mij hierbij niet misverstaan.

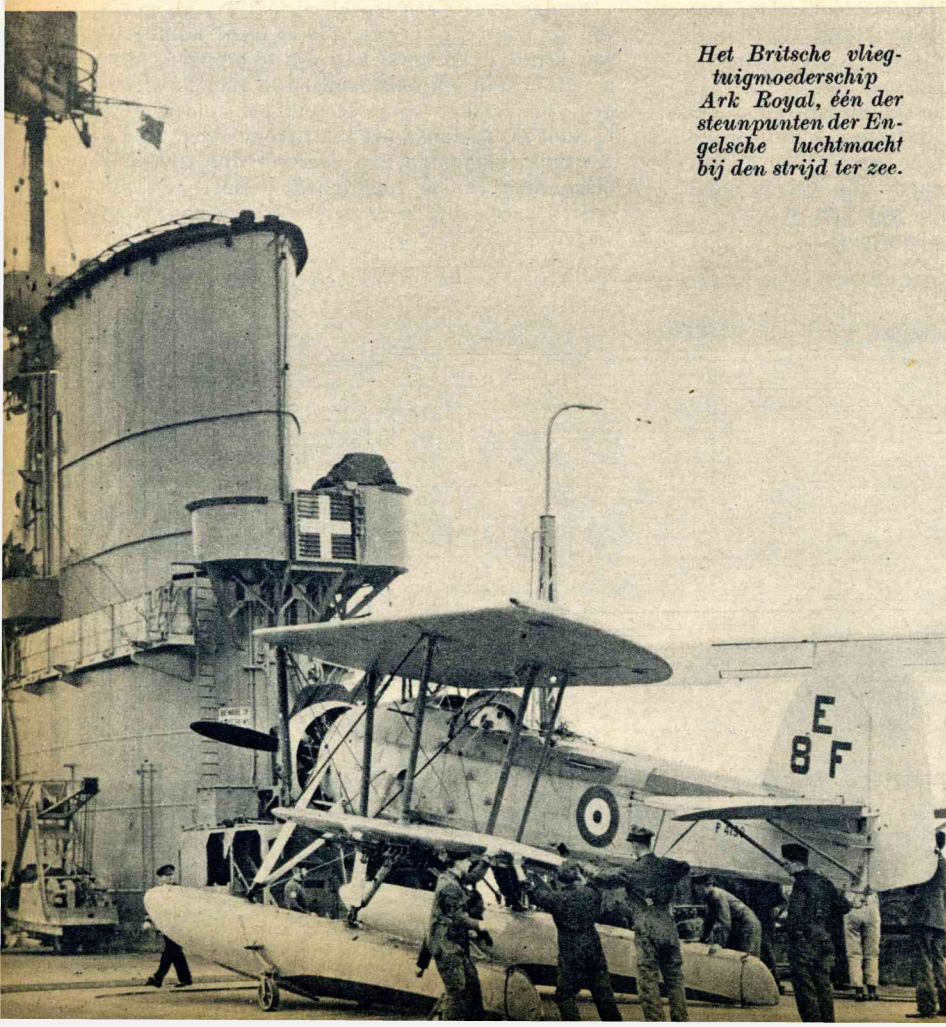
Dat gedurende 'n oorlog de eene burger van 'n neutraal land meer sympathie heeft voor deze en de ander voor die belligerente mogendheid, is een normaal verschijnsel. In den wereldoorlog was het niet anders en gaf men daaraan in besloten kring ook ruimschoots uiting. Een levendig temperament ontbrak daarbij niet. Zelfs werd vernomen van familiebijeenkomsten, die periodiek plachten te worden gehouden, maar nu tijdelijk moesten worden stopgezet, omdat ze altijd weer aanleiding gaven tot hevige twistgesprekken over het goed recht van de elkaar beoorlogende partijen. Een gevaar voor ons land stak in dit alles niet en het geloof aan onze neutraliteit werd er nergens door aan het wankelen gebracht.

Maar het onderscheid is, dat al die pro dit of pro

Lloyd George oefende scherpe critiek uit op het beleid der Britsche regeering bij den veldtocht in Noorwegen.

Het Britsche vliegtuigmoederschip Ark Royal, één der steunpunten der Engelsche luchtmacht bij den strijd ter zee.

De Nederlandsche minister-president Jhr. D. J. de Geer, die Zaterdag een korte rede hield in zijn werkkamer. Exclusieve opname.

dat pleitende burgers bovenal waren: pro-Nederlandsch. Hun vaderlandsche gevoelens waren buiten geding, hun sympathieën voor een strijdende partij lagen in een ander, en lager vlak. Om het eens duidelijk te zeggen: wanneer de belligerent van hun voorkeur op een bepaalden dag onze neutraliteit geschonden zou hebben, dan zouden zij zich bitter ontgoocheld hebben gevoeld, en de te voren gekoesterde sympathie geleid hebben tot een te feller afkeer.

Thans is dit bij de personen, op wie ik doelde, anders. Zij zijn niet voor alles: pro-Nederlandsch. Zij maken in het buitenland de eerlijkheid van onze neutraliteitspolitiek verdacht.

Zij ondermijnen het vertrouwen in onzen krachten wil tegenstand te bieden tegen elke schending van ons grondgebied, van welke zijde die ook komt.

De beveiliging, die voor elk dier oorlogvoerende partijen ligt in de paraatheid van onze weermacht, breken zij af en daardoor tevens de bescherming, die voor ons in die paraatheid ligt.

En wat het ergste is, de partijdigheid, waarvan zij ten onrechte, en tegen beter weten in, de regeering betichten, beoefenen zij zelf.

Het militair gezag heeft 21 personen, die voor de rust en veiligheid gevaarlijk werden geacht, in bewaring gesteld. Het heeft dit gedaan na grondige voorbereiding en met groote nauwgezetheid.

Menigeen, tegen wien voor den oppervlakkigen beschouwer vermoedens zouden kunnen rijzen en wiens handelingen dan ook ernstig zijn nagegaan, is buiten den maatregel gebleven, omdat geenerlei concrete aanwijzing bestond voor het gevaarlijke van zijn optreden. Van deze 21 echter is komen vast te staan, hoofd voor hoofd, en op grond niet van eenig politiek inzicht, maar van persoonlijke gedragingen, dat de veiligheid des lands hun interneering gebiedt.

De regeering is overtuigd, dat deze daad van het militair gezag, die geheel in de lijn ligt van de sinds het uitbreken van den oorlog constant door ons land gevolgde politiek, door de overweldigende meerderheid van ons volk met onverdeelde instemming zal worden begroet.

De K.L.M. is van plan het steunpunt van de Indië-lijn te verleggen van Napels naar Bandoeng. Deze maatregel houdt verband met de spanning in de Middellandsche Zee. Vandaag zijn reeds twee piloten uit Amsterdam vertrokken om twee in Napels gestationeerde extra-machines Dinsdag a.s. naar Bandoeng te brengen.

Zondag 5 Mei

De terugtocht uit het gebied bij Namsos heeft blijkens berichten van verschillende zijden veel van een overhaaste vlucht gehad. Auto's en tanks,

machinegeweren en luchtafweerkanonnen met krom geslagen loop zijn bij Namsos in den steek gelaten, maar terwijl men aan mag nemen, dat dit zware materiaal niet meegenomen kon worden, omdat de kaden van Namsos door Deutsche bommen verwoest zijn, kan alleen de haast, waarmede er ingescheept werd, verklaren, dat groote voorraden levensmiddelen, kisten met whisky en wijn, vele pakken sigaretten enz. in het laatste geallieerde bivak bij Namsos zijn achtergelaten.

REDE VAN MINISTER KOHT

Vandaag kwamen in Londen de Noorsche ministers Koht en Jungberg, alsmede de Britsche en Fransche gezant in Noorwegen te Londen aan. Minister Koht hield hedenavond een radiorede, waarin hij o.a. zei:

„Landgenooten in alle deelen van Noorwegen. Ik spreek tot u van Londen uit, waarheen ik mij begeven heb om met de Britsche autoriteiten besprekingen te voeren over de vraag, hoe men ons het best zal kunnen helpen tegen de krachten van het geweld. Van hier ga ik naar Parijs en daarna terug naar mijn land om den strijd voort te zetten.

Voor ik vertrok, heb ik gezien, dat in Noorwegen zeer veel verwoest is.

Ik heb de Deutsche vliegtuigen dag in, dag uit zien terugkeeren naar Molde, de mooie stad van de rozen, tot zij ten slotte in vlammen was gehuld. Wat de Duitschers niet hebben durven doen tegen de landen, waarmede zij in oorlog waren — Groot-Brittannië en Frankrijk — doen zij tegen het arme, onverdedigde Noorwegen, dat slechts wenschte neutraal te zijn. Het deel van ons land, dat zij niet onmiddellijk onderworpen hebben en dat nog steeds weerstand biedt aan het brute geweld, wordt door hen met genadeloos geweld verwoest. Zij branden steden en dorpen plat en waar zij komen, verwoesten zij het land.

Nu hebben zij eindelijk een vijand gevonden, dien zij meenen te kunnen straffen met verschrikkingen en door intimidatie tot overgave te bewegen —

Een Deutsche kabelballon, die voor waarnemingsdoeleinden gebruikt wordt. Een soortgelijke ballon werd op Zondag 5 Mei door Nederlandsch afweergeschut in brand geschoten en stortte in het IJsselmeer.

dit Germaansch-Noorsche volk, dat de leer der nazi's niet wil aanvaarden.”

Frankrijk en Groot-Brittannië zijn bereid te helpen, doch al deze voorbereidingen kosten uiteraard tijd. Ik verzoek de Noren echter niet ongeduldig te zijn. De westelijke mogendheden zijn voornemens het Noorsche volk te bevrijden en ik ben overtuigd, dat de geallieerden alles wat mogelijk is zullen doen om de Noren te helpen. De inval, welke ons heeft verrast, moet gekeerd worden en de Duitschers moeten worden verdreven. Het is een plicht jegens onszelf, jegens onze kinderen en ons land, dat wij liefhebben en dat jaren een vrij land is geweest.”

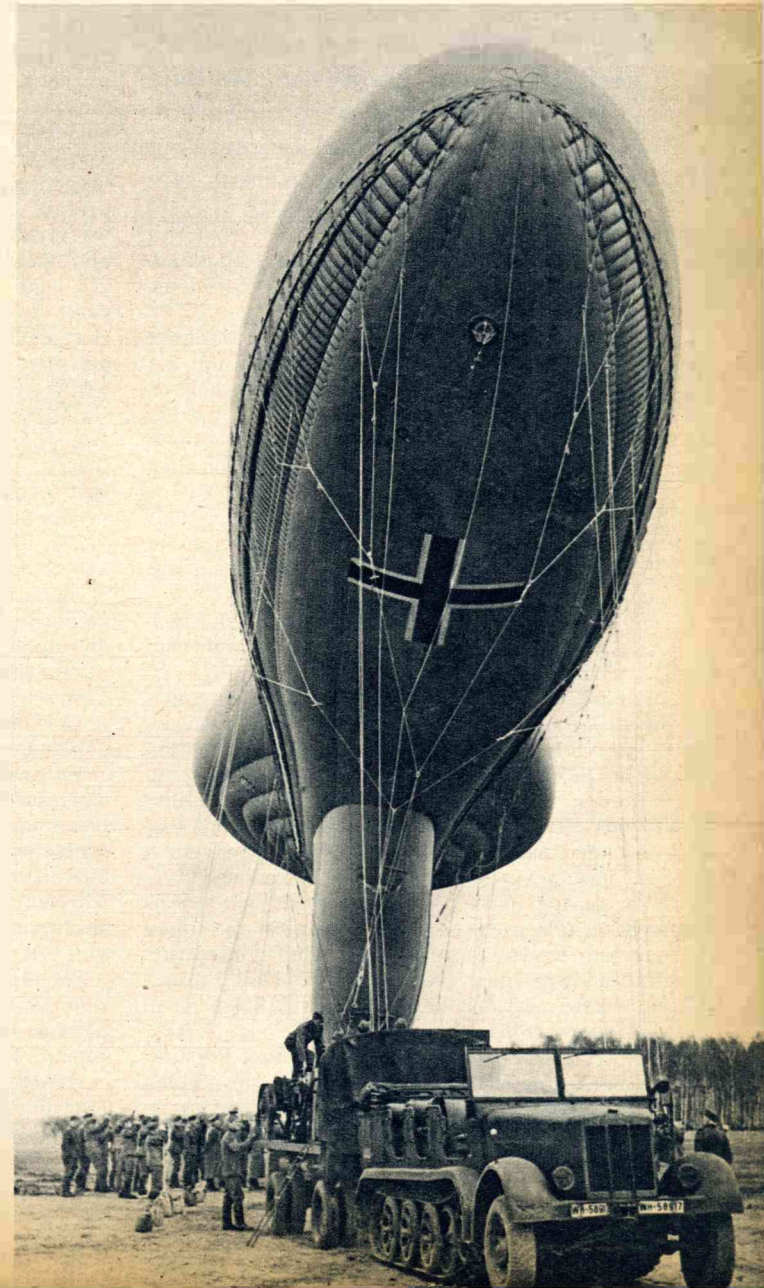
CRITIEK VAN LLOYD GEORGE

In een zeer scherp artikel viel Lloyd George heden het beleid van de Britsche regeering aan. Hij schreef o.a.:

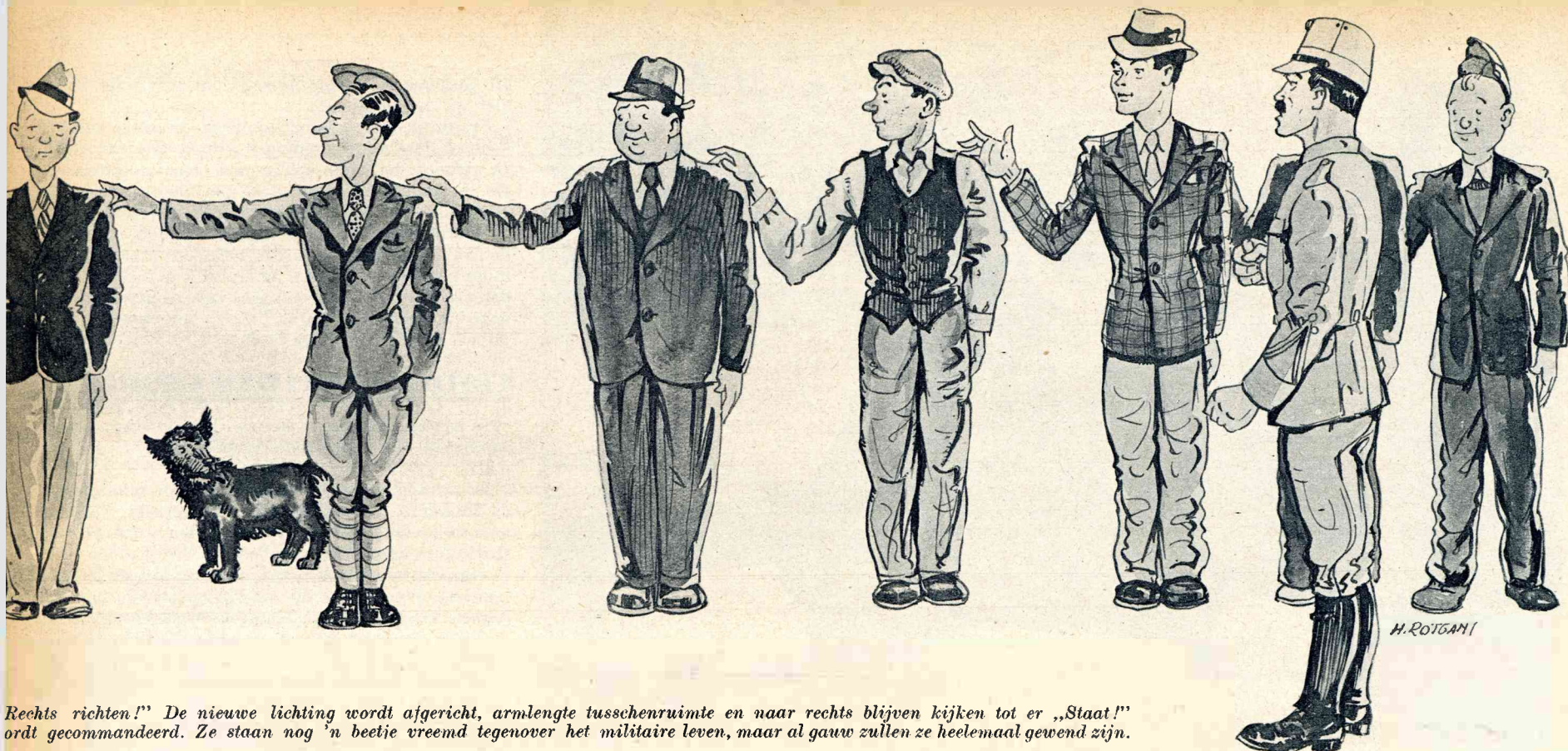
De campagne in Noorwegen was de climax van de blunders. De vernederende terugtocht was het onvermijdelijke gevolg van het feit, dat Groot-Brittannië niet was voorbereid. Wij hadden den Duitschers voor moeten zijn, voor zij tot een snellen tegenzet overgingen, die volgde op ons besluit om mijnen te leggen in de Noorsche wateren. Toen de Deutsche tegenzet kwam, waren wij volkomen onvorbereid om dezen af te weren. Wij zonden naar Noorwegen een haastig samengeflanst expeditieleger, dat van de meest noodzakelijke uitrusting verstoken was. De consequenties waren onvermijdelijk.

Het is een betreurenswaardige geschiedenis van onbekwaamheid en domheid geweest. De natie is tot elk offer bereid, maar wij allen zijn niet bij machte overwinningen te boeken, wanneer de opperste leiding niet alleen gebrekkig, maar ook zwak en belachelijk is. Aan den buitengewonen ernst van den toestand valt thans niet meer te twifelen.

Het kabinet is in opzienbarende wijze in gebreke gebleven om deze situatie aan te pakken. Thans rust op het parlement de taak de situatie onmiddellijk in handen te nemen. Indien het parlement dit nalaat, zal het zich schuldig maken aan hoogverraad jegens de natie. De oorlogsleiding moet op drastische wijze gewijzigd worden zoowel in haar organisatie als in haar leden, anders zal een ramp niet meer voorkomen kunnen worden.

Rechts richten!" De nieuwe lichting wordt afgericht, armlengte tusschenruimte en naar rechts blijven kijken tot er „Staat!" ordt gecommandeerd. Ze staan nog 'n beetje vreemd tegenover het militaire leven, maar al gauw zullen ze heelemaal gewend zijn.

OVERSTAPPIE

als instructeur

BIJ ONZE
„JONGENS
TE VELDE"

Jilles laat onze radio weer eens keihard spelen en het komt tot een vinnig debat, waarbij ook korporaal Papkind zich niet onbetuigd laat. En dan beleven we 'n verrassing: er komt een stelletje „biggen" naar ons kantonnement. Natuurlijk snelt facteur Overstappie toe om de nieuwelingen met zijn groote ervaring ter zijde te staan!

Nou één ding, Jilles," zegt korporaal Papkind. „Als je voortaan niet met je vingers van die radio afblijft, ga je de club uit!"

Maar dat neemt de brave Jilles niet. In militaire aangelegenheden mag de dikke korporaal dan z'n meerdere zijn, als leden van onze radioclub hebben zij precies dezelfde rechten.

„Jou moete goed begriep, ik betaal mien centen," zegt Jilles dan ook terecht. „En ik mag net zoo goed huuster'n als 'n ander."

„Luustere mag je," zegt Papkind grimmig. „Maar van die knoppen blijf je af!"

„Wat vertelle jou me nou?" vraagt Jilles ontzet. „Waarvoor mag ik niet an de knopp'n draai'n?"

Doch nu bemoeit onze facteur Overstappie zich met het dispuut en hij kiest onverwijld de zijde van zijn korporaal.

„Omdat de mellek suur wordt as jij met je tengels an die musiekdoos sit te frunneke!" vaart hij tegen Jilles uit. En hoewel deze voorstelling van zaken, op z'n minst genomen, 'n weinig overdreven genoemd mag worden, de facteur heeft gelijk. Want Jilles maakt met z'n gedraai aan de knoppen van ons toestel de kamer nagenoeg onbewoonbaar, voor hem is muziek slechts muziek als de ruiten rinkelen!

„Maar luuster nou's," tracht de Fries zich te verdedigen. „Jou begriep toch wel, dat orkest speelt nou 'n ouverture. En laat ik je nou vertell'n, 'n ouverture moet altied fortissimo 'speeld word'n." En hij draait weer zoo lang aan den knop tot de veldflesschen op tafel staan te trillen.

„Hoe bestaat 't, de raadio staot soowat te barste!" schreeuwt de facteur over een obligaat van Engelsche koren heen. „Hei, Jilles, din die overture 'n pietsie of d'r komme ongelukke." Doch Jilles is geens-

zins geneigd z'n muzikale genoegens te laten verstoren; behaaglijk achterover geleund tegen 'n geweerrek beluistert hij den klankenorkaan. Zóó hoort 'n ouverture te worden genoten en niet anders! En de club uit gaat hij niet.

Die club bestaat al sinds het begin van de mobilisatie en werd spontaan opgericht op den avond, toen we voor 't eerst in ons dorpje bivakkeerden en na 'n fikschen marsch 'n beetje onwennig tegen de kale wanden van ons verblijf zaten op te zien. Toen kwam er opeens een ondernemend heer onze kamer binnenstappen met 'n radio-toestel onder z'n arm. Hij prutsde wat met een stekker en even later hadden we muziek. Dat toestel heeft sindsdien de kamer niet meer verlaten. Iedere man betaalt trouw z'n vijf cent in de week en Opa houdt pijnlijk nauwgezet de administratie bij. Hij onderhoudt ook het contact met den verhuurder en ontkent categorisch, dat we langzamerhand al zóóveel betaald hebben, dat we 't toestel al lang in eigendom moesten hebben.

„Maar nou is 't genoeg!" buldert Papkind opeens. Een tijdlang heeft hij 't uitgehouden, doch thans trekt hij resoluut den stekker uit het stopcontact. Er valt 'n vreemde stilte.

„Mien ouverture!" krijgt Jilles verontwaardigd.

„Jij met je eeuwige ouvertures," hoont Papkind. „Ik geloof vast, dat 't jouw schuld was, dat 'r laatst 'n barst in die ruit zat. En dat heeft die ongelukkige kamerwacht moeten betalen. Je krijgt nog 's wat van die ouvertures."

„En jou staan oppe kop als d'r 'n stelletje gekk'n versjes gaan opzegg'n," verweert Jilles zich vinnig. „Ja, declamatie," zegt Papkind met waardigheid. „Daar noem je even wat."

En daarmee is eindelijk de kern van het probleem aangesneden. Jilles is werkend lid van de meest befaamde harmonie in geheel Tietjerksteradeel en heeft diens gevolg 'n zwak voor ouvertures, terwijl alle uitingen van reciteerkunst hem gestolen kunnen worden. Korporaal Papkind daarentegen raakt slechts in geestdrift, als het programma het optreden van een declamator vermeldt.

Slechts één uitzondering wil Jilles maken: de radio kan hem niet hard genoeg aan staan, als een „Frysk uurke" hem de klanken uit „it Heitelân" brengt. Maar dan komt de heele kamer in opstand!

„As die Friese met alle geweld met d'r lui snuffert foar de mikerefoon wille komme, motte se eerst maor 's behoorlijk leere praote," beweert Overstappie.

„Mot je dat geknauw hoore! 't Lijkt wel of d'r 'n stelletje ouwe seehonde staone te hoeste!"

„Jae, 't is inderdaad 'n merkwaardig dialect," valt de keurige Hagenaar hem bij. „Als je 't veur 't eerst heurt..."

„Dialect?" stuift Jilles woedend op. „Jou moete goed begriep, jou prate met 'n kouwe aardappel in de keel en dát is dialect. Maar wat wij in Friesland spreek'n is 'n taal!"

Juist komt de sergeant van de week binnenwandelen, op zoek naar een emmer en een dweil, die op onverklaarbare wijze aan den inventaris van de corvéekast ontbreken. En als die niet terecht komen, wordt het betalen!

„So is 't en niet oars!" valt hij Jilles bij, want de sergeant is een echte Fries uit het waterland en 'n groot propagandist van de leuze „Frysk op skoalle."

„Fryslân boppe!" kraait Jilles, vermoedig nu hij zoo onverwacht hulp krijgt. Jammer, dat de sergeant er weer haastig vandoor moet, nog steeds op zoek naar zijn schoonmaakartikelen.

„Mooie taol!" hoont Overstappie. „Is 't nou écht waar, dat d'r bij jullie nog sendelinge worden opgete, Jilles?"

„Jou kanne..." begint Jilles spinnig, doch helaas wil hem zoo gauw niets te binnen schieten.

„Kannibaëlsme..." zegt onze Hagenaar peinzend. „Ik wist niet, dat zooiets in ons land nog veurkwam."

„Nou, reken maor," verzekert de facteur. „Soo eentje as jij wordt daor gebraoje met boter en suiker. En 'n tikkie pieterselie d'r bij om dat Haagsche luchie d'r af te krijge."

„Maar als jou komme, eten we je rauw!" dreigt Jilles.

„Hóór je nou wel?" triomfeert de facteur. „Wat 'n land! Onderlaotst komt d'r 'n koopman an me deur en die froeg of we nog ouwe krante ofer de hand hadde. Ik seg, wat doene jullie daor toch mee? Die sture we met de Lemmerboot naor Tietjerksteradeel, seit ie. Waorfoor, fraog ik. Nou, seit ie, d'r is nou eindelijk uitgemaakt dat d'r achter Tietjerksteradeel geen land meer sit en nou gaone we daor de wereld met krante dichtplakke!"

Doch Jilles heeft het slot van deze beschouwing niet meer aangehoord. De deur is met 'n harden slag achter hem dichtgevallen en nu zien we hem de poort uitsterven in de richting van ons vischwinkeltje.

„Als ie zóó bij Mientje komt, kan dat schaap 'n

gezelligen avond beleven," zegt Opa meewarig.

Overstappie heeft inmiddels het raam geopend.

„Goed soo, Jilles!" brult hij den vertrekkende na. „Set 'm op!" En prompt beantwoordt de heele kamer deze speciale dienstuitdrukking met het bijbehorend refrein.

„Witte muizen!" klinkt het in koor.

Als u ons nu vraagt, wat daar eigenlijk mee bedoeld wordt, moeten we het antwoord schuldig blijven. Niemand weet het. Maar als u ooit nog eens in het veldleger verzeild raakt en men zegt tegen u: „Zet 'm op!" antwoord dan onverwijd: „Witte muizen!" en ieder zal u voor 'n doorgewinterd gemobiliseerde houden!

Overstappie geeft les

Nu de lente in het land is, gaat het 's avonds gemoedelijk toe in ons dorpje. De opa's zitten met hun trippen pantoffels aan bij de bloeiende heg en blazen wolken pijpensmoor uit aartsvaderlijke doorrookers. Bij den smid wordt 'n dik boerenpaard beslagen en op de stoep van het gemeentehuis speelt de dorpsjeugd, vroolijk klinken de stemmen door de vredige avondstille. Ergens in de verte wordt harmonica gespeeld, een pomp piept en uit een schuurtje klinkt 't gemekker van een geit. In de dorpsstraat is 't druk, daar loopen de meisjes arm in arm en daar exploiteert Mientje's vader op de stoep voor zijn winkel een wonderlijke machine, waaruit roomijs in fantastische tinten te voorschijn komt. Dat ijs verheugt zich in de algemeene belangstelling van al wat het veldgrijs draagt. Zelfs Opa van lichte 1924 heeft zich deze week verwaardigd, publiekelijk en zonder zich ook maar eenigszins te gêneren, 'n „framboze van drie spie" te consumeeren!

Bij de ijsmachine is het gezellig. De stoep vormt, als 't ware, een openluchtsofiëteit en daarvan is Overstappie onbestreden de voorzitter. Dezen avond is de kring grooter dan anders, behaaglijk sabbelend aan 'n „dikke van vijf", verdringt er zich 'n groepje jongelieden in burger, dat zich in hooge mate voor militaire aangelegenheden schijnt te interesseeren. Er komt een officier voorbij.

„Drie sterre, da's 'n groot-majoor," verzekert een

jongeman, die zich de trotsche bezitter mag noemen van een geruite pet.

„Hoor hem, 'n majoor heb strepe op z'n mouwe en 'n kroon."

„Nee, da's 'n sergeant-majoor," weet een andere deskundige. „En die kroon beteekent dat ie scherp-schutter eerste klas is."

„Nietes, 'n kroon krijg je, als je dertig jaar in dienst bent..."

„Niks hoor, dan krijg je 'n medalje."

Vol verbazing heeft Overstappie dit leerzame discours gevolgd. Dan gaat hem opeens een licht op. „Hoe bestaat 't?" grinnikt hij. „'n Stelletje bigge!"

Inderdaad hij heeft gelijk, het zijn echte biggen. U heeft dit soort jongelieden deze weken stellig door de straten van uw woonplaats zien trekken, in groepjes van vier of vijf en nog 'n tikje onwennig. 't Is de jonge lichte, die onder wel zeer bijzondere omstandigheden werd ingelijfd. Ook wij deden eens, heel lang geleden, schuchter onze intrede in de wereld van kuch, geweervet en rechts-uit-de-flank. Maar wij wisten ten minste voor hoe lang...

Dorsten deze jongelieden naar militaire kennis? Welnu, Overstappie zal hun wankel schreden leiden!

„Hao, die bigge!" groet de facteur joviaal. „Dat vin ik nou écht lollig, dat jullie ons 'n handje komme hellepe. Ober, geef de heere 'n rondje van drie spie voor mijn rekening. En fertel 's, manne, hebbe jullie al 'n kloffie uitgezocht bij de fourier?"

Nee, 'n uniform hebben de recruten nog niet. Voorloopig exerceeren ze in burger en ze zijn juist toe aan het commando: rechts richten.

„Reusachtig!" prijst Overstappie. „En wie heb d'r al in de roos geschote?"

„We hebb'n nog geen geweer'n," verzekert een blonde reus.

„Hiero, da's familie fan boere-Jilles!" constateert Overstappie. „Ken je boere-Jilles niet? Da's 'n vrijer met 'n moord-kuifie. Blijf maor 'n end uit se buurt, want zoo tege de somer wordt ie altijd wild en dan wil ie bijte! Ik hoor dat jullie de range en graode al aordig kenne. Wete jullie al, wat dit voor 'n hooge is?" En hij wijst op Papkind.

„Da's 'n korporaal," weet een der jongelieden.

„Moordaodig!" prijst de facteur. „En wat volgt d'r dan?"

„Sergeant."

„Nee, wachtmeester."

„Da's 't sellefde," onderwijst de facteur. „Maor 'n wachtmeester heb 'n leere stuk in se broek en je hoort 'm in de ferte al rammelen fanwege de spore. Wete jullie al wat siekerapport is?"

Ja, dat weet de jonge lichte al.

„Daor mot je naor toe gaon, as je seche hoofdpijn heb en dan krijg je drie daoge frij fan monddekseldraoge," verzekert de facteur ernstig. „En as je blaore loopt, mot je 's op marsch gaon met vilt-pantoffeltjes an je foete..."

„Jou stane maar wat te bonk'n," veronderstelt de lange Fries.

„Hoore jullie dat?" krijst de facteur verontwaardigd. „Die is al net soo brutaol as die malle Jilles! Seg, lange schlemiel, weet jij wel tege wie je spreekt?"

„Jae, recruut, je mag wel 'n beetje op je weurden letten," valt de Hagenaar hem bij. „Deze meneer is facteur en dat is reuze hoog."

„Jou kanne me nog meer vertell'n," verklaart het lange jongmensch trouwhartig.

„Benne die jonge goosers allemaol soo eigewijs?" vraagt Overstappie zich in wanhoop af. „Dat ken goed worde! Nog geen week onder dienst en nou al praotjes tege 'n mobelesaoisie-facteur, met bijna tien dienstjaore. Hoe bestaat 't? Da's komplette insubordinaosie! Geloof mijn nou, as facteur sijnde ben ik reuze hoog!"

„Dan hebbe jou je streep'n zeker thuus 'laten'?" veronderstelt de koppige jongeling. „Want jou benne aardig kaal oppe mouw'n."

„Die knaep is geweldig welbespraekt, heur," zegt Nellie met iets als bewondering in z'n stem.

Hm, wat zal Overstappie daárop zeggen? Hij geeft het op, aan de jonge lichte is voor hem geen eer te behalen.

„Nee, dan waore wij ándere bigge," bekent hij spijtig.

Ja, Overstappie, wat zal je daaraan doen? Wij waren argelooze burgers, toen we voor 't eerst de kazernepoort binnenmarcheerden. Maar deze jeugd is al acht maanden lang met mobilisatie en soldatenom vertrouwd geraakt. En het zal heusch niet lang duren eer deze biggen hun plaats in het veldleger hebben veroverd!

OVERSTAPPIE ANTWOORDT

Zoo langzamerhand krijg ik zooveel brieven van lezers, dat ik onderdehand wel 'n secretaresse mag nemen. Ik lijk wel 'n filmster, hoe bestaat 't! Afijn, ik zal deze week 's een begin maken met antwoorden. Als gemobiliseerde zit ik natuurlijk „ergens in Nederland" en dat is zwaar geheim. Wie meer van me weten wil, schrijft maar aan de Hoofredactie van Panorama, Nassaulaan 51, Haarlem. Daár weten ze m'n veldpostadres wel. Met de groeten van korporaal Papkind, Opa, den sjieke Hagenaar, Jilles en alle jongens van de kompie, OVERSTAPPIE

H. v. d. W. te Raamsdonkveer. — Als geheide Mokumer ken ik Jantje de Natris met z'n mooie kuif, Hordijk en keeper de Boer nog best. Had je me als kleinen jongen te keer moeten hooren gaan op de jongenstribune van Ajax, gewoonweg moorddadig! Maar tegenwoordig is het brandhout in de Meer, benne dat nou de landskampioenen? Ze moeten maar 's komen kijken, als ons elftal speelt met Jilles in de voorhoede! Goalgetter van Diemen kan ik me ook nog best herinneren, als ie d'r 's een keertje naast schoot, ging ie altijd mank loopen. Die back van Blauw-Wit, waar u over schrijft, heette v. d. Kluit en als die z'n knar onder den bal zette, stonden de torens van het oude stadion compleet te trillen! Opa heeft beloofd, dat ie gauw weer 's wat postzegels stuurt.

W. J. H. v. W. te Buenos-Aires. — Ik wist niet wat me gebeurde, toen ze op 't veldpostkantoor uw envelop met al die mooie postzegels d'r op in m'n facteurstasch stopten. Die postzegels ben ik intusschen al lang kwijt, daar zit Opa mee te kwanselen. De jongens van de kompie vinden 't reuzenlollig, dat 'n oud-gediende heelemaal in Brazilië onze avonturen leest.

Korp. B. 7 C. P. — Niks van aantrekken! Laat ze maar smoezen. Mot je onzen fourier hebben, die maakt zelfs verschil tusschen linker- en rechtersokken!

Lezeres te Saint-Jean-Cap Ferrat. — 't Is 'n tikkie ver uit de buurt, maar anders zouden we beslist 's van uw uitnoodiging gebruik maken. Onze Hagenaar komt vast mee, z'n buitenmodelletje is net uit de stoomerij terug.

Sergeant N. N. II Aut. Bat. — Gelijk hebt u, 'n week duurt lang als er zeven dagen weekdienst in zitten. Maar één troost is er, al die dagen kom je ten minste niet op wacht.

H. C. V. te Curitiba (Brazilië). — Kinderzegels heeft Opa genoeg maar aan ouwe Belgen kan hij u niet helpen. Gauw zal hij eens 'n partijtje sturen.

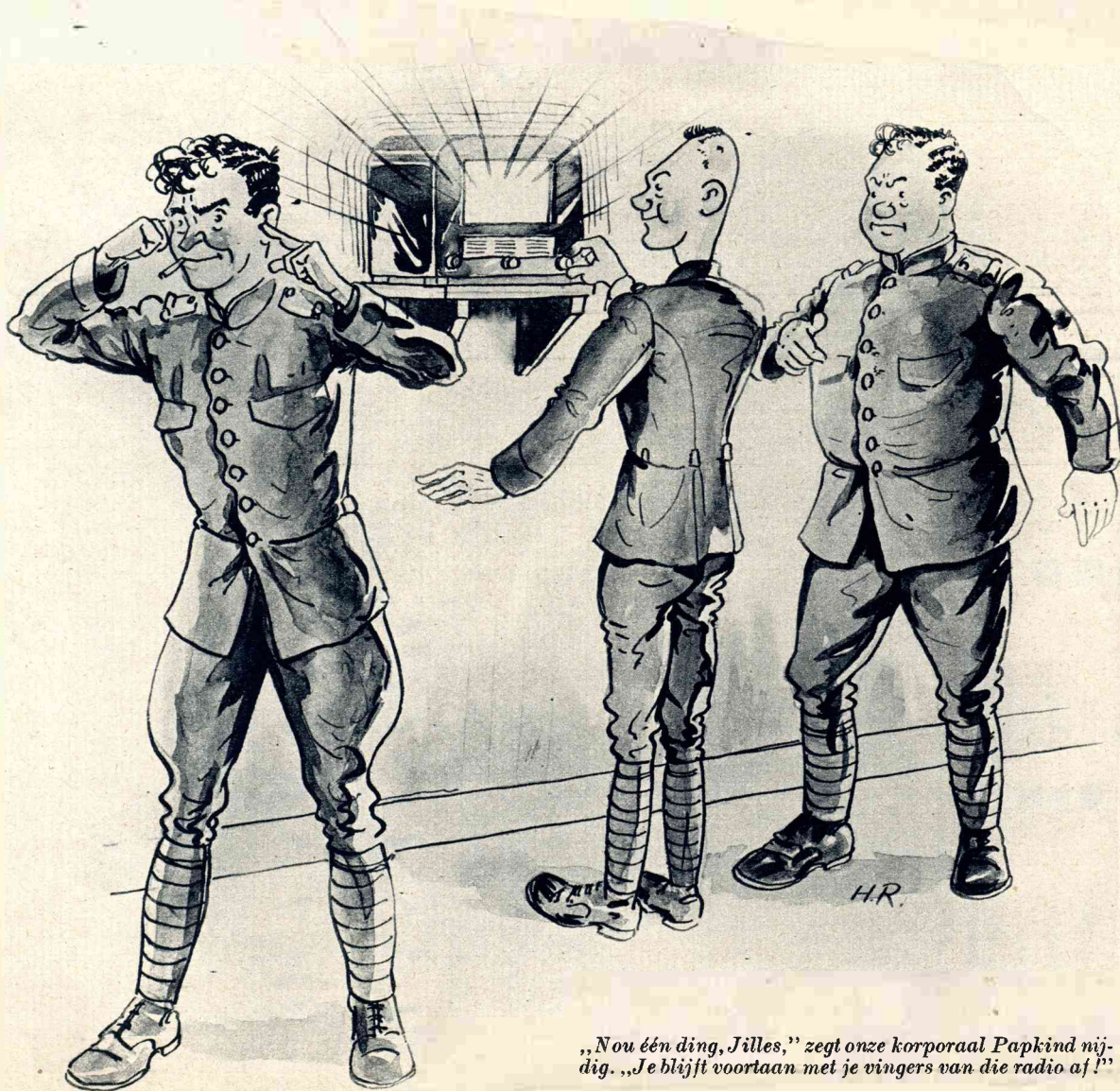
J. v. d. B. te Delft. — Optreden willen we wel, maar we hebben tegenwoordig maar twee dagen verlof in de drie weken en aan bewegingsvrijheid hebben we niet veel, want we zitten 'n heel eind bij u uit de buurt. Korporaal Papkind heeft beloofd dat ie voor 'n volgende gelegenheid 'n reuzenprogramma in elkaar zal zetten.

Sergeant P. V. 3-I-11 R. A. — Die laarzen staan moorddadig, maar onze wachtmeester zegt, dat onbereden sergeants met beenkappen moeten loopen!

Sergeant H. R., M. C.-II-18 R.I. — Vindt u die teekeningen zoo aardig? Wij ook! Alleen Jilles loopt af en toe te schelden, want hij zegt, dat die teekenaar hem altijd zoo'n punthoofd geeft.

P. R. te Middelburg. — Wanneer krijgen we weer 's zoo'n mooie kaart?

Dames A. B. en R. W. te Wassenaar. — We waren reuze verguld met uw brief. Ja, die tocht met dien bonten mobilisatiebus ging niet door, maar daarom kunnen we even goed 's een keer naar Den Haag komen! Nellie zal ons den weg wel wijzen, heeft hij ons beloofd. Maar hij is lang zoo knap niet als ie d'r op de plaatjes uitziet en z'n buitenmodelletje is óók zoo mooi niet meer!

„Nou één ding, Jilles," zegt onze korporaal Papkind nijdig. „Je blijft voortaan met je vingers van die radio af!"

= Noordkaap

●●●●●● Grens   ~~~~~ Rivier   - - - - - Weg
 + + + + + + + + + + Spoorweg   Vloot-Bases
 ▲ Chroom   ◆ Uzer   E Engelsch   H Deensch
 ■ Steenkool   ● Lood   D Duitsch   N Noorsch
 X Kobalt   ▼ Nikkel   R Russisch   Z Zweedsch
 + Koper   Z Zink
 100KM   500KM

Copyright „Panorama”

DE NACHT WAKE

Anne hield zich, alsof ze die opmerkingen niet gehoord had. Met een koud, strak gezicht liep zij de verpleegster voorbij en de deur uit. Haar diensttijd was om, zij verliet de zaal en ging onmiddellijk naar haar kamer. Daar, op haar bed gezeten, drukte zij haar hand tegen haar bonzende voorhoofd. Al had zij nog zooveel kalmte geveinsd, haar hart sloeg pijnlijk wild. Afgetobd door de opeenhooping van zorgen der laatste weken, voelde zij neiging, zich te laten gaan in een vloed van wanhopige tranen. Maar in enkele seconden was zij haar gevoelens meester. Wat er ook gebeurde, zij zou doorvechten, tot het bittere einde.

Snel overzag zij de mogelijkheden, die vóór haar lagen. Als zij wachtte, tot zuster Gregg de directrice een schrik aanjoeg met een verhaal over haar ontslag in Shereford, was zij zeer zeker verloren. Al had miss Melville haar nog zooveel welwillendheid getoond, die schrik zou alles te niet doen. Er kon

ZEVENDE VERVOLG

maar één ding op volgen: voor den zooveelsten keer inpakken en heengaan. En hoe kwam dr. Prescott er dan voor te staan met zijn getuigschrift? Hoe zou hij over haar denken, als hij een stuk van haar verleden op een dergelijke manier belicht zag?

De gedachte aan Prescott dreef haar geest in een scherper bepaalde richting. Hij was de eenige, dien zij werkelijk vertrouwen kon. Met een scherp inzicht opeens, als hij ingaving, voelde zij, dat ze naar hem toe moest gaan, en dat ze zijn raad moest inwinnen, hoe veel het haar trots ook mocht kosten. Zij hoopte Lucy niet te beschuldigen. Zij kon feiten noemen zonder namen. En dan mocht hij zoo ijzig tegen haar doen als hij wou, dat hij haar gelooven zou wist ze wel zeker.

Met een laatste inspanning bracht Anne haar trots ten onder. In ieder geval was 't nu geen tijd voor kinderachtige aarzelingen. Zij verkleedde zich snel en verliet het ziekenhuis door de zijdeur. Men snelle schreden liep zij voort, in de richting van Wimpole Street.

Robert Prescott stond in zijn spreekkamer voor het raam, en staaarde eenigszins verstrooid naar buiten. 't Was hem meegeloopen: ten eerste was hij in de St. Martin benoemd, ten tweede vertoonde zijn particuliere praktijk neiging, om zich op een onrustbarende manier uit te breiden. Zijn lezing voor de Lister-Society was levendig toegejuicht. En hij had vrienden gevonden in Londen — mannen van gewicht, mannen met invloed; de voornaamste hunner, John Lowe, was in Cambridge een studievriend van hem geweest.

Lowe had Prescott voorgedragen voor het lidmaatschap van zijn eigen club, de Arlington. Zijn scherpe geest ook had ingezien en te kennen gegeven, dat zoo'n kliniek, als Prescott zich voorstelde, indien handig begunstigd en gebruikt, voor de regeeringspartij een aanmerkelijke steun kon worden bij de verkiezingen. Het kwam prachtig uit, dat er juist in 't parlement gesproken werd over krachtiger maatregelen ten bate der volksgezondheid.

Ja, Prescott had reden te over, om zichzelf geluk te wenschen. Niettemin, nu hij zoo stond te kijken naar een paar musschen, die rondhipten over de steenen, sprak zijn gezicht noch blijdschap, noch zelfs tevredenheid uit. Bijna zou men zeggen, dat het getuigde van een zekere ontgoocheling, zooals iemand gewaar wordt, als hij beseft krijgt van 'n langdurig onbewust zelfbedrog. Al die voorbije maanden had hij 't weggedrongen, maar nu moest hij 't erkennen: zijn leven en het vooruitzicht op succes konden hem niet meer bekoren, zooals ze het steeds gedaan hadden; en hij wist hoe dat kwam ook.

Met een zucht keerde hij zich van het raam af, en om ten minste iets te doen begon hij de papieren op z'n bureau te ordenen. Terwijl hij dit deed, werd er aan de deur geklopt, en trad zijn secretaris, met zijn jas aan en zijn hoed op, de kamer binnen.

door dr. A. J. Cronin

KORTE INHOUD. Ann Lee, een knap jong meisje, is met haar zuster Lucy verpleegster in een ziekenhuis te Shereford. Door onoplettendheid van Lucy sterft een tweejarig patiëntje; Ann neemt de schuld hiervan op zich, daar haar zuster het verpleegstersdiploma nog niet heeft en door deze gebeurtenis haar carrière gebroken zou zijn. Ze wordt onmiddellijk ontslagen. Op den ochtend van haar vertrek ontmoet zij Joe Shand, een jeugdvriend, die haar reeds meermalen ten huwelijk heeft gevraagd. Met zijn taxi brengt hij haar naar Manchester, waar ze in het ziekenhuis Hepperton wordt aangesteld. Tijdens een blindedarm-operatie ontdekt Ann, dat 'n watje in de wonde achterblijft. Van den patiënt, Matthew Bowley, krijgt ze als dank hiervoor een taschje met een bankbiljet van tien pond. Ann brengt een bezoek aan haar zuster Lucy in Londen, die tot haar groote verwondering met Joe Shand getrouwd is. Op den terugweg verongelukt de bus nabij Manchester, waarbij sommige passagiers ernstig gewond worden. Ann verleent de eerste hulp en neemt direct maatregelen. Ze laat dr. Prescott uit Manchester roepen. Nadat de gewonden verbonden zijn neemt hij haar mee naar z'n woning. Hij vertelt haar, dat hij een kliniek voor hersenoperaties wil stichten en hoopt op den moreelen en financiëlen steun van den rijken Matt Bowley. Ann heeft de huisverpleging bij de zieke vrouw van Bowley op zich moeten nemen. Matt Bowley bezoekt Ann op haar kamer. In een gesprek tracht Ann hem te interesseeren voor de plannen van dr. Prescott. Bowley beklagt zich bij haar, dat hij door de ziekte van z'n vrouw zoo weinig gezelligheid heeft. Ensklups slaat hij z'n arm om haar schouder. Op 't zelfde moment komt mevrouw Bowley het vertrek binnen. Ze wijst Ann de deur en dwingt de directie van het ziekenhuis haar te ontslaan. Dr. Prescott is ontslag neemt. Hij geeft Ann een aanbeveling voor het Trafalgar-ziekenhuis, waar ze als hoofdverpleegster wordt aangesteld. Als assistente krijgt ze zuster Gregg toegewezen, die vroeger samen met haar in het ziekenhuis te Shereford gewerkt heeft en met de omstandigheden van haar vertrek bekend is.

„Er vraagt iemand naar u, mijnheer. Een verpleegster. Ze had niet afgesproken; maar toen ik zei, dat het te laat was, zei ze, dat u haar kende en dat u haar wel ontvangen zoudt. Haar naam is Lee.”

Prescott's gelaatsuitdrukking veranderde niet. Een aanmerkelijke pooze bleef hij in dezelfde houding staan, roerloos, als beschouwde hij een lotsbeslissing, die vervulling had gegeven aan zijn wensch. Toen zei hij, met een ongewonen klank in zijn stem: „Laat haar maar hier.”

Een halve minuut later kwam Anne snel binnen. merkbaar zenuwachtig, en bleeker dan gewoonlijk. Maar als zij bang was geweest voor een onvriendelijke ontvangst, werd zij al heel gauw gerustgesteld. Hij trad op haar toe en drukte haar rustig de hand. Toen

hij haar een stoel had gegeven, ging hij achter zijn bureau zitten en bekeek haar.

„Ik heb wel gevoeld, dat we elkaar terug zouden zien,” zei hij, op een kalmeerenden toon. „Ik begon zelfs 't gevoel al te krijgen, dat ons weerzien veel te lang uitbleef.”

Zij kreeg een kleur en sloeg haar oogen neer. Onder zijn rustigen blik overviel haar een ontzettend gevoel van zwakheid. Maar zij verweerde er zich tegen, en dwong zichzelf, door te zetten, wat zij begonnen was. Zij hief haar hoofd en zag hem met een vasten blik aan.

„Ik wou u spreken, maar 't is heel moeilijk voor me, dr. Prescott. Ik hoop, dat ik geen misbruik maak van uw welwillendheid. Ik kom namelijk... om hulp vragen.”

„Zoo,” zei hij, met een aanmoedigend lachje. „Praat u maar eens door.”

„'t Is zoo'n lang verhaal... en ik vind 't niet prettig, uw geduld op de proef te stellen. Maar ik zie geen andere mogelijkheid dan te beginnen bij 't begin.”

Zichzelf moed insprekend begon zij. Zoo beknopt als zij kon vertelde zij, wat er in het ziekenhuis te Shereford was voorgevallen, zonder echter namen te noemen; zij liet alleen doorschemeren, dat zij de schuld op zich had genomen, en dat zij dientengevolge nu door een ramp werd bedreigd.

Hij hoorde haar zwijgend aan. Zijn oogen weken geen seconde van haar gezicht. Toen ze was uitgesproken zei hij vriendelijk:

„U moet wel erg veel van die verpleegster gehouden hebben, om haar op zoo'n manier de hand boven 't hoofd te houden. Wie was 't? Zegt u 't maar gerust! In zulke omstandigheden is zelfopoffering misplaatst. Was 't uw zuster?”

„Ja,” moest Anne antwoorden. Zij kon hem niet bedriegen. Trouwens, zijn doorzicht had haar antwoord al voorkomen.

„Ik moet zeggen,” zei Prescott nadenkend, na een korte pauze, „dat 't een buitengewoon dappere en edelmoedige daad van u was. Maar toch geloof ik, dat u verkeerd hebt gedaan. Als uw zuster de straf had gekregen die ze verdiende, was 't misschien een zeer heilzaam lesje voor haar geweest; dan had ze van een slordige verpleegster kunnen veranderen in 'n goede. Maar nu... vertelt u me eens, is ze nog steeds in Shereford?”

„Nee, ze is in Londen.”

„Waar?”

Anne kon er haast niet toe komen, te antwoorden. Eindelijk zei ze:

„Ze is verpleegster in een particuliere inrichting — de Rolgrave.”

„De Rolgrave!” Prescott sprong bijna op van zijn stoel. „Maar dat is... dat is niets voor haar. Ze moet er vandaan.”

Opnieuw was er een stilte. Prescott leunde weer achterover in zijn stoel en keek met hartelijke sympathie naar haar smalle figuurtje en haar bleke, lieve gezicht. Hij besepte, bijna met een pijnlijken schok, hoeveel geluk 't hem gaf, haar weer te zien. Hij was blij, dat hij gelegenheid kreeg haar te helpen.

Vrouwen hadden in zijn leven nooit een rol van betekenis gespeeld. Het idee alleen al, dat hij ooit verliefd zou kunnen worden op een verpleegster, zou hem een paar maanden geleden geprikkeld hebben tot een ongebreidelde spot. De houding, die hij aanvankelijk tegenover Anne had aangenomen, was dan ook niets geweest dan een omkeering van dat complex. Hij had den nadruk gelegd op den zakelijken aard van hun relatie, en hun omgang strikt beperkt tot hetgeen vereischt werd door hun werk, omdat hij in zijn onderbewustzijn zichzelf wantrouwde en vreesde. Nu was dat onnoozele apparaat van zelfverdediging bezwaken.

De lange stilte verbrekend liet hij toe, dat enkele zijner gedachten zich vormden tot woorden.

„Ik kan u niet zeggen hoe blij ik ben, dat u bij mij bent gekomen,” zei hij. „En ik geloof, dat ik u helpen kan ook. Of liever, ik weet het wel zeker. Miss Melville is een heel oude vriendin van me. U kunt er op rekenen, dat ik vanavond nog met haar ga praten. We zullen de zonderlinge neigingen tot zelfopoffering

van haar nieuwe zaalzuster eens onder de loupe nemen. U houdt u intusschen maar doodkaln. U doet niets. Miss Melville en ik zullen het heele zaakje wel opknappen."

Overweldigd door zijn minzaamheid trachtte zij een betuiging van dankbaarheid uit te stamelen. Maar hij legde haar het zwijgen op.

"Bedankt u me alstublieft niet. Ik ben blij, dat ik iets doen kan, om goed te maken, dat ik u bij onze laatste ontmoeting op zoo'n afschuwelijke manier behandeld heb. Ik was toen een beetje radeloos en overspannen. Onze vriend Bowley had me bovendien op een leelijke manier in den steek gelaten. Ik zag de dingen niet zuiver. Maar dat doe ik nu wel. Ja hoor, nu wel."

Die herhaling van een paar woorden gaf haar een onbegrijpelijk gevoel van verwarring. Zij stond op. Zij had al te veel van zijn tijd in beslag genomen, vond zij.

Ook hij stond op, en terwijl hij meeliep naar de voordeur zei hij:

"Nog één dingetje. Zoudt u mij ook een plezier willen doen?"

"O ja, graag," zei ze aanstonds.

"Weet u nog, dat we een keertje gepicknickt hebben samen, na dat ongeluk met dien autobus? Als alles goed afloopt, zoals we verwachten mogen, wilt u me dan beloonen, door morgenavond ergens met me te gaan dineeren?"

Zijn uitnodiging kwam zoo onverwacht, dat Anne groote oogen opzette van verbazing. Toen kreeg zij een kleur. Al voelde zij zich nog zoo verlegen worden, weigeren kon ze niet. Met eenige moeite bracht ze uit:

"Ik kom hoe langer hoe dieper bij u in 't krijt te staan. Maar ik... ik zal 't heel prettig vinden."

"Dat is dan afgesproken. Ik zorg wel, dat u in 't ziekenhuis nog even een briefje krijgt."

Een minuut later hadden zij afscheid genomen en was zijn deur dicht. Toen zij de straat door liep, voelde ze nog steeds den druk van zijn vingers in de hare.

Den volgenden morgen had Anne al vroeg dienst. Toen ze haar zaal binnenkwam, voelde zij zich, hoezeer Prescott haar ook gerust had gesteld den vorigen avond, beven van spanning. De tusschentijd was verlopen, alsof er niets was gebeurd. Zij had de directrice niet te zien gekregen, en geen enkele boodschap ontvangen.

Maar al was Anne vroeg, zuster Gregg was nog vroeger gekomen. Zuster Gregg zag er anders uit dan gewoonlijk: bleek en onderworpen; maar bovendien had zij zich blijkbaar met grooter zorg gekleed dan zij nog ooit nodig had gevonden. Zuster Gregg stond te wachten, kaarsrecht, bij de deur van de proefkamer.

"Goeden morgen, zuster," zei ze met een trillende stem. "Ik heb de kamer in orde gemaakt, de toestellen en glazen zijn allemaal schoon. Ik hoop dat 't nu naar uw zin is, zuster."

Met een nerveuze hand hield zij de deur open, zoodat Anne op inspectie kon gaan.

De kamer zag er inderdaad keurig uit. Zelfs de vloer blonk. Het was duidelijk, dat zuster Gregg zeer haar best had gedaan. Zuster Gregg had namelijk dien ochtend, door een vastberaden optreden der directrice, een totaal onverwachten schrik gekregen, die haar op smartelijke manier had verlost van haar scheeve opvattingen.

"En ik hoop, dat u me niet kwalijk neemt, wat ik gisteren gezegd heb, zuster," liet ze zacht en rouwmoedig volgen. "Ik zie nu in, dat ik ongelijk heb gehad. 't Spijt me ontzettend."

Anne keek naar de nederige gestalte van haar helpster. Zij had de macht in handen, de macht om betaling der rekening af te dwingen, om het leven van die andere vrouw tot een hel te maken. Maar die gedachte kwam zelfs niet in haar op. Zij kreeg medelijden met het beschaamde meisje.

Bedaarde ze zei:

"We vergissen ons allemaal wel eens, zuster. Ik ben er van overtuigd, dat u voortaan beter zult werken. En als dat niet tegenvalt, komt u dan over een maand nog maar eens met me praten. Dan zullen we zien, of we een extra-Zondag voor u vrij kunnen maken."

Eliza Gregg staarde Anne ongeloovig aan. Toen schoten haar oogen vol en liepen de tranen over.

"'t Spijt me zoo, zuster," zei ze zacht. "Ik heb er echt spijt van. Vergeeft u 't me maar. Ik kan er mezelf niet om uitstaan."

Dien heelen dag was Anne's hart licht, en haar geest door een gevoel van bevrijding doordrongen. Zuster Gregg overtrof zichzelf in bereidwilligheid. De geestdrift plantte zich over op de andere leden van het zaalpersoneel. Alles kreeg een heel ander aanzicht, en voor Anne zag heel het leven er rooskleuriger uit.

Zij ging zoozeer op in haar taak van herstel, dat zij een schokje ondervond, toen de herinnering aan haar afspraak voor dien avond in haar werd wakker geroepen. Toen zij, na de thee, vrij kwam, vond zij op haar kamer een pakje in verguld papier, dat een takje bloemen bevatte en het korte briefje:

"Restaurant Manon, acht uur."

In een vreemde verwarring keek Anne naar de teere lila bloemen. Nog nooit had iemand haar orchideeën gestuurd. Er kwam opeens een zekere bedeendheid in haar op, de gedachte, dat zij geen japon had, zooals daar gewenscht werd, een verlangen bijna, om te ontkomen aan den plicht, met Prescott te gaan dineeren. Zoo'n elegant restaurant als de Manon was geen milieu voor haar: zij was een vrouw, die hard werken moest, een verpleegster, die moest helpen vechten tegen ziekten en kwalen; zij kon zichzelf niet in een oogenblik tijds, op bevel, in een vlinder veranderen. Maar die stemming ging ras voorbij. Dr. Prescott, bedacht zij, kende haar in de prozaïsche werkelijkheid, zooals zij was. Hij zou stellig niet verwachten, dat er een modeplaatje bij hem kwam.

Even glimlachend om die laatste gedachte ging zij naar de badkamer. Zij maakte met zorg het haar op en trok haar nieuwste japon aan. Toen spelde zij het takje orchideeën op. Het effect was verbazingwekkend. Zij leek meer op een modeplaatje dan zij van zichzelf had kunnen gelooven.

"Lieve hemel," mompelde ze, met spottende verslagenheid. "Laat ik maar zorgen, dat Leslie me zoo niet ziet, anders steekt 't kind nooit meer een hand voor me uit."

Zij glipte het gebouw uit, nam een taxi, en kwam enkele minuten voor het aangewezen uur in restaurant Manon.

Het was een prettige zaal, lang, overal groen, met lokkende banken aan de muren en tafels ervoor, en in 't midden een rond buffet, waarop de aanlokkelijkste koude schotels en schalen fruit stonden uitgesteld. Prescott was er al. Hij stond op, toen ze binnenkwam.

"U bent prachtig op tijd," riep hij uit. "Ik heb altijd gedacht, dat dames nooit op tijd kwamen."

"Ja," zei ze glimlachend, "dat komt door mijn opleiding!"

Vervolg op blz. 26

"WAT EEN SCHAT VAN EEN JURK!"

"BEDERF ZE NU NIET MET ONOPGELOSTE ZEEP!"

In het lauwe water, dat voor het wassen van fijn goed wordt gebruikt, lossen gewone zeepoeders en zeepvlokken nooit geheel op. Kleine deeltjes onopgeloste zeep drýven in het sop. Zij hechten zich vast aan het weefsel, beschadigen de draden en doen de kleuren verschieten.

"Vertrouw fijn zijden goed alleen toe aan LUX!"

Gebruik voor zijde nooit iets anders dan een Lux-sopje. Lux lost onmiddellijk op, zelfs in koud water! Lux geeft een overvloedig schuim, dat het vuil snel en op veilige wijze verwijdert. Gebruik voor Uw fijne goed nooit anders dan Lux - het houdt de kleuren fris en het weefsel als nieuw.

LUX WORDT NOOIT LOS VERKOCHT - LOSSE VLOKKEN ZIJN GEEN LUX

Uw Haar vraagt om

Silvikrin

de natuurlijke Haarvoeding

Silvikrin bevordert den haargroei, verfraait het haar, voorkomt haaruitval en houdt de hoofdhuid gezond. Het voedt de haarvormende weefsels en verwijdert roos.

Verkrijgbaar in alle goede zaken.

Silvikrin

de natuurlijke Haarvoeding

maakt de hoofdhuid vruchtbaar

Zoo is't goed:

HDZ

RINGEN

Verloofd? Dan het groote besluit bekroond op vorstelijke wijze! Dan ook het mooiste en beste: HDZ ringen! Prachtig edelgoud in hoogsten graad van zuiverheid. Naadloos gesmeed tot verfijnden vorm. In elk opzicht volledig gewaarmerkt door het HDZ-meester-teeken naast de rijkskeur.

In goudsmidszaken met dit raamschild een ruime HDZ-collectie!

Duizenden Hagenaars hebben het prinselijk gezin toegejuicht langs de route van den wandelrit, dien het ondernam op den verjaardag van H.K.H. prinses Juliana.

HAAGSCH NIEUWS

De voorzitter van den Raad van ministers, jhr. mr. D. J. de Geer, verlaat het hoofdgebouw der P.T.T., waar hij Zaterdagmiddag zijn radiorede uitsprak, die ingrijpende maatregelen aankondigde ter bescherming van de inwendige veiligheid van den staat.

Z.K.H. Prins Bernhard nam de vorige week deel aan de Cross Country voor officieren van het Eerste Legerkorps, die op Duinrell te Wassenaar gehouden werd. Voor den rit werd het parcours door de deelnemers eerst te voet afgelegd.

De leden van het Sadler's Wells Ballet, die in Den Haag hun succesvolle tournee door ons land aanvingen, bezichtigden bij hun bezoek aan onze stad natuurlijk allereerst het Binnenhof, waar zij zich met de duiven amuseerden.

Den Haag bij nacht

Ik heb nooit beweerd, dat ik zoo bijzonder netjes of solide zou zijn. Ik vertel nooit rond, dat ik een degelijk jongmensch ben of zoo. Ik geloof integendeel, dat er niet zoo heel veel aan mij deugt. Ik ben van meening, dat nette Haagsche moeders van nette Haagsche dochters mij maar nooit op de thee moeten vragen, want dat daar enkel maar narigheid uit voortkomen kan.

Zoo liep ik bijv. vannacht om half drie op straat. In mijn eentje. Nu, het is toch duidelijk, dat écht nette lieden zooiets niet doen. En wijl Den Haag een écht nette stad is, liep ik daar vannacht ook inderdaad alléén. Dat klopt.

Heel Den Haag sliep. Een enkele, langzaam voorbij rijdende taxi-chauffeur keek uitnoodigend naar me, maar hij zei niets, want snorren is verboden.

En — ja, dit is een biecht! — om half vijf liep ik vannacht nóg op straat. En ik kwam niet ééns van een fuifje. Het was ontzettend leeg in Den Haag. Een keer passeerde ik een lijfgardist van den Eersten Particulieren Officieelen Gecontroleerden Gagarandeerden Nachtveiligheidsdienst, die aan deurknoppen voelt en die me aankeek met een gezicht van: „Ik doe mijn plicht, maar jij hoorde thuis in je witte bedje te liggen, broer!”...

Ook passeerde ik een rijwielagent met een pijp tabak en zonder licht en die fietste vijf-, zesmaal heen en terug en kràp langs me heen. Maar ik hield geweldig zuiver rechts en sloeg volstrekt geen war-tail uit en dus viel er helaas niets niemendal te verbaliseeren. Ik liep en ik liep en het was een dooie boel, zonder verkeersproblemen, zonder kennissen en zelfs zonder liefdadige dames, die speldjes willen verkoopen voor de Haagsche bleekneusjes, of voor de drankbestrijding (die juist niet met bléekneusjes te maken heeft!).

Maar nu en dan schoot een schichtige poes voorbij en trok een hoogst verdacht gezicht, alsof ze zelf best wist, dat ze een héeleboel op haar schuldige weten had. En verder waren er straten en zijstraten en dwarsstraten en andere straten... eindeloos. En koele nachtwind.

Plots werd het lichter. Je kon er al gauw bij lezen. De straatlantaarns brandden nog wel, maar het had geen zin meer.

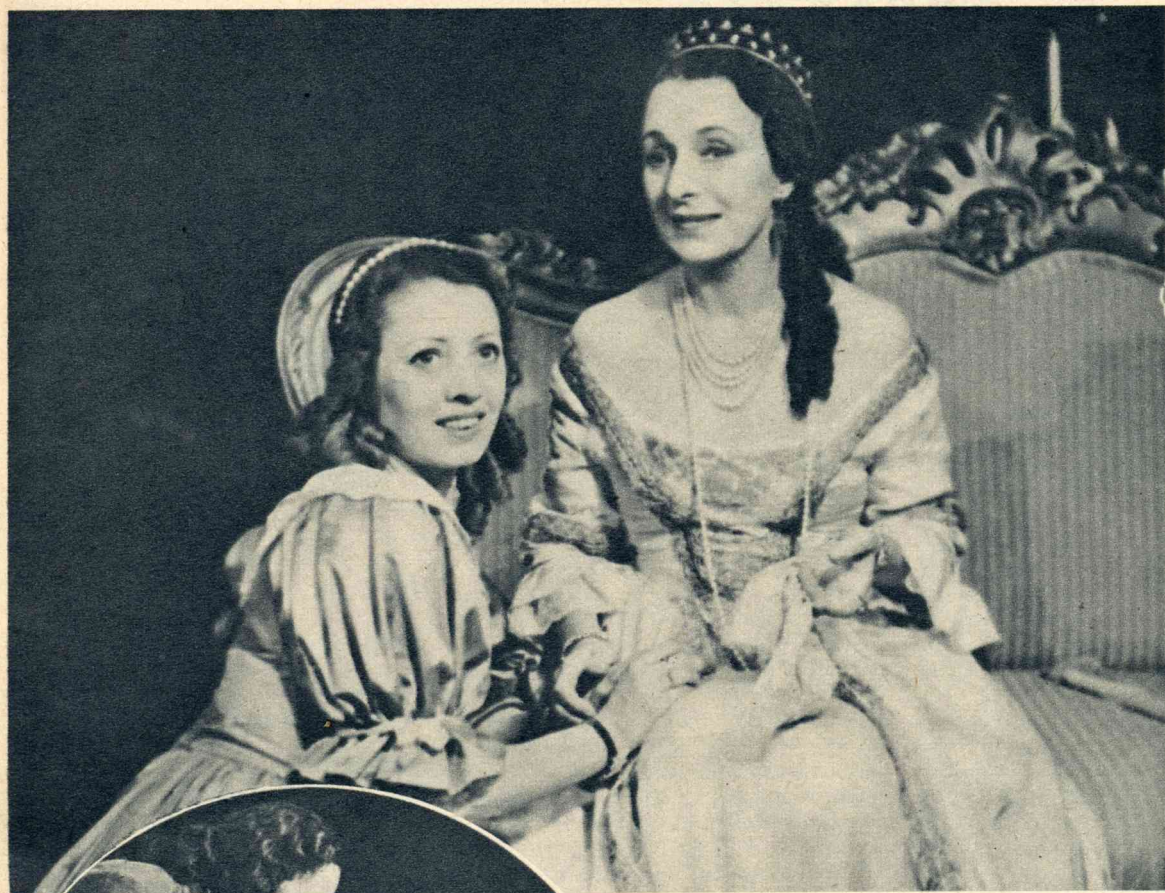
Het oosten kwam in gloed. En meteen werden alle vogeltjes wakker. Kláárwakker! Het jubelde eensklaps in alle boomen. Welk een schitterende reveille! Een hooglied van steeds maar crescendo. Een feest zonder weerga. En heel Den Haag lag erbij te maffen....

De hemel werd paars en rood. Ingelegd met goud. Altijd maar meer goud en óók een beetje platina. Maar even zoo vroolijk ging weer een agent héél verdacht kijken, toen ik daar zoo bleek te wandelen in zijn diensttijd. Ik had wel geen kiektoestel of iets anders staatsgevaarlijks bij me, maar ik werd tóch zenuwachtig en dacht: „Ik zal maar links afslaan! Ik zal maar nét doen, of ik heel goed weet, waar ik heen moet!”....

En zoo raakte ik eigenlijk heelemaal uit Den Haag en kwam in oorden, waar de baksteen op stapels staat en rooie kozijnen op hun kant liggen en waar de wei dikke nevels uitzendt en waar de kikkers op dat uur kwaakten als een marktkoopman op Zaterdagavond. En ten slotte zat ik midden tussen de witte bloemen. En het vee werd wakker en er was achter wilgen gerinkel van melkimmers. En de hemel vlamde erbij en al de vogels zongen maar en zongen maar; misschien was er eentje van hen jarig....

Nou, toen kwamen zoo langzamerhand de eerste hengelaars los en toen bonkte de eerste vrachtauto en belde de eerste tram en kwam de eerste overige rompslomp over de straten en toen raakte de aardigheid eraf. Maar het is bedenkelijk, wanneer een jongmensch van deftigen huize 's nachts langs de straat sliert, als alle nette mensen slapen. En dus moet ik met schaamte bekennen, dat ik niet zoo bar solide ben en dat alle andere Hagenaars netter zijn dan

H. HAM.

Het Residentie-Tooneel heeft een amusante vertooning gebracht van Eugène Scribe's genoeglijk ouderwetsche gezelschapsspel Een Glas Water, waar het hedendaagsche publiek zich nog naar hartelust mee bleek te amuseeren. Vera Bondam speelt er met juist gevoel voor nuances Queen Ann in en Enny Meunier een geraffineerd-ingénue Abigail.

Bets Rannicci Beckman, die deze heropvoering regisseerde, had de intrigante hertogin van Marlborough voor haar rekening genomen en Dirk Verbeek haar onvermoeiden tegenstander graaf Balingbroke.

Jacques de Haas was de zijns ondanks onweerstaanbare kapitein Masham, dien echter geen intrigue van Abigail vermag te scheiden.

was Jet altijd actief bezig. Weer en wind schenen haar nooit te deren. Ook had ze nooit last van slordig zittend haar en het glansde altijd prachtig. Haar vriendinnen vroegen, wat zij daar toch voor deed. „Alleen maar geregeld wassen met Brunetta”, was het antwoord.

Nu verzorgen zij allen het haar met Blondona of Brunetta, de alkalivrije haarwasmiddelen. Blondona, dat Kamillioflor bevat, het extract der bergkamillen, geeft zelfs donkerder geworden blond haar een mooie, lichte tint en Brunetta verleent, door het preparaat Hequil, aan donker haar een fraaie, diepe glans. Na het wassen droogt het haar bijzonder snel en laat zich zeer gemakkelijk kappen.

BLONDONA
VOOR BLOND HAAR
BRUNETTA
VOOR DONKER HAAR
DE MODERNE ALKALIVRIJE HAARWASMIDDELEN
LAAT UW HAAR DOOR UW KAPPER BEHANDELEN MET ONZE
PRIMA VLOEIBARE SHAMPOOS BLONDONA V. OF BRUNETTA V.

Gewichtig in het voorjaar:

de inwendige organen, bloed en darmen zuiveren, verstopping, overtollig vet, aambeien, reumatische pijnen doen verdwijnen, slakken en giftstoffen uit het lichaam verwijderen, door een grondige kuur met

Dr. Schieffer's Stofwisselingzout.

De weldadige werking is verrassend.

Flacon fl. 1.05 Dubbele flacon fl. 1.75 bij apothekers en vakdrogisten.

DE NACHT WAKE

Vervolg van blz. 23

Zij voelde zich geheel op haar gemak bij Prescott, en hij deed zijn best, haar aangenaam bezig te houden; hij praatte levendig en vrolijk, en gaf blijk, dat zijn persoonlijkheid meer omvatte dan de bekwaamheid om met ontleedmesses om te gaan. Zij leerde eigenschappen in hem kennen, die zij nooit vermoed zou hebben. Hij zag er zeer jong, ja zelfs jongensachtig uit in zijn smoking. Opeens kwam er een warme stemming van kameraadschap in haar op, de wensch, dat al het geluk en al het succes hem ten deel zouden vallen, die het leven schenken kon.

Toen er even een gaping in hun gesprek was ontstaan zei ze:

„Ik heb den heelen avond al zitten hopen, dat u iets over uw kliniek zoudt zeggen. Hebt u voor een van uw vurigste voorstanders niet wat nieuws?”

Hij glimlachte.

„Véél nieuws zelfs,” antwoordde hij vrolijk. „Ik heb een vriend, die Lowe heet, en die heeft in politieke kringen een beetje reclame voor 't zaakje gemaakt. Ik heb vanmiddag een buitengewoon interessante conferentie gehad. Een der leden van het kabinet — ik zal zijn naam ongenoemd laten, al vindt hij zichzelf buitensporig belangrijk — heeft me onofficieel een bezoek gebracht om me uit te hooren over mijn plannen en me zoo'n beetje te toetsen. U begrijpt natuurlijk, dat dit een streng vertrouwelijke mededeeling is.”

„Dus er bestaat kans, dat u van de regeering krijgt, wat u hebben wilt?”

Hij knikte.

„Als je 't goed bekijkt doen ze 't alleen, om er bij de verkiezingen over te kunnen schetteren,” zei hij luchtig. „Maar dat neemt niet weg, dat mijn vooruitzichten erg gunstig zijn.”

„Maar dat is heerlijk!” Zij bleef hem een beetje plagen. „Zit u nu maar niet te kijken, of 't u niets kan schelen!”

„'t Kan me heel veel schelen,” antwoordde hij. „Maar er zijn andere dingen, die me minstens even na aan 't hart liggen.”

Zij doorzag die toespeling echter niet. Het ontging haar, dat er een merkwaardige, nauwelijks te omschrijven verandering in hem had plaatsgehad, en zij merkte niet op, dat hun verhouding anders was dan tevoren.

Zij deden lang over hun koffie. Haar uitgaanspermissie gold maar tot elf uur — anders waren zij er niet zoo betrekkelijk vroeg toe gekomen, hun gesprek af te breken en aanstalten te maken om naar huis te gaan.

En toen gebeurde het ontzettende. Toen zij op de stoep van het restaurant op een taxi stonden te wachten, kwam een krantenventer hun een late editie te koop aanbieden.

„Raadselachtige dood van 'n actrice,” riep hij. „Politie-inval in een rusthuis in 't West End.”

Hij droeg een bord, waarop de naam Irene Dallas te lezen stond. Anne kon haar blik niet afwenden van de kolossale letters op het biljet. Ook Prescott stond naar dat opschrift te staren. Hij kocht een krant, en hield die uitgespreid tegen het heldere licht, dat uit den ingang naar buiten viel. Toen gaf hij een kreet, en met pijnlijke verbazing keek hij naar Anne. Nog voor hij iets zei, voelde Anne het onheil aan.

„'t Is de Rolgrave.” Hij aarzelde.

„Daar is de bom eindelijk gebarsten, schijnt 't.”

Voor hij iets naders kon zeggen trok zij hem de krant uit de hand en zag die snel in. Irene Dallas, de filmster, was in de Rolgrave uit een raam van de eerste verdieping gevallen. Waarschijnlijk had zij onder den invloed gestaan van een verdoovingsmiddel. De politie was eindelijk wakker geworden, en had aanstonds een inval gedaan. Mrs. Sullivan, de directrice, tevens eigenares, was gearresteerd, evenals de verpleegster, aan wie de speciale verzorging der omgekomen actrice toevertrouwd was geweest. De naam der verpleegster was Lucy Lee.

Anne kon een kreet van smart en afschuw niet inhouden. Lucy, haar zuster, gearresteerd, in een cel op een politiebureau opgesloten! Met de krant nog in haar hand wendde zij haar bleke, ondane gezicht naar Prescott.

„Ik moet dadelijk naar haar toe.”

„Ja, dat spreekt,” antwoordde Prescott langzaam. Toen zette hij den moedigsten stap van zijn heele leven. „Ik ga mee,” zei hij.

Den volgenden morgen bevond Prescott zich in het privé-kantoor van den befaamden rechtsgeleerde sir John Lowe, in de Inner Temple. Het was nog vroeg — kort na negenen pas. Prescott zat, in een versleten leeren fauteuil, naar den grond te kijken. Lowe liep heen en weer, kort en duidelijk de bezwaren samenvattend, die hij het laatste half uur had opgesomd.

„Je kunt er niets mee winnen... en je kunt er alles mee verliezen... als je die Lucy Lee probeert te helpen. Als je je in zoo'n bedenkelijk zaakje mengt, waarin natuurlijk links en rechts met modder wordt gegooid, blijft er zeker een gedeelte van die modder aan jou kleven... al ben je de lelieblanke onschuld in persoon, Robert.” Lowe's magere, stroeve trekken verzachtten zich tot een vriendschappelijk, maar toch bijtend lachje. „Let eens op mijn woorden — dat zaakje raakt voor den politierechter niet op zijn eind. Hij weet best, dat er veel te veel aan vast zit. Reken maar gerust, dat hij 't doorgeeft aan de rechtbank. Dat wil zeggen, dat 't publiek er nog erger zijn tanden aan stoot. En als 't uitkomt, dat jij er je in moeit — en dat móét uitlekken; je hebt geen idee wat een benepen kletsboeltje deze wereldstad is! — laat de regeering je los alsof je een stuk gloeiende steenkool was. Dan is al onze kans, om subsidie voor de kliniek te krijgen, verkeken.”

Er volgde op die woorden een lange stilte. Prescott begreep volkomen, door hoeveel gezag de redeneering bekrachtigd werd. Lowe nam bij de balie een allervoornaamste positie in. Maar de strakke vastberadenheid in het gezicht van den jongen chirurg zette zich alleen maar vaster.

„Begrijp je dan niet,” ging Lowe voort, „dat de verdediging je vast en zeker als medisch getuige oproept, als je er je handen niet af houdt? Als ik 't goed begrepen heb, genoot die ongelukkige juffrouw Dallas, die zichzelf de kist in heeft gewerkt met haar krankzinnige kuren, geen behoorlijke medische behandeling. Ze was een protégée van die beruchte mrs. Sullivan. Dat wil zeggen, dat geeneen dokter, die zijn

Het is voorjaar!

Wat brengt Droste?

10 Nieuwe Droste Bonbons;
35 tot 45 cts. per ons.

Droste's Wilgenkatjes, Tulpen en Lelietjes der Dalen; smakelijke en... lichte stukjes chocolade. 30 cent per ons.

Iets geheel aparts zijn Droste's Likeurstaafjes (45 cent per ons).

ALTIJD WELKOM!

de grote danseres, wist door haar bovenwereldlijke gratie en schoonheid de mensen te ontroeren. Als zij danste, was zij licht als een bloemblad, voortgedreven op de wind. Het meest bekend is wel haar „stervende zwaan”, de dans, waarin haar blank gelaat niets aards meer heeft...

Niet alleen voor een danseres is een blanke gelaatskleur goud waard. Elke vrouw behoort haar huid te verzorgen met een doelmatige cream, die haar een stralende, aantrekkelijke teint verleent. Vinolia Vanishing Cream maakt door haar extra fijne emulgering de teerste huid zacht en blank, terwijl zij eveneens een uitstekende onderlaag vormt voor poeder. Gebruik elke avond voor het naar bed gaan Vinolia Cold Cream, de cream, die uw huid 's nachts voedt en verjongt.

Vinolia

VANISHING CREAM — COLD CREAM

Tuben vanaf 35 ct Luxe potten vanaf 45 ct

VC. 105-049

hersens bij elkaar heeft, als getuige op zal willen treden. En toch wil jij — jij notabene, die er totaal buiten staat en zooveel op 't spel hebt staan — er je neus in steken!"

Prescott's gezicht bleef onverzettelijk.

„'t Spijt me ontzettend. Lowe. Ik begrijp al wat je zegt. Je hebt van a tot z gelijk. Maar... ik wou dat ik 't je uit kon leggen. Ik kan je alleen vertellen, dat ik beloofd heb, die verpleegster te helpen. En ik wil en zal haar helpen."

Lowe zuchtte en smees zijn potlood op zijn bureau.

„Goed!" riep hij uit, op een toon van wanhoop. „Dan zal er voor mij niets anders opzitten, dan je zoo goed mogelijk door dien waanzin heen te helpen. Tegen je eigen belang en tegen mijn eigen oordeel in zal ik 't zaakje op me nemen. Begrijp me goed — dat mensch van Sullivan verdedig ik niet. Maar voor dat stomme wicht van een verpleegster van jou kun je me krijgen."

Al sprak Lowe nog zoo ruw en norsch, de hartelijke edelmoedigheid van zijn besluit was Prescott volkomen duidelijk. Er kwam een gevoel van sombere voldoening over hem. Welke risico hij zichzelf ook op den hals haalde, hij had Anne's zuster den besten advocaat bezorgd, die er in heel Londen te krijgen was.

Lowe's voorspelling kwam uit. De rechtbank voor strafzaken, de Old Bailey, nam het geval in behandeling, op haar zitting van den derden Juli. Al was het nog geen half tien, toen Prescott binnenkwam, toch was de zaal al propvol. Het was hem een groote opluchting, dat Anne weg was gebleven. Hoe zij ook geredeneerd en geprotesteerd had, hij was er met kracht op blijven aandringen, dat zij weg zou blijven. En nu hij zich midden in de hitte en het rumoer van dat strijdperk bevond, werd hem eerst goed duidelijk, hoe verstandig zijn beslissing was geweest.

Hij baande zich een weg door de volte, en vond een plaats achter de bank voor de verdedigers. Lowe, die even tevoren was binnengekomen, wisselde een paar woorden met hem. Toen verscheen Drewett, de officier van justitie, een zwaarlijvig man met ruige wenkbrauwen. Hij keek met een eigenaardigen blik naar Prescott, dien hij heel goed kende, maar groette slechts met een knikje.

Eensklaps zoemde luider de opwindende klonk hooger de toon van spanning. De beide verdachten werden de zaal binnengeleid.

Toen mevrouw Sullivan, door Lucy gevolgd, haar plaats innam, werden alle halzen gerekt, alle blikken naar dat tweetal gericht. Prescott, de nieuwsgierigheid der menigte verfoeiend en verachtend, werd zich bewust, dat hij van puren afkeer een anderen kant op keek. Maar eindelijk wendde hij zijn hoofd en keek hij naar Lucy.

Zij stond doodstil, met haar armen stijf langs haar zijden; de starheid van haar houding en trekken gaf haar iets verbluffs, waardoor ze op een pop leek. Zij scheen zich binnen haarzelf te hebben teruggetrokken alsof de vrees haar totaal had verdoofd, en de bron van haar gevoelens had uitgedroogd. Heel anders gedroeg zich mrs. Sullivan. De eigenares van de Rolgrave voelde zich onbeschaamd op haar gemak in het felle schijnsel der openbaarheid, en plaatste zich aanstellerig in de kern der straling.

Toen werd er om stilte geroepen en stonden de rechters achter de groene tafel op. Met indrukwekkende statigheid, met wapperende toga en deftige pruik, maakte de president zijn entree. Den leden der jury werd de eed afgenomen. De behandeling begon.

Een ambtenaar stond op, om de acte

van beschuldiging voor te lezen: de verdachten waren den tienden Juni, in het Rolgrave-tehuis W. 1, in het bezit bevonden van verdoovingsmiddelen, namelijk morphinesulfaat, heroïne en cocaine-hydrochloride, zonder dat hun de daartoe vereischte vergunning was verstrekt, en op denzelfden datum hadden zij een zekere Irene Dallas een bedwelmende arts en laten innemen, waarna genoemde Irene Dallas door onvoorzichtigheid of in een vlaag van verstandsverbijstering uit een open raam was gevallen, hetgeen den dood ten gevolge had gehad.

Formeel verklaarden de twee vrouwen, „niet schuldig" te zijn. Toen kreeg het openbaar ministerie het woord. Prescott nam een houding aan om te luisteren naar de getuigen, die werden opgeroepen om den aard der bedwelmende middelen vast te stellen. Na hen verklaarde de gerechtelijke arts dr. Bury, dat hij bij ontleding der inwendige organen der overledene, Irene Dallas, de aanwezigheid van een dier stoffen, heroïne, had geconstateerd. Onmiddellijk, nadat deze verklaring was afgelegd, stond Lowe op.

„Dr. Bury, hebt u bij uw analyse een doodelijke hoeveelheid heroïne ontdekt?"

„Nee, mijnheer. 't Was geen doodelijke hoeveelheid."

Toen trad detective-sergeant Roberts als getuige voor. Hij verklaarde, dat hij het Rolgrave-tehuis was binnengegaan en de beklaagde Sullivan in hechtenis had genomen, tegelijk met de verpleegster, die bij miss Dallas dienst had gedaan. Aan het einde van zijn getuigenis kwam het belangrijkste. Beklaagde Sullivan had geweigerd, iets te zeggen, toen zij gearresteerd werd, maar de verpleegster, Lucy Lee, had gezegd:

„Ik heb haar het spuitje met heroïne gegeven. 't Was de normale dosis. Ik heb alleen gedaan, wat me was opgedragen."

Dit was de gelegenheid, waarop Lowe had zitten wachten. Toen de sergeant zich verwijderde van het hekje sprong hij op.

„Mylord," zei hij, zich tot den president richtend, „ik heb de eer uw aandacht te vragen voor de opmerking, dat er tegen zuster Lee hoegenaamd geen aanklacht valt in te brengen. Ik stel mij voor, behoudens goedvinden van uwe lordschap, medisch getuigenis van onverdachten aard aan te voeren om aan te toonen, dat iedere verpleegster, in de omstandigheden die het openbaar ministerie heeft beschreven, moreel en zelfs wettelijk verplicht zou zijn, de opdrachten uit te voeren, die haar door een hoofdverpleegster of door de directrice der inrichting werden gegeven."

Dit wekte aanstonds een levendige sensatie in de rechtszaal. Prescott werd door de algemeene opwindende aangestoken. Hij begreep, hoe knap en raak die slag van Lowe was; had die de gewenschte uitwerking, dan moest de aanklacht tegen Lucy onverwijld worden ingetrokken.

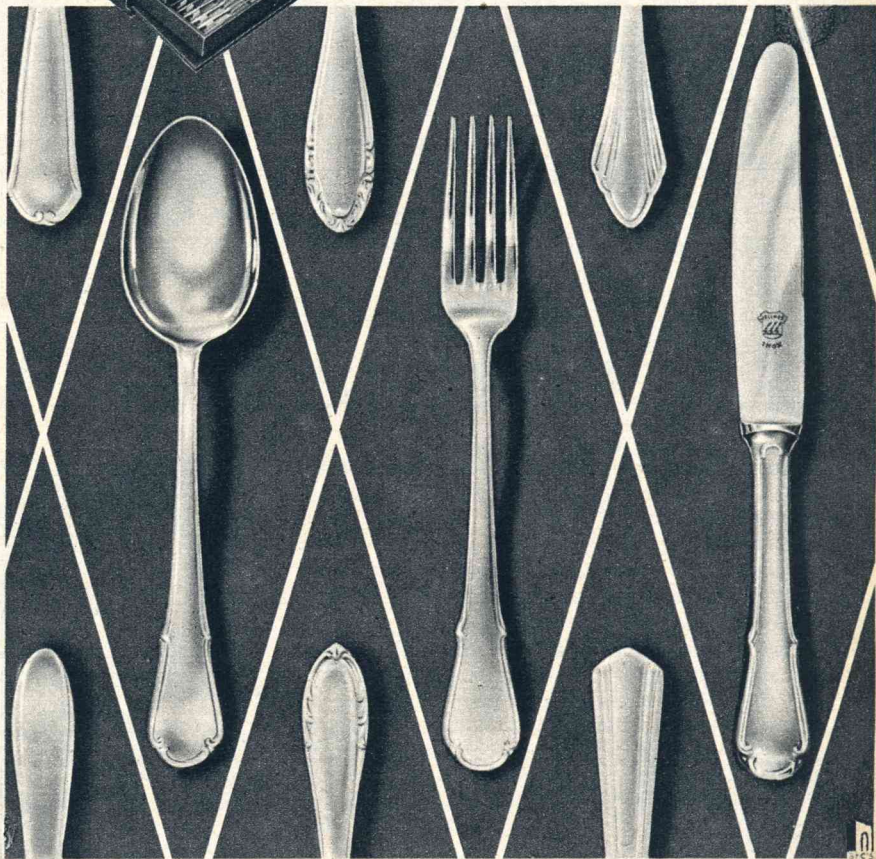
Er waren er echter nog meer, die het gewicht van het argument zuiver schatten. Drewett, getrouw aan den plicht van den openbaren aanklager, stond al, en sprak luid en met klem zijn bezwaar uit. Mr. Coles, de advocaat van mrs. Sullivan, liet zich evenmin onbetuigd. Er volgde een langdurige juridische redetwist, waaraan de president, toen de kwestie hem voldoende toegelicht scheen, een einde maakte door stilte te bevelen. Toen boog hij zich voorover in de richting van Lowe.

„Uitstekend, sir John. Wij zullen uw getuige aanhooren."

Wordt vervolgd

*Alle verschillend,
alle gelijk!*

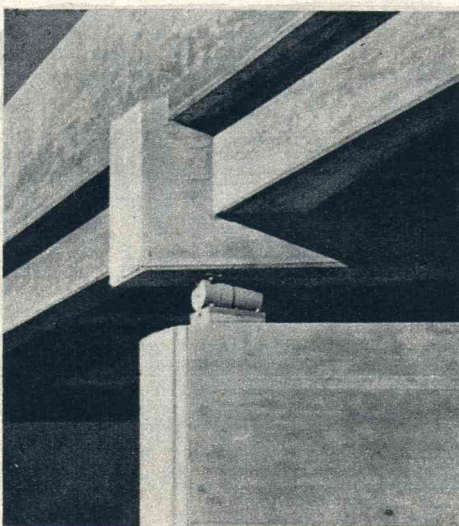

In Wellner Wello tafelgerei bestaan talrijke mooie modellen. Maar hierin zijn alle modellen gelijk: ze zijn van een onverslijtbaar-hard materiaal, dat dóór en dóór vlek-vrij is. Volkomen bestand tegen alle zuren en zouten. Zonder onderhoud altijd prachtig glanzend en smetteloos blank! Vraagt in de goede zaken de gunstige Wellner Wello-prijzen.

Wellner Wello

WELLNER-ZILVER FABRIEKEN N.V. — AMSTERDAM

GOEDE FUNDAMENTEN

Degelijke theoretische kennis als fundament voor Uw praktische ervaring, laat daarop de brug naar vooruitgang rusten en.... U komt er!

Studeer techniek thuis!

Burgerlijke bouwkunde, Architectuur, Meubel- en Schildertechniek, Water- en Wegenbouw, Betonbouw, Werktuigbouwkunde, Auto- en Vliegtuigtechniek, Electrotechniek, Radiotechniek, Chemische Techniek, Zuiveltechniek, Speciale cursussen. Vraag prospectus P 5

PBNA HET NEDERLANDSCHE TECHNISCHE ARNHEM

DIR. E. J. ROTSHUIZEN en F. WIND

GEMOBILISEERDEN... PBNA verzorgt de technische cursussen voor militairen. Wendt U om inlichtingen tot de Commissie voor O. en O. in Uw kantonement.

In de onmiddellijke nabijheid van het vliegtuig waren gevels, daken, muren en vloeren der huizen geheel uit elkaar gerukt.

Het uitgebrande vliegtuiggeraamte in de tuinen van de verwoeste huizen.

EEN VLIEGTUIG VALT IN EEN STAD

Een ontzaglijke ravage is er de vorige week aangericht in het vriendelijke Zuid-Engelsche badplaatsje Clacton-on-Sea, toen een Duitsch bombardements-vliegtuig, beschadigd door luchtdoel-geschut, vergeefs een landingsterrein trachtte te vinden en in een der buitenwijken van het stadje neerstortte. Met inbegrip van de vier vliegers werden zeven mensen gedood, terwijl een honderdvijftigtal gewond werd. Bij zijn val raakte het vliegtuig zes of zeven huizen, maar door de ontploffing, die na het neerkomen volgde, werden de huizen van twee geheele straten verwoest: vijftig huizen en gebouwen te zamen. Van de aangerichte schade, die op zeker honderdduizend pond wordt begroot, geven onze foto's een triest beeld.

Ook de huizen, die niet door het vliegtuig in zijn val geraakt waren, werden nog zwaar beschadigd door de ontploffing van benzine en munitie.

Officieren van de Britsche luchtmacht onderzoeken het verwoeste vliegtuig en zijn bewapening.

Het hoofdnummer van de jaarlijkse Studentenwedstrijden, welke ditmaal nabij IJlfaas werden gehouden, werd gewonnen door het Delftsche Laga. Foto van de overwinnaars (rechts).

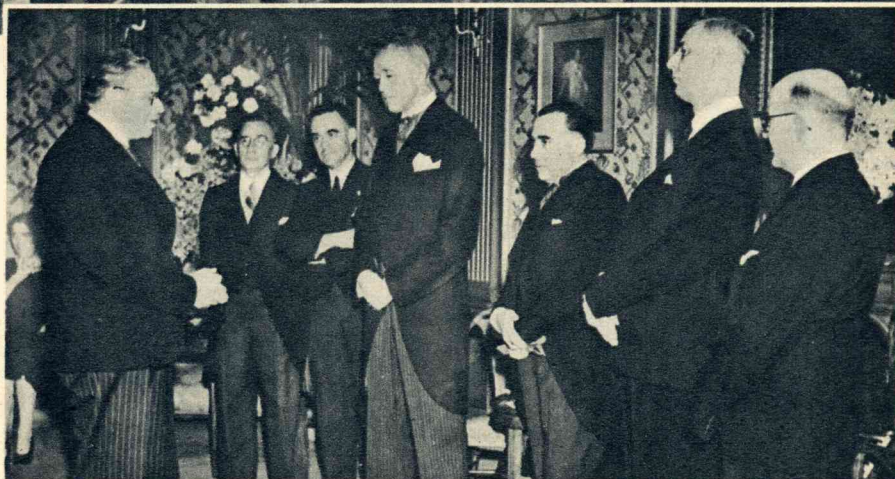
Sport van de week

De 2e-klasse-derby Quick-V.I.O.S. eindigde Zondag onbeslist (3-3). Spelmoment voor het doel van Quick.

Rein de Waal, de bekende hockey- en cricketspeler, speelde Zondag te Brussel in den wedstrijd België-Nederland zijn 60ste internationale match. Baron de Lavaleye, voorzitter van den Belgischen Hockey Bond, biedt De Waal in verband met dit jubileum een geschenk aan.

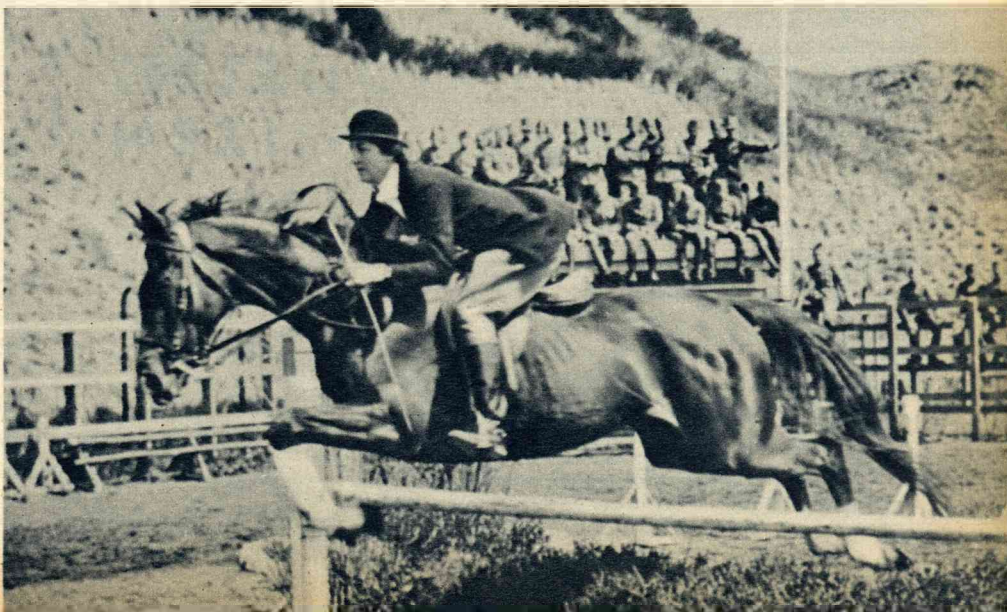
Ter gelegenheid van het 10-jarig bestaan der Federatie van bureau's voor medische sportkeuring in Nederland, werd Zaterdag j.l. in De Witte Brug een receptie gehouden.

De wedstrijd A.D.O.-Haarlem werd met 2-1 door de Hagenaars gewonnen. Kiekie uit deze match voor het doel van Haarlem.

Wethouder Vrijenhoek biedt namens de gemeente gelukwensen aan. Het bestuur v.l.n.r. J. Paréren, dr. v. Mervenee, prof. dr. J. G. Sleeswijk (voorzitter), J. M. Hardeman, dr. G. van der Werff en J. Busser.

In den springtuin van de nieuwe Alexander-kazerne te Den Haag is een springconcours gehouden, georganiseerd door de Haagse cavalerie-officiëren met medewerking van de Z. H. J. Freule Graswinkel bij het nemen van een hindernis.

MEM MESJES

Zij passen op de hierbij afgebeelde modellen

vormen onder de scheermesjes een klasse op zichzelf. De prijs is verrassend laag, terwijl de kwaliteit en vooral de duurzaamheid, onder de verbruikers alom wordt geroemd.

Koop ook eens zoo'n pakje en probeer ze zelf! Overal verkrijgbaar.

GEFABRICEERD IN ENGLAND

35 CT.
per tien

SUIKER

Wie heeft er suiker...?

Wij vonden een bekend kookleerboek bereid een methode uit te werken voor het inmaken van ruchten zonder suiker, nu afgedrukt in onze brochure „Veilig en Zuinig Inmaken”. Een exemplaar daarvan zenden wij U op verzoek gaarne gratis toe. Veilig en Zuinig Inmaken... daarvoor hebt U beslist VEGLA-Inmaakglazen nodig. Prachtig stevig glas, geen gevaar van barsten of lekken!

VEGLA
INMAAKGLAZEN

Kookboek • Sterk hygiënisch

N.V. VEREENIGDE GLASFABRIEKEN - AFDEELING D - SCHIEDAM

Annonces betreffende

GENEESMIDDELEN EN GENEESWIJZEN

worden in dit blad slechts opgenomen, indien zij vooraf voorzien zijn van het stempel „Geen bezwaar” tegen de plaatsing, afgegeven door de Commissie van Contrôle op de Aanprijzing van Geneesmiddelen en Geneeswijzen, waarvan het Secretariaat is gevestigd:

SEGBROEKLAAN 33 - 's-GRAVENHAGE

HET MONSTER VAN LOCH NESS

Vervolg van bladzijde 11

„Hij heeft nog nooit mensen aan-gevallen,” zei hij voorzichtig. „Misschien kunnen we beter eens gaan kijken.”

Ze vlogen de pastorie uit en sprongen in den wagen van Angus. Angus gaf drie korte stooten op den claxon om te laten merken hoe gehaast hij was, maar om de een of andere oorzaak weigerde de motor te starten en verspilden ze vijf kostbare minuten in een vergeefsche poging om hem op gang te brengen. Toen snelden ze er te voet heen.

Het monster was inmiddels verdwenen — aan het troebele water konden ze nog zien, waar het ondier geweest was. Jamie's hoed dreef er boven op. Ze haastten zich naar Jamie's loods: geen spoor van hem te bekennen. Het dorp werd wakker geschud: geen nieuws van Jamie. De dominee had toen direct de politie willen waarschuwen, maar Angus was voorzichtiger. „Ze wilden zich niet belachelijk maken. Jamie bleef soms heel nachten weg en zwierf dan ergens in de bosschen. Ze konden zich beter eerst zekerheid verschaffen voor er aan de zaak ruchtbaarheid gegeven werd.”

Zoo kon het gebeuren dat het nieuws niet voor den volgende dag verspreid werd, toen Angus wist, dat alles overeenkomstig het plan verlopen was. Hij en Gillespie hadden tot laat in den nacht op Murdoch's terugkomst gewacht.

„En?” vroegen ze allebei benieuwd. „'t Ging van een leien dakje!” antwoordde Murdoch voldaan.

„Was hij niet bang voor den trein?” „Als ie maar rijden kan, dan is 't bij hem allang goed! Ik heb hem wijs-gemaakt dat er in Londen meer aanlegsteigers waren dan huizen en ook, dat je er de visschen met de hand grijpen kon. Toen de trein wegreed, vroeg ik hem voor alle veiligheid of ie nog wist, waar ie vandaan kwam.”

„En wat zei die, Murdoch?” „Dat ie 't niet wist! De sufferd!”

Voor het eerst sinds drie weken verscheen er een lachje op het gelaat van Angus. Hij stond op en schonk drie glazen whiskey in.

„Een dronk op den schitterenden afloop,” zei hij. „Dat hebben we 'm toch maar fijn geleverd! Dat monster van je was meesterlijk, Gillespie!”

Reeds den volgende middag overstroonden talrijke politieagenten, journalisten en vacatiegasten het dorp. Eerst stonden ze er allemaal erg sceptisch tegenover, doch toen de journalisten Jamie's levensgeschiedenis belangrijk genoeg achtten om er in hun kranten een paar kolommen over vol te schrijven; begon de belangstelling zienderoogen toe te nemen. Angus had het bij het rechte eind gehad, toen hij bevestigde dat het monster eens goed uit den band moest springen om weer bij het publiek in de gunst te komen. De plaatselijke meening was sterk verdeeld: sommigen beschouwden het gebeuren als een straf voor het dorp, omdat Jamie al niet veel eerder in een inrichting was geplaatst; anderen als een straf voor Jamie, omdat ie te vadzig was om te werken en z'n dagen in ledigheid sleet.

Tegen het einde van den tweeden dag bleek zonneklaar, dat het monster zich op den bodem van het meer was gaan vervelen en een weekje vakantie genomen had. Sinds Jamie's verdwijning hadden niet minder dan acht mensen het zeegedrocht gezien en Ardoch beleefde een sensationele heropleving van zijn plaatselijke industrie. Supporters van de een- en tweekoppentheorie vulden de straten van het dorp, argumenteerden, aten en dronken en smeten schentig met dubbeltjes.

Op den avond van den derden dag, toen de gelagkamer van de herberg vol monsterjagers zat, baande Gillespie zich eensklaps opgewonden een weg door de menigte en fluisterde den waard iets in het oor.

Geërgerd ging Angus hem voor naar een andere kamer.

„Wel, wat is er?” vroeg hij kregelig. „Kun je niet zien, dat ik het druk heb?”

Gillespie veegde het zweet van zijn voorhoofd.

„Hij is teruggekomen, Angus!”

„Wie is teruggekomen?”

„Jamie!”

Angus liet zich zwaar op een stoel neervallen.

„Wat zeg je me daar?”

„Dat Jamie teruggekomen is, goochemer! Ben je soms doof? Ik zag hem ongeveer twaalf kilometer hier vandaan langs den weg loopen, toen ik met m'n auto even een boodschap in de stad wilde gaan doen. Als dat Jamie niet is, laat ik me villen, zei ik bij mezelf. En 't was Jamie, zoo waar als ik hier sta. Nu en dan raapte hij een steen van den weg op en gooide er mee naar de vogels in de boomen. Hij brabbelde maar wat in zichzelf en deed alsof er nooit iets gebeurd was. Ik verborg hem achter in m'n auto en heb hem nu in huis opgesloten.”

„Je had hem hier niet naar toe moeten brengen, Gillespie!”

„Je hebt mooi praten! Wat kon ik anders doen?”

„Heeft iemand hem gezien?”

„Neen, dat geloof ik niet. Ik vroeg hem nog, hoe hij den weg teruggevonden had, maar kon uit zijn antwoord niet wijs worden.”

Angus streek peinzend over z'n kin.

„Laat ie je vooral niet ontsnappen, Gillespie. Houd hem tot vanavond vast. Murdoch en ik zullen zoo gauw mogelijk bij je komen en dan beslissen we gezamenlijk, wat we met hem moeten aanvangen.”

Eerst toen de journalisten en monsterjagers naar bed waren gegaan, konden Angus en Murdoch zich naar Gillespie begeven. De smid zat ongeduldig op hen te wachten — een stormlantaarn stond naast hem op tafel. Hij opende brommend een zijvertrek en nodigde de late bezoekers uit binnen te treden.

Jamie knabbelde doodonschuldig aan een appel, dien Gillespie hem gegeven had om rustig te blijven. Hij keek op, grinnikte hen schaapachtig toe en at vervolgens smakelijk door.

Angus ging tegenover hem zitten en leidde het gesprek in.

„Waarom ben je teruggekomen, Jamie?” vroeg hij verwijtend.

Jamie deed een fikschen hap in zijn appel.

„Ik had m'n vischtuig vergeten,” antwoordde hij, met een vollen mond.

Angus knarste met zijn tanden en keek de anderen hulpeloos aan.

„Je bent toch niet uit den trein gesprongen?” informeerde hij verder.

„Neen. Ik ben gewoon uitgestapt,” zei Jamie.

„Je had toch geen geld om hier te komen?”

„Neen, maar er zat een man naast me, die graag naar Londen wou en geen kaartje had. Ik heb het hem voor tien shilling verkocht. Toen we in Perth waren, ben ik uitgestapt. Ik had m'n vischtuig vergeten.”

Gillespie boog zich op dat oogenblik naar Murdoch en fluisterde hem in het oor: „Hij is toch niet zoo gek als ik dacht!” En Murdoch fluisterde terug:

„Om den bliksem niet! Dat kaartje heeft ons meer dan twee pond gekost.”

Intusschen was Angus een dreigenden toon tegen Jamie gaan aanslaan.

„Wie gaf je het recht dat kaartje te verkopen?”

„Niemand!”

„Je wist heel goed, dat je niet terug mocht komen.”

„Jawel!”

„Hebben we je niet gezegd, dat we je neus zouden afhakken en je een jaar lang niets anders dan gebraden rupsen zouden laten eten, als je 't ooit waagde weer in Ardochit te verschijnen?”

„Jawel!”

„Nou dan?”

Jamie keek op van zijn appel.

„Ik ben voor jullie niet bang,” zei hij onverschillig. „M'n neus afhakken en gebraden rupsen eten — haha, laat je uitlachen! Met zulke praatjes stuur je ondeugende kinderen naar bed. Ik dacht, dat jullie wijzer waren!”

Gillespie kwam met gebalde vuisten op hem af, maar Jamie bleef hem onvervaard aankijken.

„Ik weet wel, dat je me graag uit den weg zou willen ruimen, nu 't monster er geen kans toe gezien heeft,” vervolgde hij schamper. „Je bent er alleen te laf voor! Pas maar op, dat je met je stierennek niet aan de galg komt te hangen. Leelijke, dikke blubber!”

Met vereende krachten slaagden Angus en Murdoch erin den razenden smid tegen te houden en op een stoel neer te duwen. Jamie ging intusschen onverstoorbaar door.

„Ik wist niet wat jullie in je schild voerden, toen ik me als een lammetje liet weggleiden. Eerst in Perth hoorde ik, dat het monster een lekker kluijfe aan me gehad had. En dan durven ze nog van me te beweren, dat ik achterlijk ben. . . . Nou, zóó achterlijk ben ik toch heusch niet! Ik stelde me alleen maar zoo aan, omdat ik een hekel aan school had. 't Kon er bij mij niet in, dat ik er ooit beter van zou worden! Niettemin heb ik onder het visschen over een heeleboel dingen nagedacht! Ik weet wel, wat ik graag wil. . . .”

„Wat wil je dan graag, Jamie?” vroeg Angus vleierend.

„Een winkeltje opzetten, waar visschers hun hengels, aas en netten kunnen kopen. In den heelen omtrek is er niemand, die er meer van weet dan ik.”

„'t Is toch niet je bedoeling om er in Ardochit mee te beginnen, Jamie?”

„O nee, er zijn wel betere plaatsen dan Ardochit. Ik heb ze uit den trein gezien.”

„Je gaat dus hier vandaan?”

„Ja!”

„Met een, Jamie?”

„Dat kan me niet schelen.”

„En zal je niemand iets van deze geschiedenis vertellen?”

„Nee. Ik ben achterlijk! Ik herinner me nooit iets.”

De drie samenzweerdigers slaakten een zucht van verlichting. Angus boog zich glimlachend over Jamie heen en klopte hem bemoedigend op den rug.

„Ik heb altijd wel geweten, dat je een geschikte jongen was,” zei hij bijna hartelijk.

Jamie deed opnieuw een ferm beest in zijn appel.

„O, ik ben de beroerdste nog niet,”

bevestigde hij gul. Het duurde een oogenblik voor hij weer sprak. „Voor 't geval dat ik 't soms vergeet — er zijn twee dingen, die ik graag mee wil nemen!”

„Zeg maar op wat je moet hebben.”

„M'n vischtuig.”

„Dat is niemendal. Murdoch zal je vischtuig halen en je gelijk door naar de stad brengen.”

„Best. . . dat spaart me een lange wandeling uit. Maar d'r is nog iets. . . .”

„Wat dan, Jamie?”

„Tweehonderd pond!”

Murdoch staarde naar Gillespie, Gillespie naar Murdoch en Angus naar allebei.

„Wat zeg je daar?” vroeg Angus met schorre stem.

„Tweehonderd pond,” herhaalde Jamie. „Om een winkeltje te beginnen moet je kapitaal hebben.”

„Ik ga nu heusch gelooven, dat er een van je op den loop is, Jamie! Waar moeten we die tweehonderd pond vandaan halen?”

„Vraag dat maar aan het monster,” zei Jamie luchthartig.

Er viel een langgerekte stilte in het vertrek. Jamie smiet het klokhuis van zijn appel in een hoek en stond op.

„Jullie kunt niks tegen me beginnen of je moest me vermoorden en daar zijn jullie te laf voor. Als jullie me tweehonderd pond geeft, krijg je ze later misschien van me terug. Geef je ze niet, dan loop je de kans, dat de politie er achter komt en jullie voor een paar weken in den bak stopt. 't Gevalletje kan je ook nog een flinke boete kosten.”

„En als we je zelf eens opsloten. . . . zonder eten of wat ook?” vroeg Angus woest.

„Dan schreeuw ik het heele dorp bij elkaar! Zal ik voor de aardigheid eventjes m'n keel opzetten?”

„Nee, Jamie, dat doe je niet. . . .”

„Nou dan?”

„We zullen je twintig pond geven, Jamie!”

„Tweehonderd! Ik doe het voor geen cent minder.”

„Zooveel geld hebben we niet.”

„Dan zorgen jullie maar dat je 't wel hebt. Ik geloof niet, dat jullie je erg op je gemak zult voelen, zoolang ik in Ardochit blijf en 't ieder oogenblik op een schreeuwen kan zetten.”

Angus streek met zijn tong over z'n droge lippen, maar een geluid kon hij niet uitbrengen. Hij wierp een hulpeloos blik op de anderen, stond op en verliet met hen het vertrek. Gillespie sloot de deur achter zich dicht.

Veel zin om te betalen hadden ze niet, doch den volgende dag beseften ze eerst goed, hoe nauwkeurig Jamie hun gevoelens gepeild had. De stroom agenten en journalisten wies gestadig aan en iederen keer dat de drie mannen naar Gillespie's huis keken en aan het gebrul dachten, dat er eensklaps uit kon opstijgen, brak het angstzweet hun aan alle kanten uit.

Ten slotte konden ze de spanning niet langer verdragen. Reeds den volgende nacht werd Jamie met tweehonderd pond in zijn zak door Murdoch naar de stad gebracht. Het monster had dien zomer veel bekijks, maar toch schoten de drie impresario's er bij in. Met het winkeltje van Jamie gaat het anders niet slecht.

In „Elck wat Wils”

biscuits voor ieders smaak.

Zestien van de lekkerste soorten biscuits en wafels vindt U in Victoria's „Elck wat Wils”. Over den smaak is maar één roep: heerlijk! Steeds versch door grooten omzet, perfect van kwaliteit door zeer zorgvuldige fabricage. Vraagt „Elck wat Wils”.

27½ cent per ½ pond

Victoria

NEEN MAAR, MENEER BLOK!
Mijn schone handdoek is beslist
goor naast Uw overhemd.

RADION WAST
WITTER
EN SPAART UW WASGOED

Nederland's meest
gebruikt en
goedkoopst
zelfwerkend
wasmiddel
17½ ct

PANORAMA. Geïllustreerd weekblad. Verschijnt Donderdags. Tezamen met een der periodes De Stad Amsterdam, Groot Rotterdam, 's-Gravenhage in Beeld, Ons Land, Ons Zuiden, Ons Zeeland, Overijsselsch en Geldersch Panorama — f 1.62½ per kwartaal of f 0.12½ per week. Franco per post f 1.75 per kwartaal bij vooruitbetaling. Koloniën f 7.65 per jaar bij vooruitbetaling. Voor postabonnementen en adreswijzigingen van postabonnementen gelieve men zich uitsluitend te wenden tot het bureau te Haarlem. — Bureau's: HAARLEM, Nassaulaan 51, Telef. Int. 13866. Giro nr. 142700. AMSTERDAM, Singel 263. Telef. Int. 33170. Giro nr. 97946. ROTTERDAM, Stationsweg 24, Telef. Int. 50540. Giro nr. 101981. 's-GRAVENHAGE, Stationsweg 95. Telef. Int. 111666. Giro nr. 43141. UTRECHT, Biltstr. 142. Telef. Int. 13473. Giro nr. 149597. ENSCHEDE, Oldenzaalschestr. 56. Telef. Int. 2188. Giro nr. 383773. ARNHEM, Nieuwe Plein 42. Telef. Int. 24825. Giro nr. 383772. 's-HERTOGENBOSCH, Stationsweg 27. Telef. Int. 4286. Giro nr. 129750. MAASTRICHT, Stationsstr. 20. Telef. Int. 5851. Giro nr. 124690. VLISSINGEN, Badhuisstraat 5. Telef. 81. — De voorwaarden van onze gratis ongevallenverzekering zijn op aanvraag verkrijgbaar.

RAD. 92-044

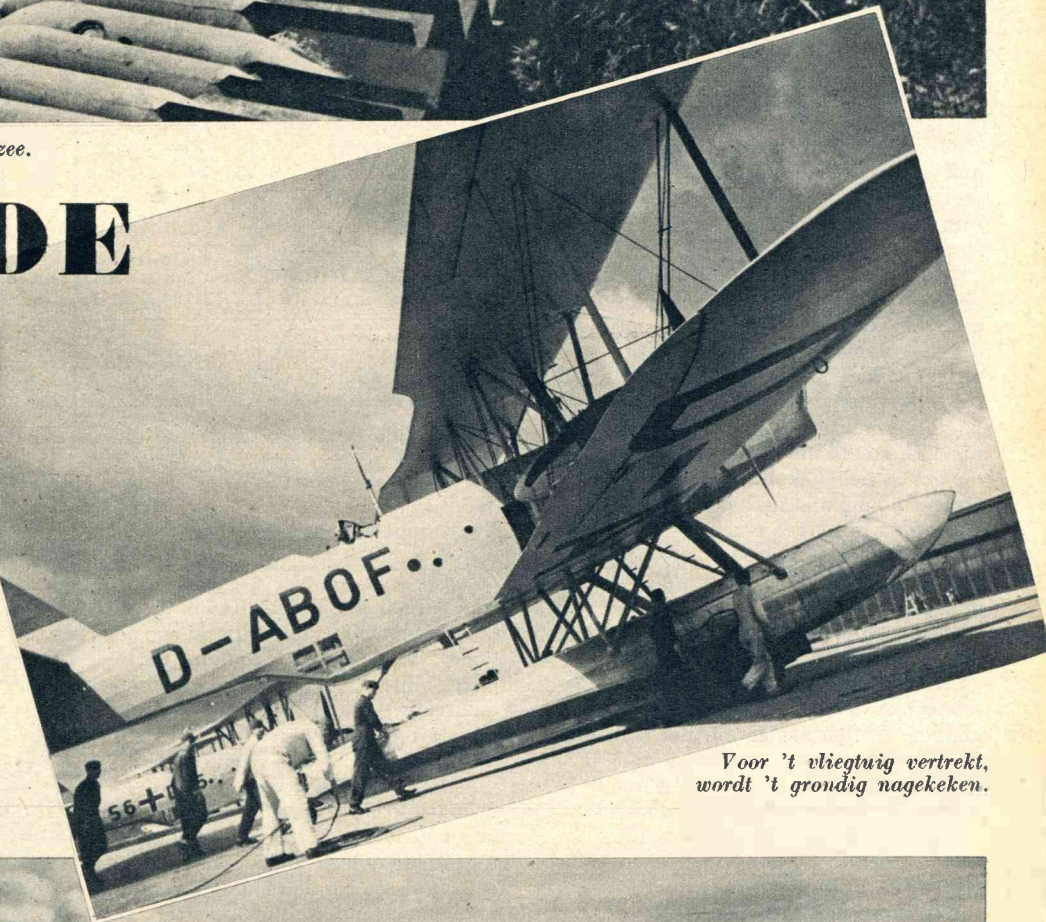

Het laden van cementbommen voor oefeningen in open zee.

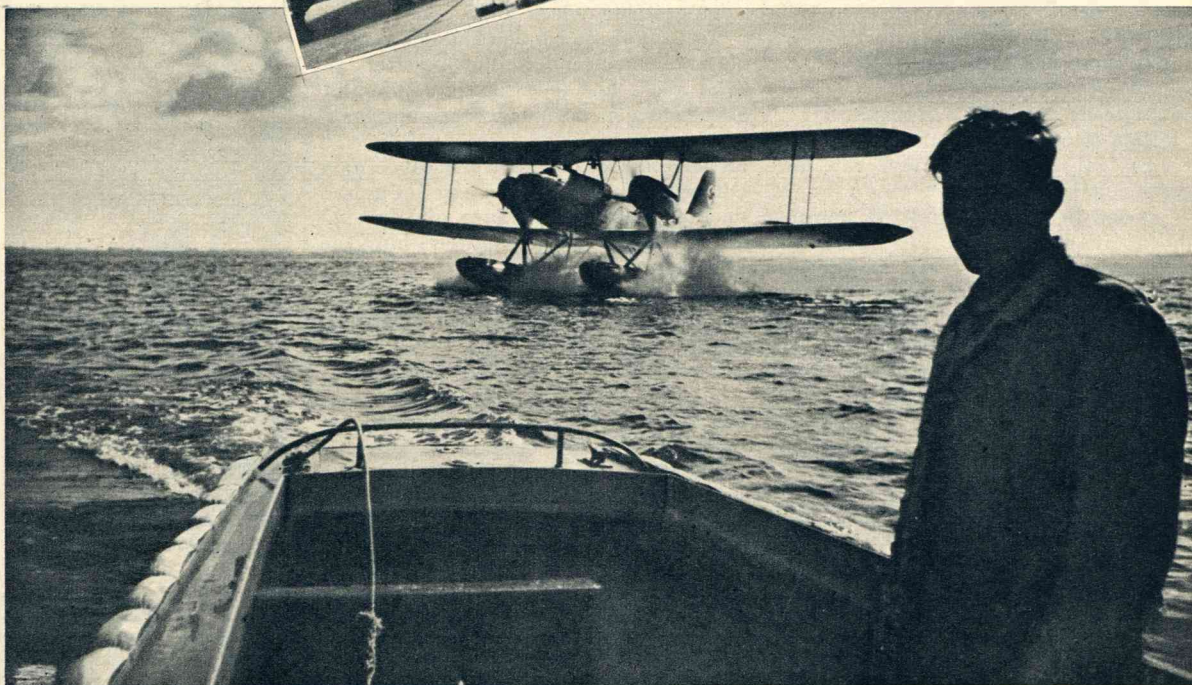
DE VLIEGENDE KUSTWACHT

Duitsche piloten patrouilleeren

Behalve mijnevelden, kustbatterijen, netten, torpedobootjagers en andere vlooteenheden heeft men in Duitschland de watervliegtuigen de zware taak opgelegd, om de kust te beschermen en den vijand afbreuk te doen. Het beste bewijs, dat de Britten hun tegenstanders in de lucht niet onderschatten, wordt gegeven door de met regelmatige tusschenpoozen herhaalde aanvallen op de „Fliegerhorste”, die, overal langs de kust verspreid, zoowel steunpunt voor de verdediging, als uitgangspunt voor den strijd tegen de Britsche vloot en haar bases vormen.

Voor 't vliegtuig vertrekt, wordt 't grondig nagekeken.

Een vlote landing op een kalme zee, maar soms is het niet zoo gemakkelijk land onder de voeten of liever water onder de drijvers te krijgen. De piloot van een watervliegtuig moet niet alleen een goed vliegenier, doch ook een goed zeeman zijn.

'n Juweeltje van Modekunst!

Werkelijk, elk Swift-schoentje is waard om in een etui te zetten. Maar een Swift-schoentje aan de voet staat nog ééns zoo goed.

Swift brengt ook nu weer een overvloed van verleidelijke modellen, Mevrouw. In alle nieuwe modekleuren! Iedere schoenwinkelier, die met zijn tijd meegaat, zal U een rijke keus toonen uit al dat moois van Swift.

Koopt Uw zomerschoentjes nu! Wanneer U ze vroeg in het seizoen koopt, hebt U er extra-lang plezier van en de prijzen van de Swift-zomerschoentjes zijn ook extra-aantrekkelijk.

f. 4.95

f. 5.50

f. 5.95

Swift

UW VOET LIJKT EEN NUMMER KLEINER

GRACE MOORE, de beroemde zangeres in de zangfilm „Louise”, welke naar den gelijknamigen muzikalen roman van Gustave Charpentier werd gemaakt en door Muntfilm in ons land is uitgebracht. — Het is het ontroerende verhaal van een gezin, welks geluk plotseling wordt verstoord, doordat de dochter een man liefkrijgt, dien de ouders ongeschikt achten als echtgenoot voor hun kind. Prachtige muziek en zang zijn 't voornaamste kenmerk van dit liefdesdrama, waarin Susanne Despres, Georges Thill en André Pernet naast Grace Moore optreden.

EET ZE MET STOKJES!

Het eten met de beroemde stokjes valt niet mee. Maar één ding kunnen wij den beginnening bij wijze van troost verzekeren: het is veel gemakkelijker dan vioolspelen.

De kommetjes, waarin de chop suey of de bami wordt opgediend. Bami is een soort vermicelli met stukjes kip en krab en wat dies meer zij. Chop suey is „bedelaarshutspot“, een allegaartje van allerlei bestanddeelen, en mensen, die het weten kunnen, beweren, dat het in China niet gegeten wordt, maar alleen in Chineesche restaurants in het buitenland.

Ter geruststelling van de lezers, die in China willen gaan eten (al is het dan maar in Amsterdam of Rotterdam). Echte kip komt er in, geen hond, geen kat, geen inktvisch of olifant. En die rare stengeltjes of schijfjes komen uit gewone Keulse potjes.

Haaievinnen en overjarige eieren

Zoodra een rechtgeaard Nederlander zijn neus over de grens steekt en hem de knoflookgeur der zuiderlingen of de zure vischlucht der noorderlingen tegemoetwaait, wenscht hij zich al in gedachten terug naar moeders pappot. Hier wordt hem immers geen oude schoenool in een raar sausje opgedischt onder het voorwendsel, dat hij nu iets heel bijzonders, het heerlijkste van het heerlijkste te genieten krijgt, hier zet hij zijn tanden in een goeden, ouderwetschen, degelijken biefstuk en beoordeelt de kwaliteit naar de sappigheid van het vleesch. Hier smaakt een karbonade niet naar soepgroente of een paddenstoel naar ossenhaas, hier eet men geen inktvissen, slakken, kikkers, gebraden schapedarmen of in de wei geplukte sla.

Hoe moet het dienselfden goeden vaderlander dan wel niet te moede zijn, als hij in China verzeild raakt en zich te goed moet doen aan haaievinnensoep, die soms erg haaïg kan smaken, of overjarige eieren, dat zijn eieren, ingelegd in het zuur, waardoor zij hard en geconserveerd worden en in smaak en voorkomen gaan lijken op een zonderlinge kaassoort. Deze eieren zijn echter niet overjarig, het inlegprocédé duurt slechts een maand, maar een Europeaan kan ze slechts eten, als hij zijn neus en oogen dichtknijpt. Om niet te spreken van den befaamden hond of de uit vogelspeksel gemaakte vogelnestjes....

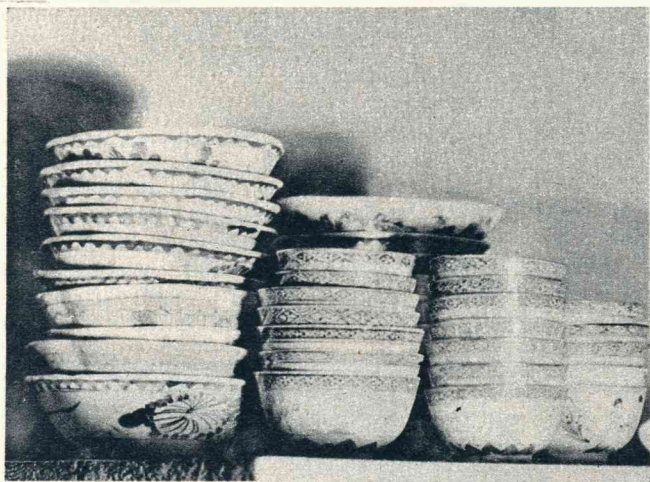
Maar gelukkig: de Chinezen eten ook kip en visch en rijst, zoodat zelfs hij, die niet veel houdt van eet-

Fleschjes en blikjes zijn ingrediënten, die men ook in een Hollandsche keuken kan aantreffen. Men ziet: het is niet alles Chineesch wat er blinkt in een Chineesch restaurant.

avonturen nog niet in een Chineesch restaurant behoeft te verhongeren. En een Europeaan, die eenmaal aan den Chineeschen kost gewend is, schijnt voor altijd bekeerd te zijn en dat is ook geen wonder, als men hoort, dat onder dit volk fijnproevers worden aangetroffen, die bij een gebakken visch kunnen nagaan, hoe oud het beest was, twee, drie of vijf maanden, ja zelfs wisten uit welken vijver of uit welke rivier hij afkomstig was.

Gevulde pannenkoeken of een croquetje zouden wij zeggen, maar dat klinkt niet Chineesch genoeg, liever; loembia. De kok zit voor zijn gasfornuis en besteedt al zijn aandacht aan de vervolmaking van zijn product.

ZELFKENNIS

Zelfkennis is het groote geheim, waardoor de wat zwaardere vrouw, zelfs in het geval dat ook de onderlinge proporties niet deugen, toch voordeelig voor den dag kan komen. Zelfkennis doet haar rekening houden met het feit, dat zij te zwaar is en zelfkennis laat iemand ook een open oog hebben voor kleinere of grootere lichaamsgebreken. Zoo ooit, dan dient men ten aanzien van de eischen, die het wat zwaardere figuur stelt, op te passen voor generaliseeren, want er is een heel verschil tusschen de eischen, die gesteld mogen worden aan de kleding voor de forsche, zware vrouw en die, welke voor het kleine dikkerdje gelden. Toch kunnen we het dragen van opzichtige kleuren en glimmend materiaal, van dwarsstrepn en groote ruiten en vooral ook van prullerige stoffen over de heele linie afraden. De lengte van de rokken mag, het spreekt vanzelf, nooit te kort genomen worden, maar van den anderen kant is het ook een bewezen feit, dat verschillende toch uitgesproken zwaardere vrouwen, vooral als ze over een paar keurige onderdanen beschikken, zelfs gebaat zijn bij een modernen korten rok. Rokken, die echter nooit te nauw mogen vallen. Een veelvoorkomende fout van zwaardere dames is om steeds kleeven te kiezen, die juist iets te nauw zijn. Niet alleen dat kleeven, die te veel aangesloten zijn, vaak onsmakelijk staan, maar bovendien is de silhouet er allesbehalve mee gebaat. Tegelijk dient echter ook gewaakt tegen slobberige modellen, waar degenen, die haar figuur graag wat

verdoezelen, soms naar grijpen. Wie zwaar is, doet het beste, door er desnoods weinig, maar in elk geval uitstekende kleeven op na te houden. Zoowel kwaliteit van het materiaal als goede coupe leggen hier meer dan ooit gewicht in de schaal. We hebben reeds opgemerkt dat generaliseeren hier uit den boeze is. Deze bewering staven we allereerst aan de hand van de vaak geuite veronderstelling als zouden groote patronen verkeerd zijn. Stellen we voorop, dat de wat zwaardere vrouw er over het algemeen goed aan doet zich maar niet aan drukke impri-

mé's te wagen; het is wel erg moeilijk om richtlijnen aan te geven voor de maat der motieven. De lange vrouw zal er immers voordeliger uitzien, als de motieven niet te klein zijn, terwijl het kleine propergerige vrouwtje zich hoogstens aan een kriel-patroontje of klein bloempje zal kunnen wagen. Ook ten aanzien van de halsuitsnijdingen heerscht geen eensgezindheid en is het een bewezen feit, dat de stelling, volgens welke de V-vormige hals het gunstigste zou zijn, óók lang niet altijd opgaat. Verschillende zwaardere figuren zijn uitgesproken gebaat bij een gewone ronde halsuitsnijding en hoe vreemd het ook moge klinken, soms zelfs bij het even tegen den hals op-

staande boordje. Kunnen we onderschrijven, dat de druk gedrapeerde taille voor het gros der zwaardere figuren taboe is, zoo dienen we er toch ook rekening mee te houden, dat er heel wat zwaardere figuren zijn, die geen overdreven zware buste hebben en dus integendeel juist gebaat zijn bij een gedrapeerde taille, daar deze wat meer harmonie in het geheel brengt.

Is een der eerste vereischten om tot een smaakvol geheel te komen voor elke vrouw, dat zij over een behoorlijke dosis zelfkennis beschikt, zoo geldt dit in nog veel hogere mate voor de zwaardere figuren. Deze zelfkennis zal er haar op een gegeven moment van moeten weerhouden om de algemeene voorschriften al te letterlijk op te volgen. Alleen ten aanzien van het principe eenvoud in lijn en kleur mag zij in geen geval marchandeeren; het kiezen van de juiste, ietwat gedekte kleur en een eenvoudig model verdoezelt niet alleen haar gebreken, maar accentueert daarnaast ook eventuele aantrekkelikheden als een paar slanke heupen of een mooien hals. Ook bij het kiezen van een hoed dient men met verschillende factoren rekening te houden. Geldt over het algemeen het principe van vooral niet te groot, zoo kan om te beginnen de vrouw met een wat vol gezicht zich aan den anderen kant toch ook weer niet wagen aan de moderne torenhoedjes of turbans en zal zij een exemplaar moeten zoeken dat van den eenen kant de figuur niet drukt maar aan den anderen kant het gelaat toch wel een flatterende omlijsting verleent.

Uit ons Menu

PIKANTE VARKENSROLLETJES

(4 PERSONEN)

400 g dun uitgesneden varkenslapjes, zout, peper, mosterd, 40 g boter.

Bestrooi de varkenslapjes met zout en peper, bestrijk het vleesch aan een kant met mosterd en rol de lapjes daarna op. Bind ze met een touwtje vast. Smelt de boter en laat ze bruineeren, leg het vleesch in de pan en laat het bruin worden. Giet bij de jus een scheutje water en laat het vleesch ongeveer ½ uur stoven. Maak de jus als het noodig is met een scheutje water af.

GESTOOFDE SCHELVISCHSTAART

(4 PERSONEN)

1 schelvischstaart van ongeveer 1 kg, 50 g boter, de schil van ½ citroen, een paar schijfjes citroen, paneermeel, zout.

Wasch den schelvischstaart zorgvuldig af. Leg de visch in een vuurvast schotel, leg op den bodem een gedeelte van de boter en giet er een bodempje water in. Kerf de visch op gelijke afstanden in en druppel er het citroensap op. Strooi er paneermeel over en leg er hier en daar een kluitje boter op, laat de visch in den oven in ongeveer ½ uur tot 3 kwartier gaar worden. Neem den schotel uit den oven en zet in de inkringen van de visch schijfjes citroen.

BOONENCROQUETTES

(4 PERSONEN)

150 g gare bruine boonen, 150 g gekookte aardappelen, 1 gesnipperde ui, 25 g boter, 1 ei, paneermeel, frituurvet, een scheutje bouillonaroma.

Smelt de boter, voeg er den gesnipperden ui bij en laat dezen lichtbruin fruiten.

Maak de boonen en de aardappelen fijn en voeg deze bij den ui, roer er den eierdooier door en maak de massa op smaak met een scheutje bouillonaroma. Vorm van de massa croquetten, rol ze door paneermeel, daarna door het losgeklopte eiwit en daarna nogmaals door

paneermeel. Bak de croquetten in heet frituurvet bruin en gaar.

Laat ze in het vergiet even uitlekken en stapel ze pyramidevormig op een verwarmden schotel.

RABARBERCOMPOTE

(4 PERSONEN)

1 kg rabarber, 1½ dl water, 150 g suiker.

Schil de rabarberstelen en snijd ze in stukjes van ongeveer 3 cm lengte.

Zet het water op met de suiker en kook dit samen tot een stroopje. Leg er de stukjes rabarber in en kook ze tot ze glazig en zacht zijn. Neem ze met een schuimschaaf uit het suikerstroopje en laat ze even uitlekken. Kook het stroopje in tot een druppel als een draadje aan den lepel blijft hangen en giet het wanneer het is afgekoeld over de stukjes rabarber. Presenteer de compote als nagerecht.

KARNEMELKSCH PAP MET HAVERMOUT

(4 PERSONEN)

1 liter karnemelk, 100 gram haver-mout, een snufje zout, stroop of bruine suiker.

Breng de karnemelk met het zout onder af en toe roeren aan de kook. Strooi er de havermout door en kook de pap onder geregeld roeren op een zacht vuur gaar in ongeveer ½ uur. Presenteer de pap met stroop of bruine suiker.

CORRESPONDENTIE

Mevr. G. van W. te Helmond. Het recept van saucijzebroodjes (Brabantsche worstebroodjes) laten wij volgen:

4 eetlepels boter, 8 eetlepels melk, een paar druppels citroensap, een snufje zout, 3 ons patentbloem. Voor het vulsel: plm. 200 gram half varkens-half runder- of kalfsgehakt, peper, zout en nootmuskaat, 2 à 3 sneetjes oud brood zonder korst, 1 eierdooier.

Roer de boter tot room. Zeef het meel en doe dit bij de boter, zoo ook het zout, de melk en het citroensap.

Kneed het deeg in een koele ruimte zoo vlug mogelijk door elkaar tot een stevig mengsel en laat het daarna plm. ½ uur op een koele plaats rusten. Rol het vervolgens op een met bloem bestrooide keukentafel met een met bloem bestrooide deegrol uit tot een lap ter dikte van plm. 3 mm. Vorm van deze deeglap rechthoekige lapjes ter grootte van plm. 10 x 16 cm. Maak het gehakt op de gewone wijze met zout, kruiden en geweekt (en weer uitgeknepen) oud brood aan. Vorm er rolletjes van en leg deze in het midden op de deeglapjes. Vouw de deeglapjes dicht, plak de randen met water op elkaar en leg de broodjes op een met boter bestreken bakblik. Bestrijk ze met even losgeklopt eierdooier en plaats het bakblik in de bovenste helft van den oven. Bak de broodjes (plm. 10 stuks) bij 'n heet vuur in plm. 20 minuten goudbruin en gaar.

In Panorama nr. 23, 1939 kunt u een aardig patroontje van een truitje met boordje voor een jongetje van 2 jaar vinden. Is dit nummer niet in uw bezit, dan kunt u het verkrijgen bij de administratie van ons blad tegen den prijs van 15 cent.

Aan alle abonné's. Brieven dienen steeds vergezeld te gaan van volledigen naam en adres. Anonieme brieven komen niet voor beantwoording in aanmerking. Is er haast bij de beantwoording, dan gelieve men een postzegel in te sluiten.

Wat zullen we eten?

- Zondag:** Kerriesoep.
Roastbeef.
Spinazie.
Aardappelen.
Rabarbercompôte.
- Maandag:** Koud vleesch.
Savoyekool.
Aardappelen.
Vanillevla.
- Dinsdag:** Pikante varkensrolletjes.
Snijboonen (uit blik).
Aardappelen.
Griesmeelpudding.
- Woensdag:** Boonencroquetten.
Sla.
Aardappelen.
Broodschoteltje.
- Donderdag:** Kop bouillon.
Haché.
Appelmoes.
Aardappelen.
- Vrijdag:** Gest. schelvischstaart.
Komkommersla.
Aardappelen.
Karnemelksche pap.
- Zaterdag:** Magere aardappelsoep.
Drie in de pan.

Mag men zoo nonchalant zijn?

Men zou kunnen zeggen, dat deze jonge dame haar goede opvoeding vergeet. Maar dat is niet zoo. Wanneer men zich — heel alleen in den tuin in een hangmat — eens heerlijk uitrekt, kan men er dan steeds aan denken, dat de rok in geen geval 2 cm boven de knie mag schuiven? Maar aan iets anders moet men in ieder geval denken: dat een kous, welke het been zoo goed doet uitkomen, meestal erg teer is, tenzij men Elbeo-kousen draagt. Deze is niet alleen buitengewoon elastisch, zoodat ze behoorlijk uitgerekt kan worden, maar is ook bijzonder fijn van weefsel. Wanneer men Elbeo-kousen draagt, behoeft men niet zoo op te passen dat er een ladder of opgehaalde steek in komt. De Elbeo-kous heeft extra-versterkingen en is buitengewoon goed waschbaar. Wilt U de „Elbeo Alpha“ of de „Elbeo 53“ niet eens probeeren? Elbeo-kousen zijn in alle goede zaken verkrijgbaar.

ELBEO
kousen.

Charme...

zonder crème of poeder

Dat lijkt haast niet mogelijk en toch is de wetenschap erin geslaagd, voor U een wonderbaarlijk product te creëren, n.l. Velouty de Dixor.

VELOUTY DE DIXOR

- vervangt crème en poeder
- maakt Uw teint mat en donzig
- geeft Uw gelaat 'n bekoorlijk, natuurlijk aanzien.

6 modekleuren: blanche, pêche, naturelle, ocre, ivoire, soleil-doré

Imp. voor Nederland
N.V. v. d. Laaken's Handel Mij.,
Amsterdam, Leidschekade 98, Tel. 36372

Zend ons 25 cts. aan postzegels en U ontvangt een etui met 3 tuben van de 3 voornaamste kleuren.

VLOT EN SPORTIEF

Gebreide jurk

(ONG. 96 CM BOVENWIJDE)

Bij het aanvullen van onze zomergarderobe mogen we in één geval een sportief, warm jurkje vergeten; op koele zomerdagen is een dergelijk kledingstuk namelijk onmisbaar. Voor het model van onze afbeelding gebruikten wij lichtgrijze wol, terwijl we voor de knopen en de ceintuur rood ripslint namen.

Benodigdheden: ong. 650 gram kantwol, 14 knooppvormen, ong. 2 m ripslint, 2 lange aluminium breinaalden met knop nr. 2.

HET RUGPAND.

We zetten 371 st. op en breien hierboven eerst 50 naalden steeds afwisselend 3 av., 13 r. (eindigen met 3 av.) en wel altijd r. boven r. en av. boven av.

51e naald: * 3 av., 2 st. r. te zamen breien, 9 r., 2 st. r. te zamen breien. Vanaf * voortdurend herhalen.

Alle volgende niet genoemde naalden breien we r. boven r. en av. boven av.

101e naald: * 3 av., 2 st. r. te zamen breien, 7 r., 2 st. r. te zamen breien. Vanaf * voortdurend herhalen.

151e naald: * 3 av., 2 st. r. te zamen breien, 5 r., 2 st. r. te zamen breien. Vanaf * voortdurend herhalen.

201e naald: * 3 av., 2 st. r. te zamen breien, 3 r., 2 st. r. te zamen breien. Vanaf * voortdurend herhalen.

251e naald: * 3 av., 2 st. r. te zamen breien, 1 r., 2 st. r. te zamen breien. Vanaf * voortdurend herhalen (141 st.).

Hierna breien we steeds afwisselend 3 av., 3 r. (r. boven r. en av. boven av.)

Aan het einde van de 351e en 352e, en van iedere volgende 5e en 6e naald (dus van de 356e en 357e, de 361e en 362e naald, enz.) zetten we er 1 st. bij op. Dit doen we tot we 181 st. op de naald hebben. (Deze bijgemaakte st. nemen we vanzelfsprekend in het patroon op.)

Voor de *armsgaten* kanten we aan het begin van de 453e en 454e naald 8 st. af, aan het begin van de 455e tot en met 460e naald 2 st. en aan het begin van de 461e en 462e naald 1 st. (151 st.).

Vanaf de 477e naald breien we alle st. in tricotsteek (dus alle heengaande naalden r. en alle teruggaande naalden av.), terwijl we bij deze naald bij iedere streep den 1en en 2en av. st. te zamen breien (recht natuurlijk, daar de geheele naald r. gebreid wordt). We hebben dan nog 126 st. op de naald. Voor de *schouders* kanten we aan het begin van de 537e tot en met de 552e naald 5 st. af. De overige 46 st. kanten we bij de 553e naald in eens af voor den *hals*.

HET LINKERVOORPAND.

We zetten 207 st. op en breien hierboven als volgt:

1e naald: * 3 av., 13 r. Vanaf * 9 maal herhalen, dan 3 av., 60 r.

Alle volgende niet genoemde naalden breien we r. boven r. en av. boven av.

51e naald: * 3 av., 2 st. r. te zamen breien, 9 r., 2 st. r. te zamen breien. Vanaf

* 9 maal herhalen, dan 3 av., 2 st. r. te zamen breien, 58 r.

101e naald: * 3 av., 2 st. r. te zamen breien, 7 r., 2 st. r. te zamen breien. Vanaf * 9 maal herhalen, dan 3 av., 2 st. r. te zamen breien, 57 r.

151e naald: * 3 av., 2 st. r. te zamen breien, 5 r., 2 st. r. te zamen breien. Vanaf * 9 maal herhalen, dan 3 av., 2 st. r. te zamen breien, 56 r.

201e naald: * 3 av., 2 st. r. te zamen breien, 3 r., 2 st. r. te zamen breien. Vanaf * 9 maal herhalen, dan 3 av., 2 st. r. te zamen breien, 55 r.

251e naald: * 3 av., 2 st. r. te zamen breien, 1 r., 2 st. r. te zamen breien. Vanaf * 9 maal herhalen, dan 3 av., 2 st. r. te zamen breien, 54 r. (112 st.).

Bij de 253e en iedere volgende 10e naald (dus bij de 263e, 273e, 283e naald, enz.) breien we de eerste 2 st. van het gedeelte in tricotsteek te zamen. (Dus nadat we bij deze naalden den laatsten keer 3 av. gebreid hebben, breien we 2 st. r. te zamen). Dit doen we 10 maal; we hebben dan dus 102 st. op de naald.

Aan het einde van de 352e en van iedere volgende 5e naald (dus van de 357e, 362e, 367e naald enz.) zetten we er 1 st. bij op. Dit doen we tot we 122 st. op de naald hebben. Voor de *armsgat* kanten we aan het begin van de 453e naald 10 st. af, aan het begin van de 455e, 457e en 459e naald 2 st. en aan het begin van de 461e naald 1 st. (105 st.). Vanaf de 477e naald breien we weer alle st. in tricotsteek, terwijl we bij deze naald bij iedere streep den 1en en 2en av. st. (r.) te zamen breien (95 st.).

Voor den *hals* kanten we aan het begin van de 508e naald 31 st. af en aan het begin van de 12 volgende, even naalden 2 st. Voor den *schouder* kanten we aan het begin van de 541e en 7 volgende, oneven naalden 5 st. af.

HET RECHTERVOORPAND breien we op dezelfde, doch tegengestelde wijze als het linkervoorpand; alleen breien we er nu knoopsgaten in. Dit doen we bij de 35e en iedere volgende 36e naald (dus bij de 71e, 107e, 143e naald, enz.) door bij deze naalden eerst 3 st. te breien, dan 6 st. af te kanten, nu 8 st. te breien, nog eens 6 st. af te kanten en verder de naald volgens de gewone methode uit te breien. Bij de volgende naalden zetten we deze st. er dan weer bij op. (We moeten een dubbel knoopsgat breien, daar we bij dit pand in het midden een zoom maken.) Om moeilijkheden te voorkomen, geven wij hieronder nog even een beknopte beschrijving van dit pand, (doch geven dan niet meer de knoopsgaten aan; deze dus niet vergeten!). Opzetten 207 st.

1e naald: 60 r., * 3 av., 13 r. Vanaf * 9 maal herhalen; eindigen met 3 av.

51e naald: 58 r., 2 st. r. te zamen breien, * 3 av., 2 st. r. te zamen breien, 9 r., 2 st. r. te zamen breien. Vanaf * 9 maal herhalen; eindigen met 3 av.

101e naald: 57 r., 2 st. r. te zamen breien, * 3 av., 2 st. r. te zamen breien, 7 r., 2 st. r. te zamen breien. Vanaf * 9 maal herhalen; eindigen met 3 av.

151e naald: 56 r., 2 st. r. te zamen breien, * 3 av., 2 st. r. te zamen breien, 5 r., 2 st. r. te zamen breien. Vanaf * 9 maal herhalen; eindigen met 3 av.

201e naald: 55 r., 2 st. r. te zamen breien, * 3 av., 2 st. r. te zamen breien, 3 r., 2 st. r. te zamen breien. Vanaf * 9 maal herhalen; eindigen met 3 av.

251e naald: 54 r., 2 st. r. te zamen breien, * 3 av., 2 st. r. te zamen breien, 1 r., 2 st. r. te zamen breien. Vanaf * 9 maal herhalen; eindigen met 3 av. (112 st.).

Bij de 253e en iedere volgende 10e naald breien we de laatste 2 st. van het gedeelte in tricotsteek te zamen (dus de 2 st. voordat we de eerste maal 3 av. breien). Dit doen we 10 maal (102 st.). Aan het einde van de 351e en van iedere volgende 5e naald zetten we er 1 st. bij op, tot we 122 st. op de naald hebben. Voor de *armsgat* kanten we aan het begin van de 454e naald 10 st. af, aan het begin van de 456e, 458e en 460e naald 2 st. en aan het begin van de 462e naald 1 st. (105 st.). Vanaf de 477e naald breien we weer alle st. in tricotsteek, terwijl we bij deze naald bij iedere streep den 1en en 2en av. st. te zamen breien (95 st.). Voor den *hals* kanten we aan het begin van de 507e naald 31 st. af en aan het begin van de 12 volgende, oneven naalden 2 st.

Voor den *schouder* kanten we aan het begin van de 540e en 7 volgende, even naalden 5 st. af.

DE MOUW.

We zetten 103 st. op en breien hierboven als volgt: *1e naald:* 17 r., * 3 av., 3 r. Vanaf * 11 maal herhalen, dan 3 av., 17 r.

Alle volgende naalden breien we steeds r. boven r. en av. boven av.

Aan het einde van de 9e, 10e, 19e, 20e, 29e, 30e, 39e en 40e naald zetten we er 1 st. bij op (111 st.). Voor den *kop* kanten we aan het begin van de 51e en 52e naald 7 st. af, aan het begin van de 53e, 54e, 55e en 56e naald 3 st. en aan het begin van iedere volgende naald 1 st., tot we nog 70 st. op de naald hebben. Bij de 151e naald kanten we alle st. af.

Voor de *strikje* en bandje langs den hals zetten we 9 st. op en breien hierboven:

De *1e naald:* 3 r., 3 av., 3 r. Alle volgende naalden breien we r. boven r. en av. boven av. Bij de 501e naald kanten we af.

We persen nu de verschillende deelen luchtig onder een vochtigen doek op en naaien ze in elkaar. In den kop van de mouw maken we eenige plooiën.

De knooppvormen overtrekken we met ripslint, terwijl we van de rest hiervan een ceintuur maken. De knoopsgaten festonneeren we ten slotte.

Voor de allerkleinsten

1382. Jongenspakje van geruite stof, gegarneerd met donkere biezen. Verkrijgbaar in bovenwijdte 60-64.

1383. Meisjesjurkje van twee kleuren, rug met rugstuk, korte mouw. Verkrijgbaar in bovenwijdte 56-60.

1384. Speelpakje met vierkanten hals, korte mouw, ritssluiting. Verkrijgbaar in bovenwijdte 56-60.

1385. Jongensspeelpakje van gestreept linnen, donkere kraag en manchetten. Verkrijgbaar in bovenwijdte 56-60.

1386. Meisjesspeelpakje van donker linnen, met lichte geruite garnering. Verkrijgbaar in bovenwijdte 60-64.

Van alle in deze rubriek afgebeelde genummerde kostuums, die ontleend zijn aan het mode-album „Zomerpracht”, zijn patronen verkrijgbaar tegen den prijs van 50 cts. voor complets, 35 cts. voor mantels en japonnen en 20 cts. voor rokken, blouses, kleine avondjassen en kinderkleding. Bij bestelling vooral opgeven het gewenschte maatnummer. Bestellingen kunnen geschieden bij uw agent of bezorger; door girostorting op No. 293631; door toezending van het bedrag per postwissel of in postzegels (s.v.p. niet van 6 cent) aan het PATRONENKANTOOR „PANORA”, NASSAUPEL 1, HAARLEM waarbij 5 cts. extra voor toezending per post verschuldigd is. Men kan echter de patronen ook afhalen aan het bureau van dit blad.

CORRESPONDENTIE

Mevr. J. M. v. d. L. te Meppel. De Astilbe (juiste Latijnsche naam voor de plant, die we Spiraea noemen), is een bijzonder gemakkelijke plant voor de kamer. Ze verlangt een zeer groote hoeveelheid water gedurende den bloeitijd, d.w.z. zij is een van de weinige planten, die we werkelijk nat houden. Den pot af en toe doopen in lauw-warm water. Deze plant mag in een schotel water staan (hooft uitzondering). Na den bloei kan de plant uit den pot geklopt worden, in den tuin geplant, en verder als tuinplant worden behandeld. Ze kan ook met pot en al ingegraven worden en in het najaar weer naar binnen worden gehaald, als alle blad is afgestorven. Ze loopt dan in het voorjaar weer uit en kan ten tweeden male in de kamer bloeien.

Mevr. A. H. te 's-Bosch. Groentebouillon met griesmeelballetjes voor 4 personen maakt u klaar als volgt:
1½ liter water, selderijknol, wortel, prei, selderijgroen, peterselie, (samen ongeveer 200 gr) zout, een scheutje bouillonaroma, 25 gr boter, 25 gr rijst.
Voor de balletjes: 50 gr griesmeel, 2 dl melk, 35 gr boter, zout, peper, notemuskaat, 1 ei.

Smelt de boter, snipper de groenten en voeg ze met de gewassen rijst bij de boter. Laat deze ingrediënten ongeveer 10 minuten fruiten. Giet er dan het water bij, voeg het zout toe en laat de soep ongeveer ½ uur koken. Maak ze daarna op smaak met een scheutje bouillonaroma. Breng voor de balletjes de melk aan de kook, strooi er het gries-

meel door en voeg er de boter en het zout aan toe. Laat de massa onder roeren doorkoken gedurende 10 minuten. Neem de pan van het vuur en voeg er het losgeklopte ei bij. Maak de massa op smaak met peper en notemuskaat. Vorm er met twee theelepeltjes kleine balletjes van en laat deze in de soep glijden. Laat de soep nog ongeveer 5 minuten zachtjes doorkoken. Roer er vlak voor het presenteren de fijngehakte peterselie en het selderijgroen doorheen.

Mevr. A. te Rotterdam. Den pluchen mantel kunt u weer opknappen door het weefsel te stoomen boven den damp van kokend water. Daarna borstelt u het goed tegen de vleug van de pool op.

Mevr. C. J. v. H. te Arnhem. Zeer tot onzen spijt kunnen wij u geen bestrijdingsmiddel tegen de kleine miertjes verschaffen, daar wij de diertjes niet kennen. Informeer u eens bij een drogist; deze zal er wel raad op weten.

Mevr. F. H. te Utrecht. Wanneer de edelstenen in uw ring open gezet zijn, (de ring zal dan waarschijnlijk met brillanten bezet zijn), kunt u ze weken in een kommetje met alcohol of eau de cologne. Het vuil weekt los en kan met een zacht borsteltje worden uitgeborsteld. Is de ring echter versierd met diamanten, dan zult u ze door een juwelier moeten laten reinigen.

OLIJFOLIE een bron van schoonheid en geluk

Wilt U een zachte huid en de teint der jeugd behouden? Volg dan de eenvoudige Palmolive-schoonheidsbehandeling. Masseer Uw gezicht, hals en schouders, tweemaal daags met het zachte schuim van Palmolive Zeep.

Voor de zoo teere huid van de Canadeesche Vijfeling koos Dr Dafoë eerst olijfolie en later Palmolive, de olijfoliezeep. Volg dit goede voorbeeld! Vergeet niet dat de behandeling van de huid in de jaren van de jeugd beslissend is voor de schoonheid op lateren leeftijd.

Sport en spel en het leven in de buitenlucht vergen veel van Uw huid en Uw teint. Verzorg Uw schoonheid daarom met Palmolive, de zeep die een overvloedige hoeveelheid olijfolie bevat. Palmolive houdt Uw huid niet alleen jong, maar reinigt haar tevens grondig, want haar fijne schuim dringt door tot diep in de poriën. Begin er vandaag nog mee!

*Zij bent
net als Calvé,
de zuinigste, de beste!*

OLIEFABRIEKEN CALVÉ-DELFT